

நாரத-பக்தீஸுத்தரம்

குருஜி ஸ்ரீ ஸ்வாமி ப்ரஹ்மயோகானந்தா
60-வது ஜயந்தி

ஓம்
குருஜி
ஸ்ரீ ஸ்வாமி ப்ரஹ்மயோகானந்தா
60-வது ஜயந்தி

நாரத பக்தி ஸூத்ரம்
Narada Bhakti Sutram

வெளியீடு
“ப்ரசார பாரதி”,
யோக ஸாந்தி குருகுலம், சென்னை

நாரத பக்தி ஸுத்தம்

Narada Bhakti Sutram

முதல் பதிப்பு : 2018 (500 ப்ரதிகள்)

வெளியிடப்பட்ட தேதி:-

விளம்பி ஆண்டு, கலியாப்தி 5119, ஆவணி-23, ஆயில்யம், சதுர்த்தசி,
அமிர்தயோகம், சனிக்கிழமை, (08-09-2018)

வெளியிடப்பட்ட இடம்:-

ஸ்ரீராமலயம், நீலமங்கலம் கிராமம், காஞ்சிபுரம்

இந்த புத்தகம் கீடைக்கும் இடம்

“யோக ஸ்ரீராமலயம்”

எ. 23/9, C – 1, சீவானி அபார்ட்மென்ட்ஸ்
மேற்கு மாம்பலம், சென்னை – 600 033
ஃபோன்: 98408-32624 / 97109-31979

“ஸ்ரீராமலயம்”

எ. 84, நீலமங்கலம் கிராமம், பாரதி நகர்,
ஈசூர் தபால், செய்யூர் தாலுகா, காஞ்சிபுரம் – 603 308
ஃபோன்: 89391-33662 / 89398-48170

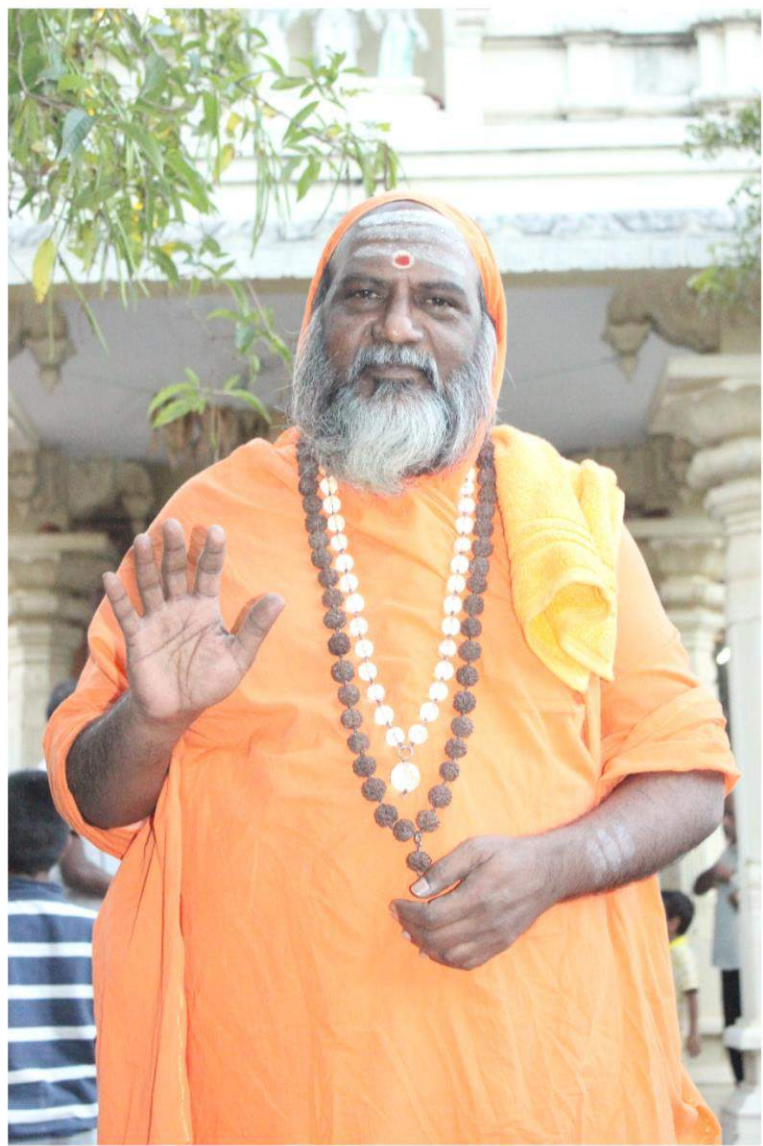
வெளியீடு:

“ப்ரசார பாரதி”

எ. 23/9, C – 1, சீவானி அபார்ட்மென்ட்ஸ்
மேற்கு மாம்பலம், சென்னை – 600 033
ஃபோன்: 98408-32624 / 97109-31979
மெயில்: yogashanthigurukulam@gmail.com

Contribution: ₹ 100 /-

பதிப்புரை

ஓம் ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

குருஜி ஸ்ரீ ஸ்வாமி ப்ரஹ்மயோகானந்தா அவர்களின் 60-வது ஜயந்தியை முன்னிட்டு (7,8,9 செப்டம்பர் 2018), இந்த புத்தகம் “நாரத பக்தி ஸத்ரம்” சிறப்பு பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டது.

2015 ஆம் ஆண்டு சாதுர் மாஸ்ய புண்ணிய காலத்தை ஒட்டி, குருஜி அவர்கள், 84 ஸத்ரங்கள் கொண்ட இந்த வேதாந்த க்ரந்தத்தை 25 வகுப்புகளில் மாணவர்களுக்கு கொடுத்தார். பக்தி என்றாலே அத்வைத பக்திதான் என்ற நாரதரின் கூற்றை குருஜி அவர்கள் மிகவும் அழகாக, அனைவருக்கும் புரியும் எளிய வகையில் அளித்திருக்கிறார். இந்த வகுப்பின் இறுதியில் மாணவர்கள் தங்களின் கருத்துக்களையும் பகிர்ந்துகொண்டுள்ளனர். அந்த வகுப்புகளின் தொகுப்பே இந்த புத்தகம்.

இதில் உழைத்த அனைத்து உள்ளங்களுக்கும், அச்சகத்தாருக்கும், பதிப்பிற்கு பொருளுதவி செய்தவர்களுக்கும் மற்ற ஏனையோருக்கும் நன்றிகள் தெரிவித்து, அவர்களுக்கு திருவருள் மற்றும் குருவருள் பரிபூர்ணமாக கிட்டும் என்று ப்ரார்த்தித்து மகிழ்ச்சியுடன் இப்புத்தகத்தை வெளியிடுகிறோம்.

“ப்ரசார பாரதி”

யோக ஸாந்தி குருகுலம்,

சென்னை

ஓம் ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

ஓம் ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

குருஜி ஸ்ரீ ஸ்வாமி ப்ரஹ்மயோகானந்தா அவர்களின் 60-வது ஜயந்தியை முன்னிட்டு (7,8,9 செப்டம்பர் 2018) பல்வேறு விதமான பூஜைகள், ஹோமங்கள், தான-தர்மங்கள் மற்றும் பல நிகழ்ச்சிகளுடன் சேர்ந்து கீழ்க்கண்ட புத்தகங்களும் சிறப்பு பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டது.

1. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் - சதுஸ்ஸத்ரி
2. நாரத பக்தி ஸூத்ரம்
3. பதஞ்சலி யோக ஸூத்ரம் - பாகம் 1
4. பதஞ்சலி யோக ஸூத்ரம் - பாகம் 2
5. பூஜா மற்றும் பாராயணம்
6. ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - சப்தாஹம்
7. ஸ்ரீ ஸ்வாமி ப்ரஹ்மயோகானந்தா வாழ்வும் வாக்கும் - ஒரு ஸஹாப்தம்
8. ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஆனந்தமயி மா - தமிழ்
9. ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஆனந்தமயி மா - ஆங்கிலம்

சுருஜீ
ஸ்ரீ ஸ்வாமி ப்ரஜ்மயோகானந்தா

ஆச்சார்ய ஸந்தேசம்

|| ஸ்ரீ குருப்யோ நம: ||

ஒரு மனிதனுக்கு பக்தி வருவதற்கு நிறைய புண்ணியம் தேவைபடுகிறது. நம் ஸாஸ்திரத்தின் பூத கண்ணாடியாக இருப்பது புராணங்கள். அது மனிதனை முதலில் பரோபகாரியாக மாற்றுகிறது. தான் தர்மங்கள் செய்பவனுக்கு மனதில் கடவுள் பக்தி உற்பத்தியாகிறது.

ஒருவனுக்கு இறைவன் மீது நிஜமான பக்தி ஏற்பட்டுவிட்டால் அவன் விவதாந்தத்தை தொட்டுவிட்டான் என்று அர்த்தம்.

இந்த நாரத பக்தி ஸூத்ரம் என்பது ஒரு அருமையான க்ரந்தம். இதில் படிப்படியாக நாரதர் பக்தியை விளக்குகிறார். புராண பக்தி, த்வைத பக்தி, விஸிஸ்டாத்வைத பக்தி, விவதாந்த விசாரம், அத்வைத பக்தி சொல்லி மோகஷத்திற்கு இட்டு செல்கிறார்.

இதை முழுக்ஷக்கள் படித்து பயன்டைய குரு பரம்பரை ஆசீர்வாதங்கள் இருக்குமென சொல்லி நிறைவு செய்கிறேன்.

வெளியிட்ட தேதி:-

விளம்பி ஆண்டு, கலியாப்தி
5119, ஆவணி 23 (2018
செப்டம்பர் 8), சனிக்கிழமை,
ஆயில்யம் நக்ஷத்திரம்

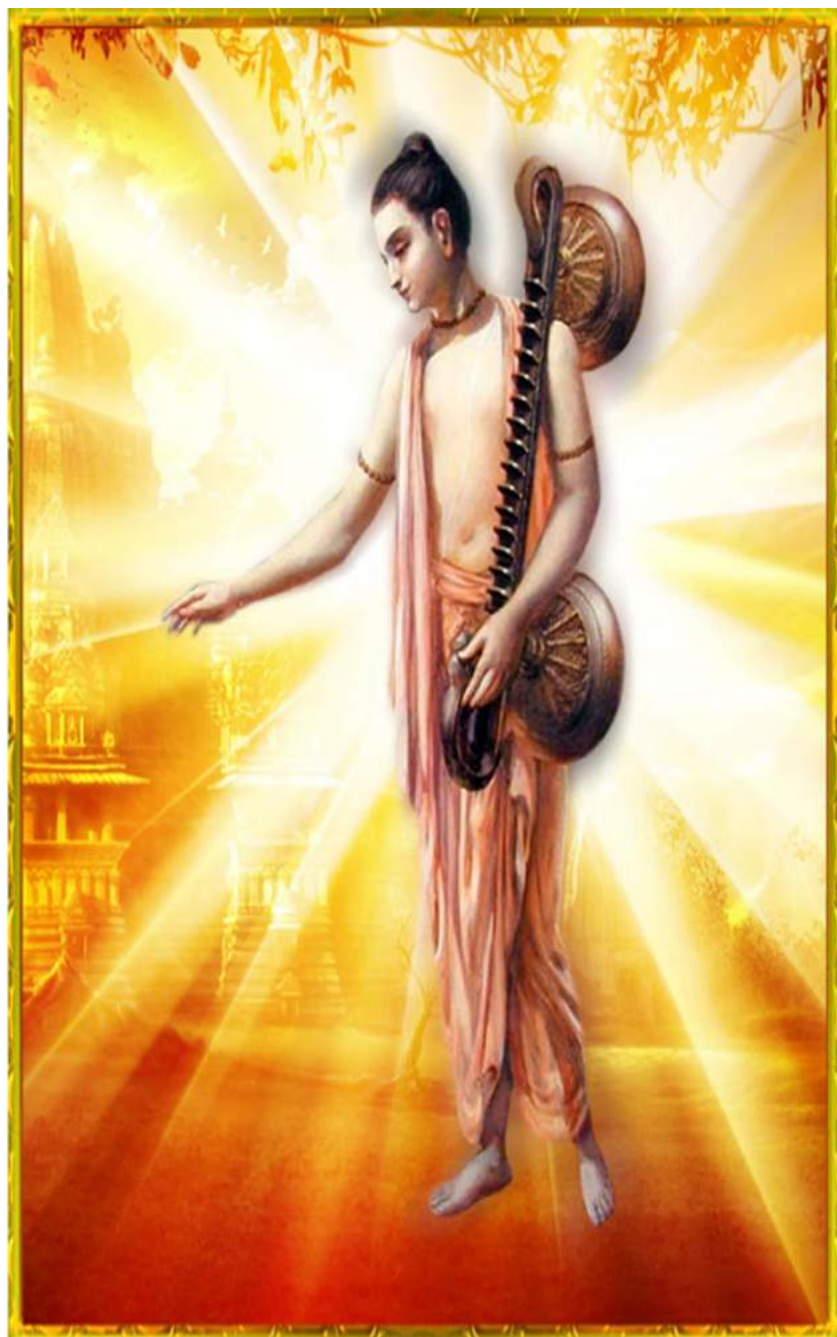
அன்புடன்

குருப்யோ நம: ||

வெளியிட்ட இடம்:-

ஸாஸ்த்ராலயம், நீலமங்கலம்
கிராமம், காஞ்சிபுரம்

ப்ரஹ்மயோகானந்தா

ஸ்ரீ குருப்போ நம:
பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்	பக்கம்
1	முன்னுரை	1
2	அத்யாயம் - 1 பர பக்தி ஸ்வரூபம் ஸுத்ரம் 1 - 24	9
3	அத்யாயம் - 2 பர பக்தி மஹத்துவம் ஸுத்ரம் 25 - 33	87
4	அத்யாயம் - 3 பர பக்தி சாதனானி ஸுத்ரம் 34 - 50	107
5	அத்யாயம் - 4 ப்ரேம பக்தி நிர்வசனம் ஸுத்ரம் 51 - 66	147
6	அத்யாயம் - 5 பக்த-மஹிமா ஸுத்ரம் 67 - 84	177
7	மாணவர்களின் கருத்து பகிர்தல்	213

குருவே ஸரணம்

முன்னுரை

பக்தி என்றால் **கடவுளிடம் அன்பு** செலுத்துவது என்று பொருள். **பகவானிடம்** ஒருவிதமான **மரியாதை** கலந்த **அன்பை** நாம் **பக்தியென்கிறோம்**.

ஈஸ்வர விஷயகம் ஸாதரம் ப்ரேம

ப்ரேம என்றால் **அன்பு**, **ஸாதரம்** என்றால் **மரியாதையுடன் கூடிய** என்று பொருள். **ஈஸ்வர விஷயகம்** என்றால் **பகவானை நோக்கி** என்று பொருள். **இறைவனிடம் நாம் செலுத்தும் பக்தியானது**, **ஞானம் பெறுவதற்கும்**, **மோகும் அடைவதற்கும் ஒரு இன்றியமையாத தகுதியாகிறது**.

யஸ்ய தேவே பராபக்தியதா தேவே ததா குரௌ
தஸ்யைதே கதிதாயார்த்த:ப்ரகாஸந்தே மஹாத்மன:
ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் 6.23

அதாவது, **ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில்**, **ஒருவர் வேதாந்த விஷயத்தில் தேர்ந்தவராக வேண்டுமெனில்**, **அவருக்கு தாத்தபர்யம் புரிய வேண்டுமெனில்**, **அவருக்கு இருவகை பக்தி அவசியமாகிறது** என்று கூறப்படுகிறது.

தேவே பரா பக்தி: குரௌ பரா பக்தி: கடவுளிடம் அளவு கடந்த பக்தியும், அதில் சிறிதளவும் குறையாமல் குருவிடம் அளவு கடந்த பக்தியும் யாரொருவர் வைக்கிறார்களோ அவர்களே வேதாந்த விஷயம் படிக்க உண்மையான தகுதியுடையவர்களாகிறார்கள். பகவத்கீதை பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யாருக்கு கீழ்க்கண்ட நான்கு தகுதிகள் இருக்கின்றதோ அவர்களுக்கே கீதை கூறப்படவேண்டும் என்று சொல்கிறார். தபஸ் (தவம்), பக்தி (கடவுளிடம் அன்பு செலுத்துதல்), ஸுஸ்ருஷா (கற்பதற்கு ஆவல்), அனத்ய: (குற்றமறியாத மனம்)

இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந |
ந சா ஸுஸ்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம்
யோப்யஸூயதி ||

ப.கீ.18.67

பகவத்கீதையில் பன்னிரெண்டாம் அத்தியாயத்தின் பெயரே பக்தி யோகம் ஆகும். உபநிஷத்துகளில் பக்தியை பற்றிய குறிப்பும், கீதையில் அதனுடைய விளக்கமும் நமக்கு கிடைக்கின்றது. அதுமட்டுமல்லாமல் நம்முடைய புராண இதிஹாசங்களும் பக்தியைப் பற்றி மிக

விரிவாக நமக்கு எடுத்துரைக்கிறது. குறிப்பாக பாகவத புராணத்தில் பகவானின் பெருமைகளும், பக்தர்களின் மேன்மையைப் பற்றியும் அழகாக கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே பக்தி என்ற தலைப்பை நம்முடைய சாஸ்திரமானது விரிவாகவும், ஆழமாகவும் கையாள்கிறது.

பரம பக்தர்களாக திகழ்ந்த மகான்களின் வரலாற்றைப் படித்து தெரிந்துகொள்வது, சாமான்னியரின் பக்தியை வளர்த்துக்கொள்ள உபயோகப்படுத்தப்படும் ஒரு உக்தியாக கருதப்படுகிறது. உதாரணத்திற்கு ப்ரஹ்லாத சரித்திரம், துருவ சரித்திரம், மார்கண்டேய வரலாறு போன்றவைகளை நாம் படிக்கும்பொழுது நம்முடைய பக்தியுணர்வானது பன்மடங்கு பெருகி கடவுளின் மேல் இன்னும் ப்ரேமை வளர்கிறது. பகவானின் மகிமைகளைப் பற்றி கூறும் இலக்கியங்களுக்கு நிகராக பக்தரிகளின் மேன்மைகளைப் பற்றி கூறும் இலக்கியங்களும் உள்ளது. இவை ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் மட்டுமல்லாமல் அனைத்து பிராந்திய மொழிகளிலும் உள்ளது. இவ்விலக்கியங்களைப் படிப்பதன் மூலம் நாம் வெவ்வேறு பக்தி செய்யும் முறைகளை தெரிந்துகொள்ளலாம்.

அவைகளில் சில ஸ்ரவணம், கீர்த்தனம், விஷ்ணோ ஸ்மரணம், பாத சேவனம், அர்ச்சனம்,

வந்தனம் போன்றவை. பக்தி செய்யும் வழிமுறைகள் மட்டுமின்றி, பகவானுடன் ஒருவருக்கு ஏற்படக்கூடிய உறவுமுறைகளைப் பற்றியும் இந்நூல்கள் விளக்குகின்றன. பாகவதத்தில் ஒருவர் தன்னை யசோதா போலவும் கண்ணனை தன்னுடைய குழந்தை போலவும் பாவித்து பக்தி செலுத்துகிறார். இவ்விதமான பக்தியை நாம் வாத்ஸல்யம் என்கிறோம். வேறு சிலர் தங்களை பகவானுடன் காதல் புரிபவராக பாவிக்கிறார்கள். தங்களை ஆண்டாள் போலவும், ராதை போலவும் பாவித்து பகவானிடம் பக்தி செலுத்துகிறார்கள். இவ்வித பக்தியை நாம் ப்ரேம பக்தி என்று சொல்கிறோம். இவ்வித பக்தியில் மிகவும் ப்ரபலமான ஒரு படைப்பு ஜயதேவரின் கீதா கோவிந்தம். இதில் ராதா கிருஷ்ணரைப் பற்றி பாடல்கள் இயற்றியிருக்கிறார். மற்றும் சிலர் தங்களை பகவானுடைய தாசனாக பாவித்து பகவானை தங்களின் எஜமானாக பாவிக்கிறார்கள். ஆஞ்சனேயர் தன்னை ராமபிரானுக்கு தாசனாக ஆக்கிக் கொண்டது போல். இவ்வித பக்தியை நாம் தாஸ்ய பக்தி என்கிறோம். இன்னும் சிலர் பகவானை தங்களின் பெற்றோராக கருதி பக்தி செலுத்துவர். பகவானை தாயாகவோ, தந்தையாகவோ கருதி தங்களை அவரின் பிள்ளையாக கருதினர். உலகில் மிகவும் ப்ரபலமாகயிருக்கும் பக்தி மாத்ரு பக்தி மற்றும் பித்ரு பக்தியேயாகும்.

ஆக பக்தி நூல்களிலிருந்து நாம் பலவிதமான பக்தி செலுத்தும் முறைகள், பகவானுக்கும், பக்தனுக்கும் உள்ள பலவிதமான உறவுமுறைகள் போன்றவற்றைப் பற்றி தெரிந்துகொள்கிறோம். பக்தி இலக்கியமானது பகவானைப் பற்றிய கதைகளுடனோ, பக்தர்கள் பற்றிய கதைகளுடனோ காணப் பெறுகிறது. ஆகையால் பக்தி இலக்கியம் என்பது எவ்வளவு மூழ்கி எழுந்தாலும் ஆழம் காண முடியாத அளவிற்கு ஒரு தனி கடல் போல, எண்ணற்ற நூல்களோடு சிறந்து விளங்குகிறது.

இந்த பக்தி என்னும் உணர்வை உலகிலுள்ள மற்ற அனைவருக்கும் எடுத்து சொல்லும் சிறந்த நாடாக நம் பாரதம் திகழ்கிறது, இது ஹிந்து மதத்தின் தனி சிறப்பு. ஹிந்து என்று சொல்வதற்கு பெருமிதம் கொள்ளவேண்டும். நம்முடைய பாரத நாட்டின் மற்றொரு சிறப்பு பழங்கால கல்விமுறையான குரு சிஷ்ய பரம்பரை. மற்ற நாட்டவர் மனித இனம் குரங்கிலிருந்து பிறந்தவன் மனிதன் என்று சொல்லிகொண்டுருக்கும் போது நாம் இந்த குரு சிஷ்ய பரம்பரையின் நதி மூலம், ரிஷி மூலத்தை ஆராயும்போது உலகின் ஆதி குரு அந்த பரம்பொருளாகவே இருக்கிறார். நாராயணனாகவும் தக்ஷிணாமூர்த்தியாகவும் இருக்கிறார்.

இதனால் ஹிந்து மதம் என்றாலே பக்திதான் முதன்மையானதாக கருதப்படுகிறது. பக்தி

இலக்கியங்கள் மூலம் ஒருவரின் பக்தி உணர்வானது சந்தேகத்திற்கிடமின்றி மேன்மையடையும்.

நாரம் ஞானம் ததாமி - நாரத: ஆத்ம ஞானத்தைக் கொடுப்பவர் நாரதர்.

பகவானின் மேல் பக்தி செலுத்துவதன் மூலம், அதாவது கர்மயோகம் உபாசன யோகம் முதலிய சாதனைகளை பின்பற்றுவதன் மூலம் த்வைத பக்தியுடன் கூடிய ஒரு அதிகாரத்வம் கிடைக்கிறது. அதாவது சாதன சதுஷ்டய சம்பன்ன அதிகாரியாக முடிகிறது.

இந்த அதிகாரத்வத்துடன் ஒருவர், கீதையில் கூறியுள்ளது போல் “தத்வித்தி ப்ரணிபாதேன பரிப்ரஷ்ணேன ஸேவயா” ஒரு குருவிடம் சென்றடைந்து வேதாந்த விசாரத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும். த்வைத பக்தியின் முடிவு வேதாந்த விசாரம். ஒருவர் வேதாந்த விசாரத்தை மேற்கொள்ளாமல் த்வைத பக்தி பூர்ணமடையாது.

இந்த த்வைத பக்தியின் முடிவாகிய அத்வைத பக்தியைத் தான் பல்வேறு சொற்களால் நாரத பக்தி ஸூத்திரத்தில், குறிப்பிடுகிறார் இதையே முக்கிய பக்தி என்று நாரதர் குறிப்பிடுகிறார். த்வைத பக்தி இல்லாமல் அத்வைத பக்திக்கு பயணிக்க முடியாது. ஆக அத்வைத பக்தியின்றி த்வைத பக்தி முழுமையடையாது. இதன் மூலம் த்வைத பக்தி

உயர்ந்ததா அத்வைத பக்தி உயர்ந்ததா என்றால் இரண்டுமே மேலானது. ஒன்றை விட்டுவிட்டு மற்றொன்றிற்கு செல்ல இயலாது.

த்வைத பக்தி நேரிடையாக அத்வைத பக்தியாக மாறிட முடியாது. த்வைத பக்தி, வேதாந்த விசாரத்தின் மூலமாகவே அத்வைத பக்தியாக உருவெடுக்கும். த்வைத பக்தியின் முடிவாகவும், வேதாந்த விசாரத்தின் முடிவாகவும் அத்வைத பக்தியின் முடிவாகவும் இருக்கக் கூடியது மோக்ஷம்.

மேற்கூறிய இந்த விஷயங்களை ஒருவர், எந்த பக்தி சம்பந்தமான க்ரந்தத்தைப் படிக்கும் பொழுதும், மனதில் இருத்திக் கொள்ளுதல் அவசியம். நாரத பக்தி ஸுத்தரத்தில் நாரதர் அவைதீக த்வைத பக்தி, ஸாஸ்திர முறைப்படி அதாவது வைதீக த்வைத பக்தி செலுத்துதல், வேதாந்த விசாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய தலைப்புக்களை பற்றி விளக்கமாக கூறியிருக்கிறார். இதன் பின்னனியில் நாம் நாரத பக்தி ஸுத்திரத்தின் விளக்கத்தைப் பார்ப்போம்.

நாரத பக்தி ஸுத்தரம் 84
ஸுத்தரங்களைக்கொண்டுள்ளது. அவை ஐந்து
அத்தியாயங்களில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

நாரத பக்தி ஸுத்தரம்

அத்யாயம் – 1

பர பக்தி ஸ்வரூபம்

அதாதோ பக்திம் வ்யாக்யாஸ்யாம்:

॥ 1 ॥

(அத) மங்களகரமாக (அத:) இனி (பக்திம்) பக்தியை
(வ்யாக்யாஸ்யாம்:) விளக்குவோம்.

இந்த முதல் ஸுத்தரம் அத: என்ற சொல்லுடன் ஆரம்பிக்கிறது. நம்முடைய ஸாஸ்திர விதிமுறைப்படி எந்த ஒரு க்ரந்தமும் மங்களாசரணத்துடனேயே ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதாவது சாந்தி பாடமுடன் தொடங்க வேண்டும். இது ஸுத்திர க்ரந்தமானதால் மங்கள சொல்லாகிய அத: என்பதாக ஆரம்பிக்கிறது.

அத: என்ற சொல் மங்களத்தை குறிக்கிறது. இதனுடைய சொல்லர்த்தம் “ஆரம்பார்த்தே அத ஸப்த:” அதாவது, இப்பொழுது ஆரம்பிக்கிறது என்று பொருள். எது ஆரம்பிக்கிறது? பக்திம்வ்யாக்யா ஸ்யாம அத்வைத பக்தி பற்றிய விரிவாக்கம் ஆரம்பிக்கிறது. எதற்காக? எதன் பொருட்டு இது ஆரம்பிக்கப்படுகிறது? அத: இதன் பொருட்டு. இதனுடைய காரணம் இங்கு ஒளிந்துள்ளது. அது நேரிடையாக குறிப்பிடப்படவில்லை. பக்தி என்பது மோக்ஷமடைவதற்கு சாதனமாக பயன்படுகிறது. த்வைத பக்தி மோக்ஷம் அடைய மறைமுகமாகவும், அத்வைத பக்தி மோக்ஷம் அடைய நேரிடையாகவும் உதவி புரிகிறது.

பரம்பரையா த்வைத பக்தி:
சாக்ஷாத் அத்வைத பக்தி
மோக்ஷ ஹேது: பவதி:
தஸ்மாத் மோக்ஷ ஹேதுத்வாத்
பக்திம் வ்யாக்யாத் ஸ்யாம:

ஏழாவது அத்யாயத்தில் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்,

சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸீக்ருதிநோர்ஜீந|
ஆர்தோ ஜிக்ஞாஸுரர்தார்த் ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப||
ப.கீ.7.16

நான்குவிதமான பக்தர்களை அறிமுகப் படுத்துகிறார். ஆர்த்த பக்தா, அர்த்தார்தி பக்தா, ஜிக்ஞாஸூ பக்தா, ஞானி பக்தா. என்பவை. இதில் முதல் மூன்றும் த்வைத பக்தியின் கீழ் வரும். ஆர்த்த பக்தனும், அர்த்தார்த்தி பக்தனும் தங்களுடைய நலனிற்காக பகவானிடம் எதையாவது வேண்டுவர். ஜிக்ஞாஸூ பக்தனானவன் தனக்கு சாதன சதுஷ்டய சம்பன்ன அதிகாரத்வம் வேண்டும், குரு வேண்டும், வேதாந்த விசாரம் செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டுவான். ஆக மூவருமே எதையோ பகவானிடமிருந்து எதிர்பார்த்து பக்தி செய்கிறார்கள். இதில் மூன்றாமவன் முதல் இருவரை காட்டிலும் சிறந்தவன். அவன் ஞான யோக்யதா ப்ராப்தியையும் ஞான ப்ராப்தியையும் கேட்கிறான்.

நான்காவதாக பகவான் ஞானி பக்தாவை குறிப்பிடுகிறார். கிருஷ்ணர் என்றைக்குமே ஞானம் தேவையில்லை என்று சொன்னது கிடையாது.

தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: ஏகபக்திர்விஸிஷ்யதே|
ப.கீ.7.17

இன்று பரவலாக அனைவரும் ஞான மார்கத்தை மிகவும் கடினமான மார்கம் என்று தவறான புரிதலை கொண்டுள்ளனர். அதுமட்டுமல்லாமல் பக்தி மார்கம் என்பது மோகஷம்

அடைவதற்கு மிகவும் சுலபமான வழி என்றும் தவறாக நினைத்துக் கொண்டுள்ளனர். கிருஷ்ணர், ஒவ்வொருவரும் இந்த பக்தி நிலைகளை தாண்டி இறுதியாக ஞானி பக்தனாக வேண்டும் என்றே கூறுகிறார். வேதாந்த விசாரத்தின் மூலம் ஞானம் அடைந்த ஞானியே அத்வைத பக்தன் என்று பகவான் குறிப்பிடுகிறார். அதுமட்டுமல்லாமல்,

ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ஽த்யர்தமஹம் ஸ ச மம
ப்ரிய:|

ப.கீ.7.17

இந்த நான்கு விதமான பக்தர்களில் ஞானி பக்தர்களே எனக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள் என்றும் கூறுகிறார். இங்கு நாரதர் ஸாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இந்த த்வைத பக்தியைப்பற்றியும் அத்வைத பக்தியைப்பற்றியும் அத: நான் விரிவாக கூறப்போகிறேன் என்று இந்த ஸுத்தரத்தில் சொல்கிறார்.

ஸா த்வஸ்மின் பரமப்ரேமரூபா

॥ 2 ॥

(ஸா) அது-அதாவது பக்தி- (து) என்னவென்றால்
(அஸ்மின்) இந்த பகவானிடத்தில் (பரம-ப்ரேம-ரூபா)
உத்தமமான அன்பு வடிவமாகும்.

இந்த ஸூத்ரத்தில் பக்தி என்ற சொல்லிற்கு விளக்கம் கூறுகிறார். ஸா என்றால் பக்தி என்று பொருள். பரம என்றால் உயர்ந்த என்று பொருள். ஸ்வரூப தன்மை. பக்தி என்றால் உயர்ந்த அன்பு செலுத்துதல் என்று பொருள். அன்பு என்ற உணர்வு ஏதாவது ஒன்றின் மேல்/ஒன்றின் பால் செலுத்துவதே ஆகும். இங்கு நாரதர் 'அஸ்மின்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அஸ்மின் என்றால் 'இந்த' என்று பொருள்படும். இங்கு அவர் 'இந்த' என்ற சொல்லிற்குரிய பொருளையோ பெயரையோ குறிப்பிடவில்லை.

நாம் பொதுவாக ஒரு குறிப்பிட்ட பெயரை உபயோகிக்காமல் பொதுவான சொல்லால் 'அவன்' 'இவன்' என்று கூறும்போது 'அவன்' 'இவன்' போன்ற சொற்கள் யாரைக் குறிக்கும்? அவரையே ஒரு உதாரணமாகப் பார்ப்போம் 'எல்லாம் அவன் செயல்'. இங்கு பொதுவாக அவன் என்று குறிப்பிடுகிறோம். யாரையும் குறிப்பாக கூறவில்லை. ஆனாலும் இந்த வாக்கியத்தில் 'அவன்' என்ற சொல் பகவானையே குறிக்கிறது.

'அவனின்றி ஓர் அணுவும் அசையாது'.

இந்த வாக்கியத்திலுள்ள 'அவன்' என்ற சொல்லும் பகவானையே குறிக்கிறது. அப்பொழுது குறிப்பாக பெயரிடாமல், பொதுவாக குறிப்பிடும்போது அது கடவுளையே குறிக்கிறது.

அந்த வகையில் பக்தி என்பது பகவானிடம் உயர்ந்த அன்பு செலுத்துதல் என்று பொருள்படுகிறது. அடுத்து நமக்குள் எழும் கேள்வி எந்த பகவானிடத்தில் உயர்ந்த அன்பு செலுத்துவது என்று. ஏனென்றால் வேதத்தில் உள்ள பூர்வ பாகத்தில் பகவானை ஒரு விதமாக விளக்கிவிட்டு, வேதத்தின் கடைசி பகுதியில் (வேதாந்தம்) பகவானை வேறு ஒரு விதமாக விளக்குகிறது. இரண்டுமே வேதத்திற்குப் பட்டதுதான். (இப்பொழுது நமக்கிருக்கும் கேள்வி, இந்த இரண்டில் எந்தவித பக்தி செலுத்துவதென்பதே. நம்முடைய வேதாந்த விசார வழக்கத்தின்படி நாம் எந்த நூலை கற்க முற்பட்டாலும் அது அடிப்படையில் மூன்று விஷயங்களுக்கு முரணாக அமைதல்கூடாது. அதாவது ஸ்ருதி, யுக்தி, அனுபவம் இம்மூன்றிற்கும் அனுசரணையாக அமையும் நூலையே நாம் வேதாந்த விசாரத்திற்கு பயன்படுத்தவேண்டும்.

வேத பூர்வத்தில் பகவான் என்பவர் தன்னிகரற்ற சக்திகளை பெற்ற தெய்வீகமயமான ஒருவர். அவரே நம்முடைய பூஜை வழிப்பாட்டிற்கான அதிஷ்டானம் அவரே நம்முடைய உபாசனா அதாவது தியானத்திற்கான கருப்பொருளாகவும் விளங்குபவர் என்று பூர்வ பாகத்தில் பகவானைப் பற்றிய குறிப்பு இருக்கிறது. பூஜ்ய தேவதா அல்லது உபாஸ்ய தேவதா என்றவாறு

பகவான் போற்றப்படுகிறார். வேதாந்தத்தின் கருத்துபடி எது ஒன்று பொருளோ அது என்னிலிருந்து வேறாக இருக்கிறதோ அது அநாத்மா என்று கூறுகிறது. பூஜ்ய உபாஸ்ய அநாத்ம ரூப தேவதாவை நாம் வேத பூர்வத்தில் தெரிந்து கொள்கிறோம். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகிய அந்த பர ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகிய ஈஸ்வரனைப் பற்றி நாம் வேத அந்தத்தில் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

பகவத் கீதையில் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்

அஹமாத்மா குடாகேஸா ஸர்வபூதாஸ்யஸ்தி;

ப.கீ. 10.20

என்கிறார். பகவான் நம் அனைவரிடத்திலும் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே விளங்குகிறார். வேத பூர்வத்தில் பகவானை அநாத்ம ரூப ஈஸ்வராவாகவும் வேத அந்தத்தில் பகவானை ஆத்மரூப ஈஸ்வராவாகவும் தெரிந்து கொள்கிறோம். பக்தி என்பது எந்த பகவானிடம் அன்பு செலுத்துவது என்பதை நாம் இப்பொழுது தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதற்கு நமக்கு ஸ்ருதியாகிய வேதமே உதவி புரிகிறது. ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில், நம்மால் உயர்ந்த அன்பு செலுத்தக்கூடிய விஷயம் ஒன்று உண்டென்றால் அது ஆத்மா என்று மட்டுமே

கூறப்பட்டுள்ளது. ஆத்மா மட்டுமே ஒவ்வொருவருக்கும் மிகவும் அருகாமையில் உள்ளது.

ததேதத்ப்ரேய: புத்ராத்ப்ரேயோ

வித்தாத்ப்ரேயோசன்ய ஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாதன்தரதரம்
யதயமாத்மா ஸ யோ சன்யமாத்மன: ப்ரியம்
ப்ருவாணம் ப்ருயாத்ப்ரியகும் ரோத்ஸ்யதீதீஸ்வரோ
ஹ ததைவ ஸ்யாதாத்மானமேவ ப்ரமாயுகம் பவதி|
ப்ரு.உ 1.4.8

மற்ற அனைத்தும் நமக்கு மிகவும் அருகில் இருக்கலாமே தவிர மிகவும் அருகாமையில் இருக்க முடியாது. இங்கு நம் அனைவருக்கும் ஒரு சந்தேகம் வரலாம். நம்முடைய நெருங்கிய சொந்தங்களாகிய மனைவி, கணவன் மகன், மகள் இவர்களை விடவுமா ஆத்மா அருகாமையில் உள்ளது? அதற்கும் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தே பதில் கூறுகிறது.

ஸ ஹோவாச ந வா அரே பத்யு: காமாய
பதி: ப்ரியோ பவத்யாத்மனஸ்து காமாய பதி:
ப்ரியோ பவதி ந வா அரே ஜாயாயை காமாய
ஜாயா ப்ரியா பவத்யாத்மனஸ்து காமாய ஜாயா
ப்ரியா பவதி ந வா அரே புத்ராணாம் காமாய
புத்ரா: ப்ரியா பவத்யாத்மனஸ்து காமாய புத்ரா:
ப்ரியோ பவந்தி ந வா அரே வித்தஸ்ய காமாய
வித்தம் ப்ரியம் பவத்யாத்மனஸ்து காமாய வித்தம்
ப்ரியம் பவதி ந வா அரே ப்ரஹ்மண காமாய
ப்ரஹ்ம ப்ரியம் பவத்யாத்மனஸ்து காமாய ப்ரஹ்ம

ப்ரியம் பவ தி ந வா அரே க்ஷத்ரஸ்ய காமாய
 க்ஷத்ரம் ப்ரியம் பவத்யாத்மனஸ்து காமாய க்ஷத்ரம்
 ப்ரியம் பவதி ந வா அரே லோகானாம் காமாய
 லோகா: ப்ரியா பவத்யாத்மனஸ்து காமாய லோகா:
 ப்ரியா பவந்தி ந வா அரே தேவானாம் காமாய
 தேவா: ப்ரியா பவத்யாத்மனஸ்து காமாய தேவா:
 ப்ரியா பவந்தி ந வா அரே பூதானாம் காமாய
 பூதானி ப்ரியாணி பவந்த்யாத்மனஸ்து காமாய
 பூதானி ப்ரியாணீ பவந்தி ந வா அரே ஸர்வஸ்ய
 காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவந்த்யாத்மனஸ்து
 காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவத்யாத்மா வா அரே
 த்ருஷ்டவ்ய: ஸ்ரோதவ்யோ மன்தவ்யோ
 நிதித்யாஸிதவ்யோ மைத்ரேய்யாத்மனோ வா அரே
 தர்ஷனேன ஸ்ரவனேன மத்யா விஜ்ஞானேனேதகும்
 ஸர்வம் விதிதம்||

ப்ரு.உ 2.4.5

ஆத்மாவை தவிர மற்ற எதுவாயினும் அதன் மேல்
 நமக்கு நிபந்தனையுடன் கூடிய அன்பே இருக்கும்.
 என்ன நிபந்தனை? நம்முடைய சுகம் ஒன்று தான்
 நிபந்தனை. எப்பொழுது நம்முடைய சுகத்திற்கு
 ஆபத்து ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுதே அந்த
 உறவிடமிருந்தோ பொருளிடமிருந்தோ நாம் விலக
 முற்படுவோம்.

யாவத்வித்தோபார்ஜன ஸக்த: ஸ்தாவந்நிஜ
 பரிவாரோ ரக்த:|
 பஸ்சாத்தீவதி ஜர்ஜர தேஹே
 வார்தாம் கோ஽பி ந ப்ருச்சதி கேஹே||
 பஜ கோ 5

ஆகையால் உயர்ந்த அன்பு செலுத்துவது என்பது ஆத்மாவிடம் மட்டுமே சாத்தியமாகும். இதில் விதிவிலக்கே கிடையாது. அந்த வகையில் இங்கு நாரதர், அஸ்மின் என்று குறிப்பிட்டுள்ள சொல் ஆத்மாவையே குறிக்கிறது. (அதாவது ஆத்ம ஸ்வரூப ஈஸ்வராவிடம் செலுத்தும் உயர்ந்த அன்பே பக்தி என்று அழைக்கப்படும்). எப்பொழுது ஈஸ்வரனிடம் செலுத்தும் அன்பு உயர்ந்த அன்பு ஆகிறது? எப்பொழுது அந்த ஈஸ்வரனையே ஆத்ம சைதன்யமாக உணர்கிறோமோ அப்பொழுது தான் அந்த அன்பு உயர்ந்த அன்பாகிறது.

அம்ருதஸ்வரூபா ச

|| 3 ||

(ச) மேலும் (அம்ருத-ஸ்வரூபா) அமிருதஸ்வரூபமானது.

எந்த ஒரு பொருளோ, தூழ்நிலையோ, அல்லது உறவோ நம் மனதிற்கு சுகத்தை தருமோ அதன்மேல்

நம் மனதிற்கு இயற்கையாகவே ஈடுபாடு ஏற்படும். இந்த உணர்வுக்கு பெயரே அன்பு. இந்த உணர்வு ஒரு ஜடப் பொருளின் பால் ஏற்படும்போது அது பிடித்தல் (பிடிக்கும்) என்று கூறப்படுகிறது. இதே உணர்வு ஒரு உயிருள்ளப் பொருளின்பால் ஏற்படும்போது அது அன்பு எனப்படுகிறது. அந்த அன்பு ஒருவருக்கு தன்னிடத்தில் மட்டுமே ஏற்படும் என்று வேதம் கூறுகிறது. ஏனென்றால் உண்மையில் ஆனந்தம் கொடுக்கக் கூடிய ஒரே வஸ்து ஆத்மா. அதனால் அந்த ஆத்மாவின் மேல் மட்டுமே நம்மால் அன்பு செலுத்த முடியும். அதனால் ஆத்மாவின் மேல் செலுத்தப்படும் அன்பே பக்தி எனப்படுகிறது. தன்னிடத்திலேயே தன்னால் செலுத்தப்படும் அன்பு என்பது சுயநலமாகாதா? என்ற கேள்வி இங்கு நமக்கு எழலாம். தன்னிடத்திலேயே தன்னால் செலுத்தப்படும் அன்புடன் அக்ஞானமும் சேர்ந்து இருந்தால் அது சுயநலமானது என்று கூறலாம். ஆனால் தன்னிடத்தில் செலுத்தப்படும் அன்புடன் அக்ஞானம் இல்லாமல் இருந்தால் அது சுயநலமாகாது. அதுவே உலகளாவிய அன்பாகிறது.

அக்ஞானமுடன் கூடிய அன்பு என்றால் அஹங்காரத்துடன் கூடிய அன்பு, அதாவது 'நான்' என்ற சொல்லுக்கு ஆத்மா அல்லாது மற்றவைகளை பொருள்கொள்ளுதல். அதனால் அந்த அன்பு தூய்மையானது கிடையாது. அது சுயநலமானதாகும்.

அக்ஞானமல்லாது வெறும் அன்பு
 செலுத்தும்போது, அதாவது 'நான்' என்ற
 சொல்லுக்கு ஆத்மா என்று சரியாக
 பொருள்கொள்ளும் போது, அந்த அன்பு
 தூய்மையானதாக இருக்கிறது. என்னுள் இருக்கும்
 ஆத்ம சைதன்யம்தான் அனைத்திடத்திலும்
 இருக்கிறது என்றாகிறது. அதனால் அந்த அன்பு
 உலகளாவிய அன்பாகிறது. க்ஷேத்ரக்கும் சாதி மாம்
 வித்தி ஸர்வ க்ஷேத்ரேஸு பாரத, ஆகையால்
 அம்ருதஸ் ஸ்வரூபாச, பக்தி என்பது பகவானிடத்தில்
 அன்பு செலுத்துதல், தன்னிடத்திலேயே அன்பு
 செலுத்துதல், அந்த அன்பே உலகளாவிய
 அன்பாகும். அதுவே உயர்ந்ததாகும். பகவானிடத்தில்
 அன்பு செலுத்துவதே தன்னிடத்தில் அதாவது
 ஆத்மாவிடத்தில் அன்பு செலுத்துவதாகும். அந்த
 ஆத்மா அனைத்து இடத்திலும் நீக்கமற
 நிறைந்திருப்பதால் அதுவே உலகளாவிய அன்பாகும்.
 ஆகவே பக்தி என்பது அத்வைத பக்தியையே
 குறிக்கிறது. இந்த பக்தியே நிலைத்திருக்க
 கூடியதாகும். இது ஒன்றே அழியாதது. மற்ற
 அனைத்தும் அதாவது அநாத்மாவிடத்தில் செலுத்தும்
 அன்பானது நிலைத்திருக்காது.

நம்முடைய வீட்டிலுள்ளவர்களே, எப்பொழுது
 நம்மை மதிப்பார்கள்? நம்மிடத்தில் பணம், பொருள்
 இவை இருந்தால் நம்மை நன்கு கவனித்து

கொள்வார்கள். பணம், பொருள் இல்லாவிட்டால், நம்மால் அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு வகையில் பிரயோஜனம் இருந்தால் நம்மை கவனித்துக் கொள்வார்கள். இது எதுவும் இல்லையெனில், நம்மை பற்றி நினைக்கக்கூட அவர்களுக்கு நேரமில்லாமல் போய்விடும்.

அதனால் குடும்பத்திடமிருந்து எந்த எதிர்ப்பார்ப்பும் வைத்துக் கொள்ளாதே. ஏமாற்றமே கிடைக்கும். ஒருநாள் அவர்கள் நம்மை வெளியேற்றவும் செய்வார்கள். அதற்கும் நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்று பஜகோவிந்தத்தில் ஸங்கரர் கூறுகிறார். உண்மையான அன்பு வேண்டுமெனில் அது தன்னிடத்தில் தானே செலுத்தும் அன்பை தவிர வேறு எங்கும் கிடைக்காது. ஆகையால் ஆத்மாவின் மேல் நாம் செலுத்தும் அன்பே, அந்த பரமாத்வாகிய பகவான் மேல் நாம் செலுத்தும் அன்பே அம்ருத ஸ்வரூப: நிலையான அன்பாகும். மற்ற அனைத்தும் நிலையற்றது.

யல்லப்த்வா புமான் ஸித்தோ பவதி, அம்ருதோ பவதி, த்ருப்தோ பவதி

॥ 4 ॥

(யத்) எதை (லப்த்வா) அடைந்து (புமான்) மனிதன் (ஸித்த:) சித்தனாக (பவதி) ஆகின்றானோ, (அம்ருத:) சாவற்றவனாக (பவதி) ஆகின்றானோ (த்ருப்த:) திருப்தியடைந்தவனாக (பவதி) ஆகின்றானோ - அது பக்தி.

ஒருவேளை, ஒரு முழுக்ஷு இந்த அத்வைத பக்தியை அடைந்தால் அவனுக்கு ஏற்படும் ப்ரயோஜனத்தை பற்றி நாரதர் இங்கு கூறுகிறார். முதலில் ஒருவர் தன்னுடைய வாழ்க்கையை த்வைத பக்தியுடனேயே ஆரம்பிக்க வேண்டும். இந்த த்வைத பக்தியே நாளடைவில் அத்வைத பக்தியாக மாற வேண்டும். த்வைத பக்தியையும் அத்வைத பக்தியையும் இணைக்கும் பாலமாக இருப்பது வேதாந்த விசாரம் ஆகும். வேதாந்த விசாரமாகிய ஸ்ரவண, மனன, நிதித்யாஸனமே இரண்டு பக்தியையும் இணைக்கும் பாலம். ஆக த்வைத பக்தியினின்றி ஒருவரால் அத்வைத பக்திக்குள் ப்ரவேசிக்க முடியாது. அதே போல அத்வைத பக்தியின்றி ஒருவரின் வாழ்வும் முழுமையடையாது. இந்த த்வைத பக்தியை அத்வைத பக்தியாக மாற்றுவது அவரவரின் கைகளில் உள்ளது.

**தத்வித்தி ப்ரணிபாதேன பரிப்ரஸ்நேந ஸேவயா
உபதேக்ஷயந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்ஸிந:**

ப.கீ.4.34

குரு ஸாஸ்தர உபதேச த்வார த்வைதபக்தி அத்வைத பக்தி பவதி. ஒருவர் இந்த அனைத்து படிகளையும் வெற்றிகரமாக கடந்தால் அவர் அனைத்தையும் அடைந்தவராகிறார். ஸித்த: பவதி. எதையோ அடைய வேண்டுமென்று ஆவலோடு, அவஸ்தையோடு இருந்த அந்த முமுகுஷு த்வைத பக்தியை கடைப்பிடித்து, பின் அதனை அத்வைத பக்தியோடு இணைக்கும் ஸ்ரவண மனன நிதித்யாஸனம் என்கிற படிகளை கடந்து அவர் அத்வைத பக்தியை அடைந்தால் அவர் தானென்ன அடைய வேண்டும் என்று விரும்பினாரோ அதனை அடைந்தவராகிறார்.

ஒரு பூரியானது எண்ணெயில் போட்ட மாத்திரம் துள்ளிகுதித்து தன்னால் இயன்றவரை உப்பி, பெரிதாகி, அதற்குமேல் பெரிதாகுவதற்கு இடமில்லை என்ற நொடியில் அப்படியே எந்தவித சலனமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. அதனால்தான் நாம் அதை பூரி என்றழைக்கிறோம் அதாவது பூர்ணம் என்று பொருள்படுகிறது. இது போல நாமும் எதை எதையோ அடைய வேண்டுமென்று இந்த சம்சார சாகரமென்ற எண்ணெயில் குதித்து, அலைந்து திரிந்து ஒரு நாள் பூர்ணமடைகிறோம்.

சித்த: ஆகிறோம். நம்மிடமிருந்த அந்த பாதுகாப்பின்மை மறைகிறது. நம்மிடமிருந்த மரணபயம் விலகுகிறது. நான் அழிவற்றவன் என்ற விஷயம் புலப்படுகிறது. ஒரு பக்தனாக நான் எப்பொழுது அழிவற்றவனாக ஆக முடியும்? என்னுடைய உடலையோ மனதையோ ஒரு நாளும் அழிவற்றதாக கருதமுடியாது. ஏனென்றால் இவை அனைத்தும் அழிவிற்கு உட்பட்டவை. அதனால் 'நான்' இந்த உடல் கிடையாது. 'நான்' இந்த மனம் கிடையாது. 'நான்' அந்த அழிவற்ற ஆத்மா என்ற அறிவே ஒருவனை அழிவற்றவனாக ஆக்க முடியும். அதனால் ஆத்ம ஞானம் ஒன்றே ஒருவரை அழிவற்றவனாக ஆக்கமுடியும் "அம்ருதோ பவதி".

ஆத்ம ஞானமடைந்த ஒருவனால் மட்டுமே திருப்தியாக இருக்க முடியும். வேறு எதை அடைந்தாலும் ஒருவருக்கு திருப்தி என்பது கிடைக்காது.

ப்ரஜஹாதி யதா காமாந் ஸர்வாந்பார்த

மநோகதாந்|

ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்ட:

ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ததோச்யதே||

ப.கீ.2.55

யத்ப்ராப்ய ந கிஞ்சித்வாஞ்சதி, ந ஸோசதி, ந த்வேஷ்டி, ந ரமதே, நோத்ஸாஹி பவதி

॥ 5 ॥

(யத்) எதை (ப்ராப்ய) அடைந்து (கிஞ்சித்) கொஞ்சமும் (ந வாஞ்சதி) ஆசைப்படமாட்டானோ (ந சோசதி) துக்கப்படமாட்டானோ (ந த்வேஷ்டி) பகைக்கமாட்டானோ (ந உத்ஸாஹீ பவதி) ஆர்வம் கொள்ளமாட்டானோ-அது பக்தி.

நம்முடைய குறைவிலிருந்து தோன்றுவதே ஆசைகள். ஒருவன் தான் பிரம்மசாரியாக இருப்பதால் அபூர்ணனாக இருக்கிறேன் என்று நினைப்பதாலேயே திருமணம் செய்து கொள்ள ஆசைபடுகிறான். சரி திருமணமானவுடன் பூர்ணனாகிறாரா? கிடையாது. சிறிது காலம் சென்றபின் தந்தை ஆக வேண்டும் என்ற ஆசை எழுகிறது. சரி அப்பொழுதாவது பூர்ணம் அடைந்தாரா? இல்லை. தந்தையான பின்பு அவனே மாமனார் ஆக வேண்டும் என்ற ஆசைபடுகிறான். அதோடு முடிந்ததா என்றால் இது தொடர்கதையாக தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. ஆசை என்பதே குறைவுடைய மனதிலிருந்து தோன்றும் எண்ணம். பூர்ணத்வம் அடைய ஒரே வழி அத்வைத ஞானம். அத்வைத பக்தியே அத்வைத ஞானம். ஆக அத்வைத

பக்தியுடைய ஒருவனுக்கு எந்த ஒரு தேவையும் இருக்காது.

**ஆபூர்யமாண மசலப்ரதிஷ்டம்
ஸமுத்ரமாப: ப்ரவிஸந்தி யத்வத் |
தத்வத்காமா யம் ப்ரவிஸந்தி ஸர்வே
ஸ ஸாந்திமாப்நோதி ந காமகாமீ||**

ப.கீ.2.70

ஒரு சமுத்திரத்தின் நீர் அளவு எந்தவித வெளிவிஷயங்களினாலும் பாதிக்கப்படாது. சமுத்திரத்திலுள்ள ஜலமானது மற்ற நதிகளின் ஓட்டத்தைப் பொறுத்தோ அல்லது மழையின் அளவைப் பொறுத்தோ மாறபோவதில்லை. சமுத்திரத்தை சார்ந்தே மழையும் நதிகளும் இருக்கிறதே தவிர சமுத்திரம் எதனையும் சார்ந்தில்லை. அதுபோல அத்வைத பக்தியுடைய ஒருவன், தான் பூர்ணன் என்று உணர்ந்த காரணத்தினால் அவனுக்கு வேறு வெளிவிஷயங்கள் மூலமாக பூர்ணத்வம் கிடைக்க அவசியமில்லை. அவரையே நாம் ஞானி என்று அழைக்கிறோம். அப்படியே அந்த ஞானிக்கு ஆசை இருக்குமாயின் அது இந்த லோக கேஷமத்தின் பொருட்டேயிருக்கும்.

ந மே பார்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு
கிஞ்சந|
நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த ஏவ ச கர்மணி||
ப.கீ.3.22

பகவான், தனக்கு இம்மூவுலகிலும் செய்யவேண்டிய கர்மம் எதுவுமில்லை என்றாலும், தான் இடைவிடாது கர்மத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன் என்று கூறுகிறார். அதாவது அத்வைத ஞானம் அடைந்த ஒருவருக்கு செயல்கள் செய்வதன் மூலம் திருப்தி அடைய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் நித்ய த்ருப்த: அத்வைத ஞானமுடையவர்களுக்கு சோகம் என்பதே கிடையாது.

அஸோச்யாநந்வஸோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஸ்ச
பாஷஸே|
கதாஸுநகதாஸுமம்ஸ்ச நாநுஸோசந்தி பண்டிதா: ||
ப.கீ.2.11

ஞானிகள் ஒருநாளும் துக்கப்படுவதில்லை. ஞானிகள் நடந்ததைப் பற்றியோ நடக்கப் போவதைப் பற்றியோ வருத்தம் கொள்ளமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு துயரம் என்பதே கிடையாது. எதைக் குறித்தும் அவர்கள் சோகம் கொள்ள மாட்டார்கள்.

ந அனு ஸோசந்தி பண்டிதா: அத்வைத ஞானமடைந்தவர்கள் ஒரு பொழுதும் இவ்வுலகத்தை வெறுக்கமாட்டார்கள். த்வேஷம் கொள்ள மாட்டார்கள். விதேஹ முக்தி அடைந்த பிறகும் அவர்கள் யாரையும், எதையும் வேண்டாம் என்று சொல்லமாட்டார்கள்.

அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதாநாம் மைத்ர: கருண ஏவ ச|
ப.கீ.12.13

அனைத்து ஜீவராசிகளிடத்திலும் அன்பு செலுத்துதல். யாருடனும் பகைமை பாராட்டாதிருத்தல். ஒருவருடைய நடவடிக்கையோ, அவரது பழக்க வழக்கமோ நமக்கு தொல்லை கொடுப்பது போலமைந்தால், அவரின்மேல் த்வேஷம் பாராட்டாமல் அவருக்காகவும் பகவானிடத்தில் ப்ரார்த்தனை செய்யவேண்டும். இந்த ஒரு மனபக்குவம் அத்வைத பக்தியுடையவருக்கே சாத்தியமாகும்.

இந்த ஞானமுடையவர்கள், உலகாயுத விஷயங்களினால் ஈர்க்கப்பட்டு அதன் பின்னே செல்லமாட்டார்கள். ஞானமடைந்து ஞானியான பின்னும் அவர்களுடைய ப்ராரப்த கர்மாவை கழிக்க அவர்கள் உலக அனுபவங்களை சந்தித்தேயாக வேண்டும். பாப புண்ணியங்களை அவர்கள் சுக

துக்க அனுபவங்கள் மூலம் கழித்தாக வேண்டும். அவ்வாறு அவருக்கு ஏற்படும் சுக அனுபவங்களினால் அவர் உலகாயுத வாழ்க்கையின் பின்னால் சென்றுவிடமாட்டார். அவருடைய புண்ணிய கர்மபலனின் அனுபவமே இந்த சுக அனுபவம் என்ற அறிவுடன் அவர் அதை எதிர்கொள்வார். அந்த சுக அனுபவங்கள் அவர்களுக்கு ஒரு நாளும் பற்றை ஏற்படுத்தாது. எந்த விஷயத்தின் மூலம் சுக அனுபவம் கிடைக்கிறதோ அதன்மேல் பற்று கொள்ளமாட்டார்கள். அதே சமயம் அந்த அனுபவத்தை மீண்டும் அடையவும் ஆசை கொள்ளமாட்டார்கள். இந்திரிய சுகங்களில் தன்னை இழந்துவிடமாட்டார்கள்.

யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஸஜா போகா: து: கயோந்ய ஏவ தே|

ஆத்யந்தவந்த: கௌந்தேய நதேஷு ரமதே புத:|

ப.கீ. 5.22

ஒரு வாகனத்தை வேகமாக செலுத்தும்போது, அதை இரு வகையாக செய்யலாம். ஒன்று கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய வேகம், மற்றொன்று கட்டுபாடிழந்த வேகம். கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய வேகத்தில் எந்நேரமும் வேகத்தை குறைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் இருக்கும். ஆனால் மற்றொன்றில் அதற்கு வாய்ப்பில்லை. அது

போல ஞானிகளின் சுக அனுபவங்கள் கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய வேகம் போன்றது. எந்த நேரத்திலும் அதனை குறைத்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால் அக்ஞானிகளின் சுக அனுபவங்கள் கட்டுப்பாடில்லாத வேகம் போன்றது. ஞானிகள் ந உத்ஸாஹி பவதி. அதாவது அவர்களுக்கு காம்ய கர்மாக்கள் செய்வதில் உத்ஸாகம் இருக்காது. அதற்காக அவர்கள் அனைத்து கர்மாக்களையும் விட்டுவிடமாட்டார்கள். லோக ஸங்க்ரஹ கர்மாக்களை செய்து கொண்டே இருப்பார்கள். அதாவது இந்த உலகத்து நன்மையின் பொருட்டு அவர்கள் ஏதாவது ஒரு கர்மத்தில் ஈடுபடுவார்கள் அவர்களுக்கு சுயநலம் என்பது கிடையாது. அதனால் காம்ய கர்மாக்கள் மூலம் எதையும் அடையவும் விரும்பமாட்டார்கள்.

யஜ்ஞாத்வா மத்தோ பவதி, ஸ்தப்தோ பவதி, ஆத்மாராமோ பவதி

॥ 6 ॥

(யத்) எதை (ஜ்ஞாத்வா) அறிந்து (மத்த:) மதுஷண்டவன்போல் (பவதி) ஆகின்றானோ (ஸ்தப்த:) ஜடனைப் போல் (பவதி) ஆகின்றானோ (ஆத்மாராம:) ஆத்மாவிலேயே மகிழ்பவனாய் (பவதி) ஆகின்றானோ அது பக்தி.

யத் ஞாத்வா. இந்த அத்வைத பக்தியை கண்டுகொள்வதன் மூலம் மத்தோ பவதி இந்த அத்வைத பக்தன் மிகவும் ஆனந்தம் அடைகிறான். தான் பிறந்த பயனான மோக்ஷத்தை, தன்னுடைய இறுதி லக்ஷியத்தை அடைந்த காரணத்தினால் ஆனந்தத்தில் திளைத்திருக்கிறான்.

இஹ சேத வேதீதத ஸத்யமஸ்தி
ந சேதி ஹாவேதீ ந்மஹதீ வினஷ்டி:|
பூதேஷு பூதேஷு விசித்ய தீரா:
ப்ரேத்யாஸ்மால்லோகாதம்ருதா பவந்தி||
கே.உ.2.5

யார் தன்னுடைய வாழ்க்கையின் லக்ஷியத்தை தெரிந்து கொண்டு அதை அடைகிறார்களோ அவர்கள் தீரர்கள். அதனை தெரிந்து கொள்ளாமல் இந்த மனித பிறவியை வீணாக்குபவர்கள் பெரிய நஷ்டத்துக்கு உள்ளாகிறார்கள். இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ! இந்த ஜன்மத்தை விட்டுவிட்டால் எப்பொழுது நமக்கு மனித பிறவி இனி கிட்டும் என்பது தெரியாது.

அதனால் அந்த அத்வைத பக்தன் தானடைந்த லக்ஷியத்தை எண்ணி எண்ணி ஆனந்தமடைகிறான்.

துர்லபம் த்ரயமே வைதத் தேவானுக்ரஹ ஹேதுகம்
மனுஷ்யத்வம் முமுகுத்வம் மஹாபுருஷஸம்ஸ்ரய:

வி.தூ. 3

மனித பிறவி கிடைப்பதென்பதே மிகவும் துர்லபம். அதிலும் அரியது மோக்ஷம் அடையவேண்டும் என்ற இச்சை. அதிலும் மோக்ஷம் என்ற சொல்லுக்கு பலவிதமான அர்த்தங்கள் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன. வைகுண்ட பதவியே மோக்ஷம் என்ற சிலரும், கைலாய பதவியே மோக்ஷம் என்று சிலரும், மற்றும் சிலர் பிரஹ்மலோக பதவியே மோக்ஷம் என்றும் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் தியானத்தின் மூலம் மோக்ஷமடையலாம் என்று ஒரு சிலர் கூறுகிறார்கள். நிலைமை இவ்வாறிருக்க, அத்வைத பக்தன் சரியான மார்கத்தில் ப்ரவேசித்து அந்த சாக்ஷாத் சாதனையை மேற்கொண்டு அதனுடைய விளைவாக மோக்ஷத்தை அடைந்தவுடன், தான் கடந்து வந்த பாதையை, மற்றவர்போல் தன் ஜன்மத்தை வீணாக்காமல், தடம்புரண்டு போகாமல், சரியான பாதையில் பயணித்ததை எண்ணி எண்ணி அவன் பெருமை கொள்கிறான்.

அஹோ ஸாஸ்த்ரமஹோ
ஸாஸ்த்ரமஹோ குருதஹோ குரு:
அஹோ ஜ்ஞானமஹோ
ஜ்ஞானமஹோ ஸுகமஹோ ஸுகம்||

பஞ்சதஸீ 14.64

பகவான் மிகவும் சிறந்தவர். அவர் எனக்கு குருவை தந்தார். என்னுடைய குரு மிகவும் சிறந்தவர். அவர் எனக்கு ஞானத்தை அளித்தார். ஞானம் மிகவும் சிறந்தது, அது எனக்கு சுகத்தை கொடுத்தது. அந்த சுகம் மிகவும் சிறந்தது, ஏனென்றால் அது என்னுடையது. ஸ்தப்த: பவதி. அந்த அத்வைத பக்திமான் பிரம்மிப்படைந்தவனாக இருக்கிறான். வேதாந்த விசாரத்தில் மூன்று விஷயங்களைப் பற்றி நாம் விசாரம் செய்கின்றோம். ஒன்று இந்த பரந்து விரிந்த உலகம். நமக்கு சுக துக்கங்களை இவ்வுலகம் தான் கொடுக்கிறது, அனைத்து விதமான அனுபவங்களையும் தருவது இந்த ஜகத் என்று நாம் தவறாக புரிந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில், இந்த ஜகத் மித்யா என்று வேதாந்தம் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றது. இந்த மித்யா ஜகத் எப்படி தன்னை தானே சத்யம் போல காட்டிக்கொள்கிறது! இது பிரமிக்க வைக்கும் விஷயம் தானே! அதே சமயம் கண்ணுக்கோ, அல்லது மற்ற புலன்களுக்கோ புலப்படாத ப்ரஹ்மன் நித்யம். வ்யவஹாரம் செய்து

கொண்டிருக்கிறோமே அது மித்யா. பிரஹ்மன் சத்யம் ஜகன் மித்யா.

அடுத்து நான் ஆனந்த ஸ்வரூபம் என்று கூறுகிறது. நான் என்னை சுக துக்கங்களுக்கு உட்பட்ட அற்ப ஜீவன் என்று எண்ணும் வேளையிலே எப்பொழுதும் துயரம், ஏதாவது ஒரு சில நேரம் சுகம் அனுபவிக்கும் ஜீவன் நான் என்று நினைக்கும் வேளையில் வேதாந்தம் 'நான்' ஆனந்த ஸ்வரூபம், அதுமட்டும் அல்லாமல் 'நான்' மட்டுமே அனைவருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவன் என்றும் கூறுகிறது.

**ஹா 3வு ஹா 3வு ஹா 3வு|
அஹமன்னமஹமன்னமஹமன்னம்|
அஹமன்னாதோ 2 ஹமன்னாதோ 2
ஹமன்னாத:|**

தை.உ. ப்ருகுவல்லி

**ஆஸ்சர்யோ வக்தா குஸலோஸ்ய ஸப்தா
ஆஸ்சர்யோ ஞாதா குஸலானுஸிஷ்ட:|**

கடோ.உ.1.2.7

என்ன ஆச்சர்யம்! நானே இருமைகளற்ற ஏக வஸ்து. நானே இருமைகளை அனுபவிக்கும் ஜீவனாக காட்சியளிக்கிறேன். நானே ஜகத்தையும், ஜீவனையும் இணைக்கும் பாலமான ஈஸ்வராவாகவும்

காட்சியளிக்கிறேன். நானே ஜீவ ரூபேண, ஜகத் ரூபேண, ஈஸ்வர ரூபேண மாயா சக்தியாக காட்சியளிக்கிறேன். இதுவல்லவோ ஆச்சர்யம்! ஆத்மாவை பற்றி அறிபவர், ஆச்சரியப்படும்படி ஒரு சிலராகவே இருக்கின்றனர்.

ஆத்மா ராமோ பவதி. தன்னில் தானாக சுகமாக இருப்பவர். நாரதர் முதலில் பக்தி என்பது கடவுளிடத்தில் உயர்ந்த அன்பு செலுத்துதல் என்று கூறினார். பக்தனானவன் தன்னை கடவுளிடத்திலேயே நிலைபெற செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இங்கு நாரதர் அந்த பக்தன் தன்னில் தானாக நிலைத்திருப்பவன் என்று கூறுகிறார். அப்பொழுது அவர் என்ன கூற முற்படுகிறார்? இந்த பகவானும் ஆத்மாவும் ஒன்றன்றி வேறில்லை என்று அந்த பக்தன் கண்டுகொண்டான் என்கிறார்.

அஹமாத்மா குடாகேஸ: ஸர்வபூதாஸ்யஸ்தித்|

அஹமாதிஸ்ச மத்யம் ச பூதாநாமந்த ஏவ ச ||

ப.கீ.10.20

என்று கிருஷ்ணர் பகவத் கீதையில் தானே, அனைத்து ஜீவர்களிடத்திலும் ஆத்மாவாக இருக்கிறேன் என்கிறார். அதேபோல ராம என்ற சப்தத்தின் அழகான விளக்கம்.

ரமந்தே யோகினோ நந்தே ப்ரஹ்மாநந்தே சிதாத்மனி| இதி ராமபதேன உக்த:

அந்த ராமா என்ற சொல்லே ப்ரஹ்மானந்தம். அந்த ப்ரஹ்மானந்தமே ஆத்மா. ஆகையால் அத்வைத பக்தா ஆத்மாராமா பவதி.

ஸா ந காமயமானா நிரோதருபத்வாத்

॥ 7 ॥

(ஸா) அந்த பக்தி (ந காமயமானா) ஆசை வடிவானதன்று (நிரோதருபத்வாத்) விஷய ஆசையை ஒழிக்கும் வடிவானதால்.

இந்த அத்வைத பக்தி என்பது, பெரும்பாலானோர் செலுத்தும் த்வைத பக்தியை காட்டிலும் முற்றிலும் வேறுபட்டது த்வைத பக்தியை பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பகவத் கீதையில் மூன்றாக பிரிக்கிறார். ஆர்த்த பக்தி, அர்த்தார்த்த பக்தி, ஜிக்ஞாஸு பக்தி என்று பிரிக்கிறார். ஆர்த்த பக்தியில் பகவானுக்கும் பக்தனுக்குமிடையில் ஒரு விதமான வியாபார தோரணை இருக்கும். பகவான் தனக்கு ஏதாவது கொடுத்தால், தான் பகவானுக்கு பதிலுக்கு ஏதாவது தருவேன் போன்ற நிலையிலுள்ளது ஆர்த்த பக்தி. அர்த்தார்த்த பக்தி என்பது பகவானை தன்னுடைய லௌகீக

விஷயங்களுக்காக ப்ரார்த்தனை செய்து வேண்டுவதை அடைவது. துன்பம் வரும் வேளை என்றில்லாமல் பொதுவாக பகவான் மேல் பக்தி செலுத்துவது அர்த்தார்த்த பக்தி.

ஜிக்ஞாஸு பக்தி என்பது நிஸ்காம பக்தி என்று கூறலாம். இதிலும் பக்தனுக்கு பகவானிடத்தில் சில வேண்டுதல்கள் இருக்கும். சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தி வேண்டும், குருப்ராப்தி, ஸ்ரவண ப்ராப்தி போன்ற கோரிக்கைகள் இருக்கும்.

அத்வைத பக்தி என்பது ஞானி பக்தி என்றும் அழைக்கப்படும். இங்கு பகவானிடத்தில் அந்த பக்தனானவனுக்கு எந்தவிதமான கோரிக்கையும் இருக்காது. பகவானுக்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாகவே இது அமைந்திருக்கும். இதை பூர்ண நிஸ்காம பக்தி என்றும் சொல்லலாம். அதனால் அத்வைத பக்தி என்பதுஸா ந காம: எந்தவிதமான தேவைகளும் இல்லாத பக்தி. ஏற்கனவே 'தான்' பூர்ணன் என்று அறிந்து கொண்ட பின், எந்த தேவைகளும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது.

ஆகையால் அத்வைத பக்தி என்பது நிரோத ரூபத்வாத். அதாவது அது நிவ்ருத்தி ரூபமாக இருக்கிறது. கோரிக்கைகள் நிறைந்த பக்தி ப்ரவ்ருத்தி ரூப பக்தியாகும். கோரிக்கைகளற்ற பக்தி நிவ்ருத்தி ரூப பக்தியாகும். ஸந்யாஸ ரூப பக்தியாகும்.

நிரோதஸ்து லோக - வேத - வ்யாபாரன்யாஸ:

॥ 8 ॥

(நிரோத:) நிரோதம் - ஒழிவு என்பது (து) எதுவெனின் (லோக-வேத-வ்யாபார-) லௌகிகமும் வைதிகமும் ஆகிய கருமங்களின் (ந்யாஸ:) ஸந்யாஸம் அல்லது துறவு.

ஏழாவது ஸுத்திரத்தில் நாரதர் உபயோகித்த நிரோத: என்ற சொல்லையே அவர் இந்த ஸுத்திரத்தில் ந்யாஸ: என்ற சொல் மூலம் விளக்குகிறார். ந்யாஸ: என்றால் ஸந்யாஸம் என்று பொருள். ஸந்யாஸம் என்றால் அனைத்தையும் துறந்த என்றுபொருள். இங்கு நாம் பார்ப்பது ஆஸ்ரம ஸந்யாஸத்தை பற்றியல்ல. இங்கு நாம் பார்ப்பது ஸந்யாஸ பாவ. அதாவது இவ்வுலக வாழ்க்கை லக்ஷியங்கள் அனைத்தையும் துறந்தவர். எதையாவது அடையவேண்டும் என்ற ஆசையை துறந்தவர். அதுமட்டுமல்லாமல் அந்த லக்ஷியங்களை அடைய செய்யப்படும் கர்மங்கள் அனைத்தையும் துறந்தவர். அதாவது கர்ம மற்றும் கர்மபலனை முற்றிலும் துறந்தவர்.

இங்கு கர்மா என்பது காம்யகர்மாவை குறிக்கிறது. ஸர்வகாம்ய கர்ம ஸர்வகாம்ய கர்மபல ஸந்யாஸ: அத்வைத பக்தி: ஏனென்றால் காம்ய கர்மாக்கள் மூலம் அடையக்கூடிய பலனானது

அறித்யம். வரையறுக்கப்பட்ட ஒன்று. ஆனால் இந்த அத்வைத பக்தன் நித்ய, வரையறுக்கப்படாத அந்த பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொண்டதால், அவருக்கு எதற்காக காம்ய கர்மாவும் அதனுடைய அறித்ய பலனும்?

அத்வைத பக்தனுக்கு பந்தப்படுத்தாத ஆசைகள் இருக்கும். மனிதனுடைய மனதிற்கு இருக்கும் ஒரு விசேஷம் ஆசைப்படுதல். இச்சாசக்தி என்பது நம் மனதின் விபூதி ஆகும். அந்த இச்சாசக்தியின் மூலம் அத்வைத பக்தன் பூர்ணத்வத்தை அடைய எண்ணமாட்டான். அந்த இச்சாசக்தியை பயன்படுத்தி அவர் இவ்வுலக மக்களுக்கு நன்மை செய்யவே நினைப்பார். இந்த இச்சாசக்தியின் மூலம் ஏற்படும் ஆசைகள் அவரை ஒரு நாளும் பந்தப்படுத்தாது பூர்ணத்வத்தினால் அவர் ஆசைப்படுவாரே ஒழிய பூர்ணத்வத்திற்காக ஆசைபடமாட்டார். பகவானுக்கே கூட ஆசைஉண்டு. ஆனால் அவை பந்தப்படுத்தாத ஆசைகள் அதன் மூலம் லோகக்ஷேமமே உண்டாகும். ஆகையால் ஆசைபடுதல் என்பதே தவறுகிடையாது. அந்த ஆசையானது பந்தப்படுத்தும் ஆசையா? பந்தப்படுத்தாத ஆசையா என்பதில்தான் விஷயமே இருக்கிறது. ஞானியானவன் அனைத்து பந்தப்படுத்தும் ஆசைகளையும் துறந்தவன். அந்த பந்தப்படுத்தும் ஆசையின் மூலம் எழும் கர்மாக்களை துறந்தவன்.

லோக வேத வ்யாபார ந்யாஸ: என்றால் அவர் லௌகீக காம்யகர்மாவையும் துறந்தவர். வைதீக காம்ய கர்மாவையும் துறந்தவர் என்றுபொருள். அவர் செய்யும் கர்மாக்கள் அனைத்தும், அந்த கர்மாக்களின் மூலமான ஆசைகள் அனைத்தும் பந்தப்படுத்தாத ஆசைகள் ஆகும். அவை அனைத்தும் அவர் லோக க்ஷேமத்திற்காக மட்டுமே செய்வார். அத்வைத பக்தி என்றால் ஸந்யாஸ பக்தி.

தஸ்மின்னனன்யதா, தத்விரோதிஷுதாஸீனதா ச

॥ 9 ॥

(தஸ்மின்) தெய்வத்தினிடம் (அனன்யதா) வேறுநாட்டம் இல்லாத பான்மை: (ச) மேலும் (தத்விரோதிஷு) அதற்கு எதிரிடையானவற்றில் (உதாஸீனதா) சிறிதும் நாட்டமின்மை - ஆகிய நிலை 'நிரோதம்' எனப்படுவது.

அத்வைத பக்தியுடைய அந்த ஞானியானவன் பகவானிடத்தில் பிரத்யேக பக்தியை செலுத்துகிறான். தஸ்மின் என்றால் அந்த அத்வைத பக்தன் என்று பொருள். அனன்ய என்றால் பிரத்யேகமான விசேஷமான என்று பொருள். அனன்ய பக்தி என்பது வேதாந்த தர்ஸனத்திலும் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது மற்றும் சில பக்தி

தர்ஸனங்களிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பக்தி தர்மங்களை காட்டிலும் வேதாந்த தர்ஸனத்தில் அதற்கான அர்த்தம் முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருக்கிறது.

பக்தி தர்ஸனத்தில் அனன்ய பக்தி என்பது ப்ரத்யேகமாக அன்பு செலுத்துதல். பகவானிடத்தில் ப்ரத்யேகமாக அன்பு செலுத்துவது என்று கூறப்படுகிறது. அதாவது ஸர்வ சக்தியுடைய பகவானிடத்தில் ப்ரத்யேகமாக அன்பு செலுத்துவது. மற்ற கடவுளிடத்தில் அன்பு செலுத்தாமல் இருப்பது. இங்கு அவரவர்கள் தங்களது விருப்பக் கடவுளின் பக்தி தர்ஸனத்தை பின்பற்றுவார். தங்கள் கடவுளே உயர்ந்தவர் என்று கூறுவார்.

சிவ பக்தி தர்ஸனமாயின் சிவ பகவானிடத்தில் செலுத்தும் பக்தியையே அனன்ய பக்தி என்று கூறுவார். இதையே விஸ்ணு பக்தி தர்ஸனமாயின் விஸ்ணுவிடத்தில் செலுத்தும் பக்தியே அனன்ய பக்தி என்று கூறுவார். அவர்களை அடிப்படைவாதிகள் என்று கூறலாம்.

முதலில் அவர்கள், பக்தர்களிடத்தில் தம்முடைய கடவுளை வழிப்பட்டாலே போதுமானது. தம்முடைய கடவுளுக்கே அனைத்தையும் கொடுக்கும் சக்தியிருக்கும் போது வேறொரு கடவுளிடம் போவானேன்? ஆகையால் மற்ற கடவுளிடம் செல்லக்கூடாது என்று நினைப்பார்கள்.

அடுத்து நம் கடவுளிடம் மட்டும் செலுத்தும் பக்தியே அனன்ய பக்தி. அந்த அனன்ய பக்தியே நமக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். ஆகையால் நம் கடவுளை வழிப்பட்டால் மட்டுமே மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்று பக்தர்களிடத்தில் தவறான அபிப்ராயத்தை விதைப்பார்கள்.

வேதாந்த தர்ஸனத்தில் அனன்ய பக்தி என்பது வேறு விதமாக விளக்கப்படுகிறது. பிரத்யேக பக்தி என்று ஒன்று கிடையவே கிடையாது என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. பகவான் என்பவரை நாம் சரியாக அர்த்தம் செய்துகொண்டால் ப்ரத்யேக பக்தி என்ற ஒன்று இல்லை என்பதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஒரு குறிப்பிட்ட கடவுளை மட்டும் உயர்த்தி பேசி அவரை மட்டும் வழிபடுவதன் மூலம் நாம் அவரை மற்ற ஜீவராசிகளிடமிருந்தும் இவ்வுலகத்திடமிருந்தும் பிரித்து பேதப்படுத்துகிறோம். அவரை போற்றுவதாக எண்ணி அவரை கடவுள் என்கிற தத்துவத்திலிருந்து சிறுமைபடுத்துகிறோம்.

பகவத் கீதையில் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், அவரே இந்த ஸ்ருஷ்டிக்கு காரணமாக இருப்பவர். இந்த ஸ்ருஷ்டியானது அவருடைய காரியம். காரணத்திலிருப்பது காரியத்தில் இருக்கும் என்பதற்கேற்ப அந்த பகவானே இந்த ஸ்ருஷ்டியாக

தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டுள்ளேன் என்கிறார்.

**அநேகவக்ரநயநநேகாத்தபு ததர்ஸநம்
அநேகதிவ்யாபரணம் திவ்யாநேகோத்யதாயுதம்||
ப.கீ.11.10**

அனைத்தையும் பகவான் தன்னுள் அடக்கியுள்ளார், அனைத்திலும் அவரே இருக்கிறார் எனும்பொழுது எப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட கடவுளை மட்டும் நம்மால் உயர்த்தி பேச முடியும்? அது அவரை சிறுமைபடுத்துவதே ஆகும். கடவுள் என்பவர் இங்குள்ள சேதன வஸ்து அசேதன வஸ்து இரண்டிலும் இருப்பவர். சேதன வஸ்து என்பது பகவானின் பராப்ரக்ருதியாகும். அசேதன வஸ்து என்பது பகவானின் அபராப்ரக்ருதி ஆகும்.

அனைத்தும் அவனுள் அடக்கம் எனும்பொழுது பகவானிடத்தில் அன்பு செலுத்துகிறேன் என்றால் அனைத்திடத்திலும் அன்பு செலுத்துவதாக கருதப்படுகிறது. இதில் எப்படி ஒரு கடவுளை மட்டும் உயர்த்தி பேசி மற்ற அனைத்தையும் விட்டுவிட முடியும்? விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் விஷ்ணு: என்று சொல் இடம்பெறுகிறது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ஸிவ: என்ற சொல் இடம்பெறுகிறது. இவையெல்லாம் எதை

குறிப்பிடுகிறது? இருக்கும் அனைத்து ஜீவராசிகளும், அசேதன வஸ்துக்களும், அனைத்தும் பகவானுள்ளே அடக்கம். ஆகையால் அந்நய பக்தி என்பதை ஒரு குறிப்பிட்ட கடவுளிடம் மட்டுமே செலுத்தும் ப்ரத்யேக பக்தியாக தவறாக கருதிவிடக்கூடாது.

அந்நய பக்தி என்பது, ஒரு ஜிக்ஞாச பக்தனையோ அல்லது ஞானி பக்தனையோ குறிப்பிடும் ஒரு விஷயமாக இருக்கிறது. அதாவது ஆர்த்த, அர்த்தார்த்தி பக்தர்களிடமிருந்து அவர்களை பிரித்துகாட்டுவதற்காக பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஒரு ஜிக்ஞாஸ பக்தனின் அந்நய பக்தியை பற்றி பேசும்பொழுது, அவருடைய லக்ஷியமானது பகவானை தவிர வேறொன்றுமில்லை. ஈஸ்வரா மோக்ஷஸ்ய அன்ய: புருஷார்த்த: யஸ்யாம் நாஸ்தி. அதாவது தீவிர முமுகுஷுத்வம் என்று பொருள். பகவானை அடைவதை தவிர, மோக்ஷம் அடைவதை தவிர வேறொரு லக்ஷியமும் அந்த ஜிக்ஞாஸ பக்தனுக்கு கிடையாது. மற்ற உலகாயுத வாழ்க்கை லக்ஷியங்களில் நாட்டமில்லாதவர்.

ஸ்ரேயஸ்ச ப்ரேயஸ்ச மனுஷ்யமேத:

தௌ ஸம்பரீத்ய விசனக்தி தீர:

க.உ.1.2.2

ந வித்யதே அன்ய: புருஷார்த்த: யஸ்யாம் பக்தௌ, இது ஜிக்ஞாஸ பக்தனின் அந்நய பக்தி.

ஒரு ஞானியின் அநந்ய பக்தியானது, ந வித்யதே
 அன்ய: ஈஸ்வர: யஸ்யாம் பக்தௌ. அதாவது
 பகவானுக்கும் தனக்கும் எந்தவிதமான
 வேறுபாடில்லை. பகவானைத் தவிர
 வேறொன்றுமில்லை என்கிறபொழுது, தானும் அதில்
 அடக்கம்.

உதார:ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்|
ப.கீ.7.18

இதையே பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஏக பக்தி:
 என்றும் கூறுகிறார். நாரதர் இங்கு அத்வைத
 பக்தியை பற்றி கூறி கொண்டிருப்பதால் அவர்
 அநந்ய பக்தி என்று கூறுவதன் மூலம் ஞானி
 பக்தியை பற்றி விளக்குகிறார். தத் விரோதிஷு
 என்றால் ஈஸ்வர விரோதிஷு அல்லது ஸாஸ்த்ர
 விரோதிஷீ என்று பொருள். அவர்களை பொதுவாக
 நாஸ்திகர்கள் என்று கூறுவோம். பகவானை
 தங்களுடைய எதிரியாக கருதுபவர்கள்.
 ஹிரண்யகஸிபு, ஸிசுபாலன் போன்றோர்களை
 உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். உதாஸீனதாச:
 அவர்களை போன்றோரையும் இந்த அத்வைத
 பக்தனானவன் வெறுக்கமாட்டான். மாறாக
 அவர்களை கண்டுகொள்ளமாட்டான். அவர்களுக்கு

முக்கியத்துவம்

கொடுக்கமாட்டான்.

உதாசீனம்செய்வான்.

ஸாஸ்த்ர, விரோதிகளை பற்றி கீதையில் பகவான் பதினாறாவது, பதினேழாவது அத்யாயத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

**அஸத்யமப்ரதிஷ்டம் தே ஜகதாஹீரநீஸ்வரம்|
அபரஸ்பரஸம்பூதம் கிமந்யத்காமஹைதுகம்||**

ப.கீ.16.8

ஆஸுரி சம்பத் உடையவர்கள், கடவுளை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்கள் ஸாஸ்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். அவர்கள் தர்மத்தையும் கடைபிடிக்கமாட்டார்கள். அவர்களையும் இந்த ஞானியானவன் வெறுக்கமாட்டான். அவர்களுக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமோ அதைக் கொடுக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்களை வெறுப்பது கூடாத செயல். அந்த ஞானியானவன் தேவைப்பட்டால் அவர்களிடமிருந்து விலகியிருப்பான். அவர்களுக்காக ஒன்றுவேண்டுமானால் செய்யலாம். அவர்களும் நல்லவர்களாக திருந்த வேண்டும் என்று பகவானிடத்தில் ப்ரார்த்திக்கலாம்.

அவர்கள் பயங்கரவாதியேயானாலும் ஞானமடைந்துவிட்டால் அவர்களும் ஞானிகளே. விவேகசூடாமணியில் ஸங்கரபகவத் பாதாள் ஒரு உதாரணமளிக்கிறார். ஒரு சந்தனகட்டையானது பல நாட்கள் நீரில் ஊறியதால் அதன் மேல் ஒருவிதமான பூஞ்சைகளான போன்று படர்ந்துவிட்டது. அதனால் அந்த சந்தனகட்டையிலிருந்து துர்நாற்றமும் அடிக்கத் துவங்கியது. அந்த துர்நாற்றம் போகவேண்டுமெனின் அந்த சந்தன கட்டையை அலம்பி, அதை தேய்த்தால் அந்த துர்நாற்றம் போனதுமட்டுமல்லாமல் அதனிடமிருந்து சுகந்த வாசனை வீசத் தொடங்கும். அது போல இந்த ஆஸுரி சம்பத் உடையவர்கள் அக்ஞானம் என்ற ஈரத்தினால் மூடப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்த அக்ஞானம் காரணமாக அவர்களுக்கு அஹங்காரம் மமகாரம் தோன்றுகிறது. அதன் காரணமாக அவர்களுக்கு மோஹம் ஏற்பட்டு அவர்கள் ஆஸுரி ஸம்பத் உடையவர்களாக மாறிவிடுகிறார்கள். ஞானி அவர்களும் நல்ல மனிதர்களாக மாற வேண்டி ப்ரார்த்தனை செய்வான்.

துர்ஜன: ஸஜ்ஜனோ பூயாத்
 ஸஜ்ஜன: ஸாந்திமாப்னுயாத்
 ஸாந்தோமுச்யேத பந்தேப்ய:
 முக்தஸ்ச அன்யான்விமோசயேத்||

எல்லா ஆஸூரி மனிதர்களும் நன்மக்களாக வேண்டும். அந்த நன்மக்கள் அனைவரும் சாந்தமான மனநிலையை அடையவேண்டும். அதன் மூலம் அவர்கள் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபடவேண்டும். அவ்வாறு முக்தியடைந்தவர்கள் மற்றவர்களுக்கு உதவிபுரிந்து அவர்களும் நற்கதியடைய வழிவகுக்கவேண்டும். இதுவே அந்த ப்ரார்த்தனையின் விளக்கம். ஆகையால் ஞானியானவன், பகவானை எதிரியாக நினைப்பவரைக்கூட வெறுக்கமாட்டான்.

அன்யஸ்ரயாணாம்

த்யகோ ஸன்யதா

|| 10 ||

(அனன்யதா) வேறுநாட்டமில்லாத பான்மையாவது (அன்யாஸ்ரயாணாம் த்யாக:) மற்ற புகலிடங்களைத் தியாகம் செய்தல்.

ஒன்பதாவது ஸூத்ரத்தில் நாம் அனன்ய பக்தி என்றால் ஒரு அத்வைத பக்தனின் பக்தியாகும் என்று பார்த்தோம். அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட தேவதாவை வழிப்பட்டு, அன்ய தேவதாக்களை அறிஷ்ட தேவதா என்று கூறுவது அனன்யபக்தி கிடையாது. இந்த குழப்பங்களை போக்கவே ஆதிசங்கரர் ஸன்மதத்தை

ஸ்தாபனம் செய்தார். அதற்காகவே பஞ்சாயதன பூஜை முறைகளையும் வகுத்துக்கொடுத்தார்.

எப்பொழுது மதத்திற்குள்ளாகவே தேவதா வழிபாட்டின் மூலம் பிரிவினை உண்டானதோ, அப்பொழுதே நம் வருங்கால சந்ததியினரிடம் மதத்தின் மீதும் கடவுளின் மீதமுள்ள நம்பிக்கை குறைய ஆரம்பித்துவிட்டது.

எந்தவித ரூபத்திலேயும் பகவானை வழிபடலாம். இஷ்ட தேவதா உபாஸனா பக்தி செலுத்துவதை நம்முடைய பழக்கமாக்கி கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது. இஷ்ட தேவதா வழிபாடு இருப்பதினால் அன்ய (மற்ற) தேவதா அநிஷ்ட தேவதாக்கள் ஆகிவிடாது. ஆகையால் அனைத்திலும் இருப்பது பகவான் என்றால் அவரிடம் பக்தி செலுத்துவது அனைத்திடத்திலும் பக்தி செலுத்துவதாகிறது.

அனன்ய பக்தி என்பது ஒரு ஜிக்ஞாஸு பக்தனோ அல்லது ஞானி பக்தனோ செலுத்தும் பக்தியாகும். ஆகையால் அனன்ய பக்தி என்பதை சரியான முறையில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் ஜிக்ஞாஸு பக்தனாவன் அவனுடைய அமைதி, பாதுகாப்பு மற்றும் ஆனந்தத்திற்கு பகவானையே சார்ந்திருக்கிறான். அவன் உலக விஷயங்கள் மூலமாகவோ தன்னுடைய உறவுகளின் மூலமோ பாதுகாப்பை தேடமாட்டான். ஏனென்றால் உறவுகள்

எவ்வளவு காலம் நம்முடன் இருப்பார்கள்?
ஆகையால் ஜிக்ஞாஸு பக்தனாவன் நித்ய அநித்ய
வஸ்து விவேகம் செய்து, இஹாமுத்ரார்த்த பல
போக விராக: (வைராக்யம்) அடைந்து, நித்ய வஸ்து
ஈஸ்வராவை அடைவதே லக்ஷியமாக
வைத்திருப்பான்.

**அநந்யாஸ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே|
தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோகக்ஷேமம்
வஹாம்யஹம்||**

ப.கீ.9.22

எவரேனும் நம்மிடத்தில் வந்து உங்களுடைய
உறுதுணை யாரென்று கேட்டால், நாம் அனைவரும்
அந்த பகவானே நமக்கு எல்லாவற்றிற்கும்
துணையாக இருக்கிறார் என்று கூற வேண்டும்.
இவ்வுலகில் 'எந்த அநித்ய பொருளும், எந்த அநித்ய
உறவுகளும் நமக்கு பாதுகாப்பு தராது. அதற்கு
பாதுகாப்பு தரும் சக்தி கிடையாது.

இந்த ஜிக்ஞாஸு பக்தனானவன், 'பிடித்தால்
புளியங் கொம்பு' என்பது போல அவனுடைய
அமைதி, பாதுகாப்பு மற்றும் ஆனந்தத்திற்கு அந்த
நித்ய வஸ்துவான பகவானையே
பிடித்துக்கொள்கிறான்.

ஜிக்ஞாஸு பக்தனுக்கும் ஞானி பக்தனுக்கும்
பிறகென்ன வித்யாசம்? 'ஈஸ்வரமாத்ர ஆஸ்ரயம்'

அதாவது பகவானிடத்தில் மட்டுமே சார்ந்திருத்தல் என்பது இருவருக்கும் பொதுவானது. ஆனால் எங்கு வேறுபடுகிறார்கள்? ஜிஞ்ஞாஸு பக்தானவன் அந்த பகவானை நான் சார்ந்திருக்கிறேன் என்கிறான். அந்த பகவான் என்று கூறும்பொழுது தன்னிடமிருந்து அந்த பகவானை பிரித்துப் பார்க்கிறான்.

ஆனால் ஒரு ஞானி பக்தனோ அதே பகவானை சார்ந்துதான் இருக்கிறார். ஆனால் தனக்கும் அந்த பகவானுக்கும் இடையே எந்த வேறுபாடும் காணாதவர்.

அஹமாத்மா குடாகேஸு ஸர்வபூதாஸ்யஸ்தித: |
அஹமாதிஸ்ச மத்யம் ச பூதாநாமந்த ஏவ ச ||

ப.கீ. 10.20

ஈஸ்வர ஆஸ்ரயத்வம் என்றால் அஹமாஸ்ரயத்வம்.

யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாதாத்மத்ருப்தஸ்ச மாநவ|
ஆத்மந்யேவ ச ஸந்துஷ்ட: தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே||

ப.கீ.3.17

ஆக பகவானிடத்தில் சார்ந்திருப்பதென்பது தன்னிடத்திலேயே சார்ந்திருப்பதென்றாகிறது. ஒரு ஞானிபக்தனுக்கு அனன்ய பக்தி என்பது

தன்னிடத்திலேயே சார்ந்திருப்பது. அன்யஸ்ரயாணாம் த்யாக என்றால் மற்ற அனைத்து விஷயங்களிடத்தில் உள்ள சார்ந்திருக்கும் தன்மையை விடுதல். தன்னையே அதாவது ஆத்மாவை சார்ந்திருப்பது ஞானி பக்தனுடைய அனன்ய பக்தியாகும்.

லோகே வேதேஷு ததனுகூலாசரணம் தத்விரோதிஷுதாஸீனதா

॥ 11 ॥

(லோகே) உலகதிலும் வேதேஷு) வேதம் விதிக்கும் கருமங்களிலும் (தத் - அனுகூல ஆசரணம்) அந்த பக்திக்கு அனுகூலமானவற்றைக் கைக்கொள்ளுதல்; (தத்விரோதிஷு) பிரதிகூலமானவற்றில் (உதாஸீனதா) நாட்டமின்மை.

ஒருவர் ஆன்மீக சாதனையாளராக இருந்தால் அவர் ஸந்யாஸம் எடுத்துக்கொள்வதென்பது அவருடைய விருப்பமாக இருக்கிறது. ஒருநாளும் ஸாஸ்திரம் அவரை ஸந்யாஸம் எடுத்துக்கொண்டேயாக வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதில்லை.

ஆனால் சிலருக்கு ஸந்யாஸ ஆஸ்ரமித்துற்குள் பிரவேசிக்க வேண்டும் என்று ஆசை இருக்கும். அதாவது தன் குடும்ப பொறுப்பை நிர்வகித்துக்கொண்டே ஸாஸ்திரம் படிப்பது

கடினமானது என்று நினைப்பவர்கள் தங்கள் குடும்ப பொறுப்பை துறந்து, ஒரு குருகுலத்தில் சேர்ந்து ஒரு குருவிடத்தில் பலகாலம் இந்த ஸாஸ்த்ர விசாரத்தை மேற்கொள்வார். வேதாந்த விசாரம் செய்வதற்காக ஒருவர் ஸந்யாஸம் மேற்கொண்டால் அதன் பெயர் விவிதிஸா ஸந்யாஸமாகும். அவர் ஆஸ்ரமத்திலேயே தங்கி குருவிடமிருந்து பாடம் படிப்பார். ஸ்ரவணார்த்தம் ஸந்யாஸ: விவிதிஸா ஸந்யாஸ:

இதுவே ஒருவர் கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலேயே இருந்து, அல்லது பிரஹ்மசர்யாஸ்ரமத்திலேயே இருந்து, வேதாந்த விசாரத்தில் ஈடுபட்டு, ஸ்ரவணம் மனனம் முதலியவை பின்பற்றி, நிதித்யாசனம் செய்வதற்காக ஸந்யாஸம் மேற்கொள்வது வித்வத் ஸந்யாசமாகும்.

நிதித்யாஸனார்த்தம் ஸந்யாஸ: வித்வத் ஸந்யாஸ: ஆகையால் ஒரு அத்வைத பக்தனானவன் வித்வத் ஸந்யாசத்தை மேற்கொள்ளலாம். அல்லது அவர் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்திலேயே தொடர்ந்து இருக்கலாம். ஏனென்றால் ஸந்யாச ஆஸ்ரம் செல்லுதல் என்பது கட்டாயம் கிடையாது.

அவ்வாறு ஒரு அத்வைத பக்தனானவன் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்திலேயே தொடர்ந்திருக்கும் பட்சத்தில் அவருடைய வாழ்க்கை முறை எப்படி இருக்க வேண்டும்? அவர் குடும்பத்தில் இருக்கும் காரணத்தினால், அவர் சமுதாயத்திலிருக்கும்

காரணத்தினால் அவருக்கு குடும்பப்பொறுப்பு, சமுதாயப்பொறுப்பு முதலியவை இயற்கையாகவே இருக்கும். வைதீக கர்மாக்கள், லௌகீக கர்மாக்கள் என பலவிஷயங்கள் அவர் புரியவேண்டியதாக இருக்கும். இந்த அத்வைத பக்தனுக்கு இவை எதையும் சாதனையாக புரியவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. அதாவது பஞ்சமஹாயக்கும் என்ற கிருஹஸ்தர்கள் கண்டிப்பாக செய்யவேண்டிய கர்மாக்கள் இந்த அத்வைத பக்தனுக்கு சாதனையாக இருக்கப்போவதில்லை. ஏனென்றால் இந்த அத்வைத பக்தன் சாதகனில்லை. சாதனைகளனைத்தும் முடித்த சித்த:

இந்நிலையில் அவர் எல்லா நித்திய நைமித்திக கர்மாக்களையும் செய்யவேண்டுமா? அல்லது செய்யாமல் விட்டுவிடலாமா? நாரதர் கூறுகிறார், அந்த அத்வைத பக்தனானவன் கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருக்கும் காரணத்தினால் அனைத்து கர்மாக்களையும், அதாவது அவருக்கென வகுக்கப்பட்ட கர்மாக்களை கண்டிப்பாக செய்யவேண்டும்.

ஒருவேளை அவர் கர்மாக்கள் அனைத்தையும் விடவேண்டும் என்று நினைத்தால் என்ன செய்ய வேண்டும்? இப்பொழுது நாம் ஒரு அலுவலகத்தில் பல வருடங்களாக வேலை பார்க்கிறோம். கைநிறைய சம்பாதித்தாயிற்று. குடும்பத்திற்கு செய்ய

வேண்டியதை செய்தாயிற்று. குழந்தைகளும் ஓரளவிற்கு நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நாம் வேலையை விட்டுவிடலாம் தான். எதற்காக இனியும் வேலைக்கு செல்ல வேண்டும்? திடீரென்று ஒரு நாளிலிருந்து வேலைக்கு செல்லாமல் இருக்க முடியுமா? அதற்கென்று சில வரைமுறைகளுண்டு. ராஜினாமா கடிதம் கொடுக்க வேண்டும். அறிவிப்புக்காலம் வரை வேலைக்கு செல்ல வேண்டும். அதுமட்டுமல்லாமல் நம்மிடத்தில் வேறொருவர் நியமனமாக, அவரை தயார் செய்யவேண்டும் போன்ற பல செயல்முறைகளை பின்பற்றவேண்டியுள்ளது.

அதுபோல திடீரென்று பொறுப்புக்களைத் துறந்து வீட்டிலிருக்க இயலாது. ஆகையால் வேதமானது கிருஹஸ்தத்தை துறந்து ஸந்யாஸ ஆஸ்ரமத்தில் நுழைந்து பொறுப்புகளை துறக்க சொல்கிறது. ஒருவர் முறையான வழியில் ஸந்யாசம் எடுத்துக்கொள்ளாதவரை, குடும்பத்திலுள்ளவரை அனைத்து கர்மங்களையும் செய்தேயாக வேண்டும். அந்த அத்வைத பக்தனோ சித்த சுத்திக்காக இதனை செய்யவேண்டியதில்லை. ஞானத்திற்காகவும் இதனை செய்யவேண்டியதில்லை பிறகெதற்காக அவர் இந்த கர்மானுஷ்டானங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும்? மூன்று காரணங்களுக்காக, இந்த ஞானியானவன் விதி நிஷேதங்களை பின்பற்றியாக வேண்டும்.

உலகாயுத கண்ணோட்டத்திலிருந்தும், வைதீகமார்க்க கண்ணோட்டத்திலிருந்தும் இந்த ஞானியானவன் கர்மங்களை செய்தாக வேண்டும்.

முதல் காரணம் லோக ரக்ஷணம் அல்லது லோக கேஷமம்.

இதையேதான் கீதையில் கிருஷ்ணர் லோக ஸங்க்ரஃ என்று கூறுகிறார்.

**கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித் தி மாஸ்தி தா ஜநகாத ய:
லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பஸ்யநகர்துமர்ஹஸி||**

ப.கீ.3.20

லோகேஷு வேதேஷு அதாவது உலகாயுத கர்மங்களாகட்டும், வைதீக தர்மங்களாகட்டும், ததனுக்ஷலாசரணம். சில விதிகளை கடைப்பிடித்தாகவேண்டும் விதி நிஷேதங்களின்படி வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும்.

ஒரு ஞானியானவன் எந்தவித விதிகளையும் நிஷேதங்களையும் பின்பற்றவேண்டிய அவசியமில்லை. அவருக்கு ஆகாமி பாபமும் கிடையாது. ஆகாமி புண்ணியமும் கிடையாது. ஞானியானவன் அகர்த்தா அபோக்தா. ஆகையால் தனக்கு பாபம் சேர்ந்துவிடும் என்ற காரணத்தினால் அவர் விதிகளை கடைப்பிடிக்கமாட்டார், மாறாக இந்த சமுதாயத்தின் நலன் கருதி, இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் சீரான இயக்கத்திற்கு ஊறு விளைவிக்கக் கூடாதென்பதற்காக அவர் அனைத்து விதி

நிஷேதங்களைப் பின்பற்றுவார். அதாவது
மற்ற மனிதர்களுக்கு குழப்பம்
விளைவிக்கக்கூடாதென்பதற்காக அவர்கள்,
சாதாரண ஜனங்கள் எப்படி விதி நிஷேதங்களை
கடைப்பிடிக்கிறார்களோ அதுபோல செய்வார்.

ந புத்திபேதம் ஜநயேத்ஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கிநாம்|
ஜோஷயேத்ஸர்வகர்மாணி வித்வாந்யுக்த: ஸமாசரந்||
ப.கீ.3.26

ஒருவர் இவ்வுலகில் நல்லமுறையில்
வாழ்க்கையை அமைத்து கொள்ள மூன்று
இடங்களிலிருந்து ஆலோசனைகளை பெறுகிறார்கள்.
ஒன்று ஸ்ருதி அதாவது அபௌருஷேய
வாக்கியமான வேதம், இரண்டாவது அதை
தழுவியேயுள்ள ஸ்ம்ருதி க்ரந்தங்கள், மூன்றாவது
அவைகளைப் படித்து அதனைப் பின்பற்றும்
ஸதாசார புருஷர்கள்.

ஸத் புருஷ ஆசார: ஸதாசார:

அந்த ஸத் புருஷர்களுக்கு தங்களை
சுற்றியுள்ளவர்கள் அவர்களை பார்த்து
கொண்டேயிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவேண்டும்.
எப்படி குழந்தைகள் தங்கள் பெற்றோரைப் பார்த்தே
வளர்கின்றனரோ, அதே போல இந்த

சமூகத்திலுள்ளவர்கள் ஸதாசாரர்களைப் பார்த்தே வாழ்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த ஞானியானவன் சமுதாயத்திலிருக்கும் வரை விதிகளை கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

**யத்யதாசரதி ஸ்ரேஷ்டஸ்தத்ததே வேதரோ ஜந:
ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்தத நுவர்ததே||
ப.கீ.3.21**

தத் விரோதிஷு உதாஸீனதா, இந்த சமுதாயத்தில் விதிகளை மதிக்காதவர்களும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். அவர்களை இந்த ஞானியானவன் கண்டுகொள்ளக்கூடாது. அவர்களை வெறுக்கக்கூடாது. அவர்களுக்கு இந்த ஞானி நல்ல விஷயங்களை சொல்லிதரக் கூடாதா என்ற சந்தேகம் நமக்கிருக்கும். ஞானி எப்பொழுதும் அதற்கு தயாராகத்தான் இருப்பார், ஆனால் அவர்கள் ஞானியிடம் ஆலோசனை பெற விரும்பாதவர்களாக இருப்பர். அதனால் ஞானியானவன் விதிகளை மீறுபவர்களிடம் உதாஸீன பாவத்துடன் இருப்பார்.

பவது நிச்சயதார்ட்யா - தூர்த்வம் ஸாஸ்த்ரரக்ஷணம்

|| 12 ||

(நிச்சயதார்ட்ட்யாத் - ஊரத்த்வம்) பக்தி நிச்சயமாக
திடப்பட்டபின்னும் (சாஸ்த்ர-ரக்ஷணம்) சாஸ்திர
மரியாதையைக் காப்பது எனல் (பவது) இருக்கட்டும்.

இரண்டாவது காரணம் ஸாஸ்த்ர ரக்ஷணம் இவ்வளவு காலம் ஸாஸ்த்ரம் இந்த அத்வைத பக்தனை காப்பாற்றியது. இனி அந்த அத்வைத பக்தன் ஸாஸ்த்ரத்தை காப்பாற்ற வேண்டும் எப்படி பெற்றோர்கள் குழந்தைகள் தாமே தன்காலானும் வரை அவர்களை காக்கின்றார்களோ, அதே போல பிள்ளைகள் பெற்றோர்களின் வயோதிக காலத்தில் அவர்களை காப்பதே தன் பொறுப்பாக்கி கொள்கிறார்களோ அதே போல ஸாஸ்திரத்தை ரக்ஷிப்பது அத்வைத பக்தனுடைய கடமையாகிறது. இதை அன்யோன்யாஸ்ரய: என்று கூறுகிறோம்.

ஸாஸனாத் த்ராயதே இதி ஸாஸ்த்ரம்.

எது ஒன்று ஒரு மனிதனை கீழே விழுந்துவிடாமல் நல்வழிப்படுத்துகிறதோ அதன் பெயர் ஸாஸ்த்ரம். எந்த ஸாஸ்த்ரம் என்னை நல்வழிப்படுத்தியதோ, எது என்னை தவறான பாதைக்கு செல்லாதவாறு காப்பாற்றியதோ எந்த

ஸாஸ்திரத்தால் ஒருவன் சாதாரண நிலையிலிருந்து
அத்வைத பக்தன் என்கிற நிலைக்கு
உயர்ந்திருக்கிறானோ அந்த ஸாஸ்திரத்தை
பாதுகாப்பது அந்த அத்வைத பக்தனின்
கடமையாகிறது. எப்படி அந்த ஸாஸ்திரத்தை
காப்பாற்றுவது?

முதலாவதாக அந்த ஸாஸ்திரத்திற்கு அவபெயர்
கொண்டுவரக் கூடாது. அதற்கு நல்லபெயர்
சேர்க்கிறோமோ இல்லையோ அதற்கு ஒருநாளும்
கெட்டப்பெயர் சம்பாதித்து தரக்கூடாது. ஒரு
ஞானிக்கு ஆகாமி பாபமோ புண்ணியமோ
கிடையாது என்று ஸாஸ்திரம் கூறுகிறது. அதனால்,

நாதத்தே கஸ்யசித்பாபம் ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு:
அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி
ஜந்தவ:||

ப.கீ.5.15

ஞானிக்கு எந்தவிதமான விதி நிஷேதங்கள்
கிடையாது, என்பதற்காக ஞானியானவன் மறுபடியும்
ப்ராக்ருத புருஷனாக செயல்படமுடியாது.
பிறக்கும்பொழுது அனைவரும் எந்தவிதமான
ஸம்ஸ்காரமும் இல்லாமல்தான் பிறக்கிறோம்.
மிகவும் பாடுபட்டு வேதமானது நமக்கு
ஸம்ஸ்காரங்களை கற்றுக்கொடுக்கிறது, வேத

பூர்வத்தின் மூலம் விதி நிஷேதங்களை கொடுத்து
 ப்ராக்ருத புருஷனிலிருந்து ஸம்ஸ்க்ருத
 புருஷனாக்குகிறது. வேதாந்த ஞானமடைந்த இந்த
 ஸம்ஸ்க்ருத புருஷன், தனக்கு எந்தவிதமான
 கட்டுப்பாடுமில்லை, தான் சுதந்திரமானவன்
 அதனால் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்
 என்று மறுபடியும் ப்ராக்ருத புருஷனாக
 மாறிவிட்டால் வேதத்திற்கல்லவா அவப்பெயர்?
 ஸாஸ்திரத்தையல்லவா அனைவரும் தூற்றுவார்கள்!
 இவன் வேதாந்தம் படித்து வீணாகப்போனவன்
 என்று பலவாறாக அவதூறு பேசுவார்.
 அதுமட்டுமல்லாமல் வேதாந்தத்தை கற்பித்த
 குருவையும் ஆச்சார்யர்களையும் பழித்து
 பேசுவார்கள்.

ஆதலால் சமுதாயத்தின் நலனை மனதில்
 கொண்டு அந்த அத்வைத பக்தன் தன்னுடைய விதி
 நிஷேதங்களை கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.
 பவது நிஸ்சயதார்ட்ய: அந்த அத்வைத பக்தனுக்கு
 ஸ்திரமான ப்ரஹ்மஞானம் ஏற்பட்டபிறகு, அஹம்
 ப்ரஹ்ம அஸ்மி, தான் அஹங்காரமல்ல என்ற
 த்ருடமான ஞானம் ஏற்பட்ட பிறகு. அவர் ஸாஸ்த்ர
 ரக்ஷணம் செய்யவேண்டும். அதாவது வர்ண ஆஸ்ரம
 வைதீக தர்மத்தை கடைப்பிடிக்க வேண்டும். நம்
 நாட்டிலுள்ள அரசியலமைப்பு சட்டத்தை
 கடைப்பிடிப்பது லௌகீக தர்மமாகும். ஆகையால்

ஸாஸ்திரத்தை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு, அந்த அத்வைத பக்தனாவன் வைதீக, லௌகீக தர்மத்தை பின்பற்ற வேண்டும்.

இரண்டாவதாக ஸாஸ்திரத்தை பரப்புவதன் மூலமும் அதனை ரக்ஷணம் செய்யலாம். ஞானியினால் மட்டுமே ஞானத்தை வழங்கமுடியும். அதனால் தான் கற்றதினால் அடைந்த பயனை மற்றவரும் அடையச்செய்ய ஞானியினால்மட்டுமே முடியும். இல்லாவிடில் இதனை முழுமையாக புரிந்துகொள்ளாமல் மற்றவர்கள் இதனை பரப்புவதற்கு முற்படுவர். அதனால் தவறான பரம்பரையானது உருவாகிவிடும் அதனை தடுக்கும் பொருட்டு ஞானியானவர் ஸாஸ்திரத்தை ரக்ஷணம் செய்ய வேண்டும்.

அன்யதா பாதித்யாஸங்கயா

॥ 13 ॥

(அன்யதா) அப்படி இல்லாவிடில் (பாதித்ய - ஆசங்கயா) வீழ்ச்சி ஏற்படலாம் என்ற சந்தேகத்திற்கு இடமிருப்பதால்

மூன்றாவதாக ஞான ரக்ஷணம் (அ) ஆத்ம ரக்ஷணம். தன்னையே காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு இந்த ஞானியானவன் தன்னையே மெருகேற்றி கொள்ளவேண்டும். அதாவது அந்த

ஞானி, தான் கற்றறிந்த விஷயங்களோடு எப்பொழுதும் தொடர்பில் இருக்கவேண்டும் என்று ஸாஸ்திரம் கூறுகிறது. ஏனென்றால் மாயையினால் தூழப்பட்ட இவ்வுலகம் எவரையும் கவர்ந்திழுக்கும் ஆற்றல் கொண்டது. ஆகையால் ஞானியானவன் விதி நிஷேதங்களை கடைப்பிடிக்காமல், ஸாஸ்திர தொடர்புமில்லாமல் இருந்தால் அந்த ஞானிக்கும் ஒருவேளை வீழ்ச்சி என்பது ஏற்படலாம். பாதித்யம் என்றால் வீழ்ச்சி என்று பொருள். ஆசங்கா என்றால் ஆபத்து என்று பொருள். அஹங்கார மமகாரம் தலைதுாக்க வாய்ப்பிருக்கும் காரணத்தால் அந்த ஞானியானவன் ஸாஸ்திரத்துடனேயே பயணிக்க வேண்டும்.

நற்குணங்கள் என்பது ஞானம் பெறுவதற்கு மட்டும் பயன்படுவதல்ல, ஞான ரக்ஷணத்திற்கும் நற்குணங்கள் அவசியமாகிறது. ஆகையால் அந்த ஞானியானவன் தன்னையே காப்பாற்றிக்கொள்ள ஆத்ம ரக்ஷணம் மேற்கொள்ளவேண்டும். ஒருவர் ஏணியின் முதல்படியிலிருந்து விழும்போது அவ்வளவாக பாதிப்பு ஏற்படாது. அதுவே ஒருவர் ஏணியின் உயரமான மேல் படியிலிருந்து கீழே விழும்போது நினைக்க முடியாத அளவு பாதிப்பு ஏற்படுமோ, அது போல இந்த ஞானியானவன், எந்த அளவு உயர்நிலைக்கு செல்கிறானோ அந்தளவுக்கு கவனமாக செயல்பட வேண்டும்.

ஏனென்றால் வீழ்ச்சியடைவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம். இதனை ஆருடபதிதவ்யம் என்று கூறுவர். அதாவது படிகளின் மேலேறி அங்கிருந்து கீழேவிழுதல் ஆகும்.

ஆகையால் ஞானியும் ஒழுக்கமிருந்த வாழ்க்கையை கடைபிடித்து, தன்னை காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஆத்மரக்ஷணத்தை ஞானிகள் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

லோகே஽பி தாவதேவ கிந்து போஜனாதி - வ்யாபார - ஸ்த்வாஸரீர தாரணாவதி

॥ 14 ॥

(லோக: அபி) உலக வியவஹாரமும் கூட (தாவத் ஏவ) அம்மட்டே. (கிம் து) ஆனால் (போஜனாதி வ்யாபார: து) சாப்பாடு முதலிய வியாபாரமோ எனில் (ஆசரீர-தாரண-அவதி) உடலைத் தரித்திருக்க வேண்டிய அளவு வரை.

ஞானி பக்தனானவன் கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் இருந்தால் லௌகீக வ்யவஹாரங்களில் ஈடுபடவேண்டும் என்று நாரதர் கூறினார். அதாவது வைதீக நியமங்களையும் லௌகீக நியமங்களையும் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கூறினார். இங்கு

எவ்வளவு காலம் அதனை செய்ய வேண்டும்? எந்த அளவிற்கு அதனை செய்ய வேண்டும் என்பதை குறிப்பிடுகிறார். ஒரு ஞானியுடைய தலையாய கடமை நிதித்யாஸனம் செய்வது.

**அஸீப்தேராம்ருதே காலம் நயேத் வேதாந்த சிந்தயா
அவகாசோ ந தாதவ்ய: காமாதீனாம் மனாகபி.**

நம்முடைய ப்ராணன் போகும் வரை வேதாந்த சிந்தனைக்கு நேரம் ஒதுக்கியாக வேண்டும். ஏனென்றால் இந்த காம, க்ரோத, லோப, மோஹ போன்ற வாசனைகள் நம்மை தூழ்ந்துகொள்ள காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு அவகாசமே தரக்கூடாது. அனுமதி அளிக்கக் கூடாது.

**த்யாயதோ விஷயாந்பும்ஸ:
ஸங்கஸ்தேஷுபஜாயதே |
ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம:
காமாதக்ரோதோ஽பி ஜாயதே||**

ப.கீ.2.62

**க்ரோதாத்தபவதி ஸம்மோஹ:
ஸம்மோஹாத்ஸம்ருதிவிப்ரம:|
ஸம்ருதிப்ரம்சாத் புத்திநாஸோ
புத்திநாஸாத்ப்ரணஸ்யதீ ||**

ப.கீ.2.63

காம க்ரோதாதிகள் மோஹத்தை
உண்டுபண்ணும். மோஹத்தினால் நாம்

கற்றதனைத்தும் பயனளிக்காமல் போய்விடும். அதன்மூலம் நம்முடைய புத்தியானது நாசமடைந்து, அதன்பிறகு நம்முடைய இந்த ஜன்மமே வீணாகி போய்விடும். ஆகையால் "லோகோபி தாவதேவ" ஞானிபக்தன் எந்தவிதமான கர்மாக்களில் ஈடுபட்டாலும், அதை அளவோடு செய்தல் மிகவும் முக்கியம்.

"போஜனாதி வ்யாபார ஸரீர தாரணாவதி" இந்த ஸரீரத்தை பேணும் பொருட்டு அதற்கு தேவையான உணவை மட்டும் உட்கொள்ளுதல் வேண்டும். உணவானது மிகுதியாகவும் இல்லாமல் மிககுறைவாகவும் இல்லாமல் இருத்தல் வேண்டும். ஆக ஞானிபக்தன் தன்னுடைய லௌகீக கர்மங்களையும், வைதீக கர்மங்களையும், உணவு உட்கொள்ளுதலையும் அளவுடன் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

தல்லக்ஷணானி வாச்யந்தே நாநா-மத- பேதாத்

॥ 15 ॥

(மத-பேதாத்) மதக் கொள்கைகளிலுள்ள பேதங்களினால் (தத்-லக்ஷணானி) அந்த பக்தியின் அடையாளங்கள் (நானா) பலவாறாக (வாச்யந்தே) கூறப்படுகின்றன.

இந்த ஸுத்திரத்தில் மறுபடியும் நாரதர் பக்தி என்பதன் லக்ஷணத்தை கூறுகிறார். அவர் ஏற்கனவே இரண்டாவது ஸுத்திரத்தில் பகவானிடத்தில் செலுத்தும் உயர்ந்த அன்பே பக்தி என்று கூறினார். பின்வரும் ஸுத்திரங்களில் அவர் பக்தியின் லக்ஷணத்தை பற்றி மற்ற ஆச்சார்யர்கள் என்ன கூறியிருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

வாச்யந்தே என்றால் கூறுகிறார்கள் என்று பொருள். எப்படி பலவிதமான லக்ஷணங்கள் பக்தி என்ற சொல்லிற்கு இருக்கமுடியும்? அடிப்படையான லக்ஷணத்தில் எந்தவித வேறுபாடும் கிடையாது. ஆனால் அந்த பக்தியை வெளிப்படுத்தும் முறையில் வேறுபாடுகள் இருக்கலாம்.

நாநா மத பேதாத் அந்த அன்பை வெளிப்படுத்தும் விதங்கள் பலவாறாக இருக்கும் காரணத்தினால் அதனை உங்களுக்கு நான் கூறுகிறேன் என்று நாரதர் உரைக்கிறார்.

பூஜாதிஸ்வனுராக இதி பாராஸர்ய:

॥ 16 ॥

(பாராசர்ய:) பராசரமகரிஷியின் புத்திரரான வியாஸர் (பூஜா-ஆதிஷு) பூஜை முதலியவற்றில் (அனுராக:) ஆழ்ந்த பற்று (இதி) என்று கூறுகிறார்.

நாரதர் இதில் பராபக்தி அதாவது அத்வைத பக்தி பற்றி கூறுகிறார். ஞானத்தினால் மட்டுமே இந்த அத்வைத பக்தி அடையமுடியும். அதற்கான படிகள் ஸ்ரவணம், மனனம் மற்றும் நிதித்யாஸனம். அதன் நுழைவாயில் த்வைத பக்தி. அதுவே ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பத்தி கொடுத்து புண்ணியம் சேர்த்து அதன் மூலம் வேதாந்த விசாரம் செய்ய நமக்கு உந்துதலாக இருக்கும். அத்வைத பக்தியும் ஞானமுமே மோக்ஷம். அத்வைத பக்தி ஒருநாளும் த்வைத பக்திக்கு எதிரானது கிடையாது. வறுத்த விதை எப்படி நமக்கு சுவை கூட்டுமோ அதுபோல் அத்வைத பக்தியும் த்வைத பக்திக்கு சுவை கூட்டக் கூடியது. அது மிகவும் பாதுகாப்பானதும்கூட.

நாரதர் பக்தி பற்றியும், அதை வேறு வேறு பாவனையுடன் செய்வது பற்றியும் கூறியுள்ளார். பல்வேறு ஆச்சார்யர்களும் இந்த பக்திக்கு நிறைய வரைமுறைகளை சொல்லியுள்ளார்கள். அதில் பராசரர் செய்யும் பூஜா பக்தி பற்றி இங்கு கூறுகிறார்.

பக்தி இலக்கியத்தில் நவவித பக்தி பற்றி கூறப்பட்டுள்ளதை நாம் முன்பே பார்த்தோம்.

**ஸ்ரவணம் கீர்த்தனம் விஷ்ணோ: ஸ்மரணம்
பாதஸேவனம்|
அர்ச்சனம் வந்தனம் தாஸ்யம் ஸக்க்யமாத்ம
நிவேதனம்||**

இதில் அவரவர் உபாஸனை தேவதைகளை வைத்து பூஜை செய்வது மிக அவசியம். முதலில் ஏக ரூப ஈஸ்வர பக்தி, அதன்பிறகு விஸ்வரூப ஈஸ்வர மகிமை. முடிவில் அரூப ஈஸ்வர பக்தி செய்ய வேண்டும். ஒன்றிலிருந்து ஒன்று படிப்படியாக முன்னேற வேண்டுமென்று நாரதர் கூறுகிறார். விஷ்ணு சஹஸ்ரநாமத்தில் பகவானுடைய பாதத்தை இந்த பூமியாக வர்ணித்து சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன்மூலம் பகவான் பாதத்தை சேவிப்பது இந்த ஜகத்தையே சேவிப்பதற்கு சமமாகிறது. அர்ச்சனை செய்வதன்மூலம் பகவானின் மூன்று விதமான ரூபத்தையும் அதாவது ஏக ரூப, விஸ்வரூப மற்றும் அரூபத்தை போற்றும் படி நாமங்கள் சொல்லி நமஸ்கரிக்கிறோம். அப்பிரேமேய என்ற சொல் அரூபத்தை குறிக்கிறது. பத்மநாப என்ற சொல் ஏக ரூப ஈஸ்வரனையும் முதல் வார்த்தையான விஸ்வம் என்பது விஸ்வரூபத்தைக்குறிக்கிறது.

ஆச்சார்யர்களும் நம்மை படிப்படியாக உயர்த்தும் நோக்கத்துடன் ஏக ரூபம், அநேக ரூபம், அரூபம் போன்ற பல வழிமுறைகளை

கையாளுகிறார்கள். அந்த வழிமுறைகளை பின்பற்றி தாஸ்ய பாவனையுடன் பக்தி செய்யவேண்டும். முடிவில் ஆத்ம நிவேதனம் என்பது நம் அஹங்கார மமகாரத்தை பகவானிடம் சமர்ப்பணம் செய்வது. இந்த ஸரீரம் மற்றும் நம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைத்தும் நம்முடையது கிடையாது. பகவான் கொடுத்தது என்ற பாவனையுடன் பக்தி செய்வது. இப்படி அர்ப்பண பாவத்துடன் பக்தி செய்வதன் மூலம் ஒன்றுமில்லாமல் ஆகி விடுவேனா என்றால் அது கிடையாது. என் அஹங்காரத்தையும் மமகாரத்தையும் அர்ப்பணம் செய்தவுடன் அஹம் என்பது அறிவில் புரிந்து அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி என்பது விளங்கும். அநாத்மா அபிமானம் போனதும் அஹம் ஆத்மா என்பது புரியும்.

ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ|
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி

மா ஸச||

ப.கீ.18.66

இதில் சரணாகதி என்றால் ஆத்ம ஞானம். அதாவது நம் அஹங்காரத்தையும் மமகாரத்தையும் ஞானத்தினால் பகவானிடம் சமர்ப்பணம் செய்வது. அதுவே பூர்ண சரணாகதி என்று பகவான் கூறுகிறார். எனவே அத்வைத ஆத்ம ஞானம் மட்டுமே பூர்ண சரணாகதி.

கதாதிஷ்டவிதி கர்க:

॥ 17 ॥

(கர்க்க:) கர்க்க மகரிஷி (கதா-ஆதிஷ்ட) தெய்வீகக் கதைகளில் பற்று (இதி) என்று கூறுகிறார்.

இந்த ஸுத்தரமானது கர்க்க மகரிஷியுடைய பக்தி பற்றியது. கர்க்க மகரிஷியும் நவவித பக்தி பற்றி கூறுகிறார். இதில் ஸ்ரவணத்தை பிரதானமாக சொல்கிறார். சரியான ஆசனத்தில் அமர்ந்து பகவான் நாமத்தையும் பகவத்கதைகளையும் கேட்டு பக்தி செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

ஸ்ருண்வதாம் ஸ்வகதா: க்ருஷ்ண:

புண்ய ஸ்ரவண கீர்த்தன:

ஹ்ருதி அந்த: ஸ்தோ ஹை அபத்ராணி:

விதுனோதி ஸுஹ்ருத் ஸதாம்

பாகவதம் 1.2.17

எவனுடைய ஸ்ரவணமும் கீர்த்தனமும்
புண்ணியமானதோ எவன் ஸாதுக்களுக்கு
நண்பனோ அந்தக் கிருஷ்ணன் தனது
கதையைக்கேட்பவர்களின் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே
இருந்துகொண்டு கெட்ட வாசனைகளைப்
போக்கிவிடுகிறான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆத்மரத்யவிரோதேனேதி ஸாண்டில்ய:

॥ 18 ॥

(சாண்டில்ய:) மகரிஷி (ஆத்மரதி - அவிரோதேன) ஆத்ம தியானத்தில் மகிழ்வதற்கு விரோதமில்லாமல் - பூஜை, கதை முதலியவற்றில் பற்று - (இதி) என்று கூறுகிறார்.

இதில் சாண்டில்யர் அத்வைத பக்தி பற்றி கூறுகிறார். பூஜை, கதை மூலம் பக்தி செய்து ஆனந்தம் அடைவதை விட ஆத்ம தியானத்தில் ஆனந்தம் அடைவதே மேலான பக்தி என்று சாண்டில்யர் கூறுகிறார். நாம் திரைப்படம் பார்க்கும்போது அதில் சோக காட்சி வந்துவிட்டால் நம் கண்களில் நீர் வந்து அதில் அப்படியே மூழ்கி விடுவோம். ஆனாலும் நாம் திரைப்படம்தான் பார்க்கிறோம் என்ற அறிவுடன் இருப்போம். அதுபோல் சாண்டில்யரும் இந்த ஆத்மானந்தத்தையும் பூர்ணத்தையும் முழுமையாக உணர்ந்து கொண்டே நாம் பூஜை மற்றும் பாராயணம் முதலிய த்வைத பக்தியில் ஈடுபடலாம் என்று கூறுகிறார். அத்வைத ஞானிகள் இதை நன்கு உணர்ந்திருப்பதால் அவர்கள் எந்த விதமான பக்தி செய்தாலும் அதை ஆனந்தமாக செய்வார்கள். ஒருவருக்கு பாடலில் விருப்பம் இல்லாமல் போனால் நாம் சங்கீர்த்தனம் மூலம் செய்யும் பக்தி ருசிக்காமல் இருக்கும். ஆனால் ஞானி எந்தவித பக்தியாக இருந்தாலும் அதில்

முழுமையான ஆனந்தத்துடனும், திருப்தியுடனும் ஈடுபடுவான். ஆதலால் ஆத்ம தியானமே மிகவும் சிறந்தது என்று சாண்டில்யர் கூறுகிறார்.

நாரதஸ்து ததர்பிதாகிலாசாரதா தத்விஸ்மரணே பரமவ்யாகுலதேதி

॥ 19 ॥

(நாத:து) நாரததோ எனின் (தத்-அர்ப்பித-அகில ஆசாரதா) எல்லா ஆசரணைகளையும் அவனுக்கே அர்ப்பணம் செய்தலும் (தத்-விஸ்மரணே) அவனை மறந்தால் (பரம-வ்யாகுலதா) மிகுந்த கவலையும் (இதி) என்று கூறுகிறார்.

இந்த ஸூத்திரத்தில் நாரதர் தான் பக்தி செய்யும் வழிமுறையை பற்றி கூறுகிறார். இதில் நாரதர் பகவானை பூஜை செய்வதும் அவரின் கல்யாண குணங்களை கேட்பது மட்டும் பக்திகிடையாது. பக்தி செய்வதன் மூலம் நம் வாழ்க்கைமுறை மாறவேண்டும். அதுவே நிஜமான பக்தி. நம் முன்னோர்கள் செய்தது போல் அதே பாணியில் நாமும் தினமும் பகவானுக்கு பிரசாதம் வைத்து ஸ்தோத்திரங்கள் சொன்னால் மட்டும் போதாது. நாம் செய்யும் பக்தி நம்மை கர்ம யோகத்தில் ஈடுபடும்படி செய்யவேண்டும். நாம்

தினமும் ராமரையும் கிருஷ்ணரையும் பூஜை மற்றும் பஜனை செய்து விட்டு நம்மைச் சுற்றியுள்ள உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் அவமானப்படுத்தி அலட்சியப்படுத்தினால் அது நல்லமுறை பக்தி அல்ல. அந்த பக்தியை பகவானும் ஏற்பதில்லை. பகவான் பஞ்சபூதங்களின் வடிவில் இருக்கிறார். ஏனென்றால் நான் பார்ப்பது அனைத்தும் பகவான் என்ற அறிவு ஏற்படும் போது என் குழந்தை, என் வீடு என்ற அபிமானம் இருக்காது. எனக்கு இவரை பிடிக்கும் பிடிக்காது என்ற துவேஷமும் இருக்காது. எனக்கு யாராவது துன்பம் கொடுத்தாலும் அவர்களை வெறுக்காமல் அவர்களும் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று பகவானிடம் ப்ரார்த்தனை செய்வதே உயர்ந்த பண்பு.

**ஜ்ஞேய: ஸ நித்யஸந்ந்யாஸீ யோ ந த்வேஷ்டி ந
காங்க்ஷதி|
நிர்த்வந்த்வோ ஹி மஹாபாஹோ ஸுகம்
பந்தாத்ப்ரமுச்யதே||**

ப.கீ.5.3

அதனால் நாம் எந்த கர்மம் செய்தாலும் ஈஸ்வர அர்ப்பணத்துடன் செய்வது அவசியம். அவ்வாறு செய்யும்போது அந்த கர்மத்தின் மூலம் நமக்கு எந்தவித பலன் கிடைத்தாலும் அது நம்மை

பாதிக்காது. விஸ்வரூப பக்தியின் மூலம்தான் இந்த நிலை அடையமுடியும். அதுவே நம்மை வேதாந்த விசாரத்திற்கு அழைத்துசெல்லும். நாம் பிரசாத புத்தியுடன் கர்மம் செய்யும் போது எதுநடந்தாலும் அல்லது நடக்காமல் போனாலும் அது நம்மை பாதிக்காது. ராக த்வேஷம் விடுத்து அந்த பலனை பகவத் பிரசாதமாக எடுத்துக்கொள்ளும் பக்குவம் நமக்கு வந்துவிடும்.

ஆனால் நாரதர் இதில் ஒரு எச்சரிக்கையை செய்கிறார். அதாவது உண்மையான பக்தன் தனக்கு எதுநடந்தாலும் அதற்கு எதிர்மறையாக செயல்படாமல், அதை நம் கர்ம பலன் என்று உணர்ந்து தத்விஸ்மரணே ஈஸ்வர விஸ்மரணம் அதாவது எந்த விதமான பாதிப்பு இருந்தாலும் பகவானை ஒரு நாளும் மறவாமல் இருக்கவேண்டும். பகவத்விஸ்மரணம் நமக்கு பாதகமானது. நம்மிடம் உள்ள பணமோ நம்மை சேர்ந்தவர்களோ நம்மை விட்டு போவது கூட பாதகம் கிடையாது. ஆனால் பகவானை மறப்பது மிகவும் பாதகமான செயல். நம்முடைய நிஜமான சொத்து பகவானாக மட்டுமே இருக்கவேண்டுமே தவிர தங்கமும் பணமும் நிலமும் சுற்றத்தாருமாக இருக்கக்கூடாது.

**விபத்தோ நைவ விபத்தஹ சம்பத்தோ நைவ
சம்பந்தஹ|
விபத்விஸ்மரணம் விஷ்ணு: சம்பத் ஸம்ஸ்மரணம்
ஹரே||**

நம்மிடம் உள்ள அனைத்து சொத்துக்களும் நிலையானது கிடையாது. ஆனால் பகவானை மறவாமல் இருப்பதே நம்மிடம் இருக்கும் உயர்ந்த சொத்து. அதுவே நிலையானது. நம் உற்றார் உறவினர்கள் வந்து போகக் கூடியவர்கள். அவர்களை மறந்தாலும் மறக்கலாம். ஆனால் பகவானை ஒரு நாளும் மறக்கக்கூடாது என்று நாரதர் இந்த ஸூத்திரத்தில் கூறுகிறார்.

அஸ்த்யேவமேவம்

|| 20 ||

(ஏவம் ஏவம்) இப்படி இப்படி எல்லாம் (அஸ்தி) உளது - பக்தியின் நிலை.

இதில் நாரதர் இப்படி பக்தி செய்தவர்களின் நிலை பற்றி கூறுகிறார். இந்த வித பக்தி செய்தவர் பற்றி சரித்திரங்கள், புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. நம்முடைய சமீபகாலத்தில் ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும்

பகவானிடத்தில் இவ்விதமான பக்தியே
செய்திருக்கிறார்கள்.

யதா வ்ரஜகோபிகாநாம்

॥ 21 ॥

(வ்ரஜகோபிகனாம்) இடையர் குலத்துக் கோபிகைகளின் -
பக்தி - (யதா) எப்படியிருந்ததோ - அவ்வாறு.

இதில் நாரதர் இடையர் குலத்து கோபிகைகளைப் பற்றி கூறுகிறார். கோபிகைகள் எப்போதும் கிருஷ்ணனை சுற்றியே இருப்பார்கள். சாதாரண கண் கொண்டு அந்த உறவைப்பார்த்தால் அது தவறான கண்ணோட்டத்தை தரும். கோபிகைகளுக்கும் பகவானுக்கும் உள்ள உறவின் தன்மை புரிந்தால் மட்டுமே அந்த அத்யந்த பக்தி நமக்கு புரியும். அவர்கள் கிருஷ்ணனுடன் ராசகிரீடை செய்யும் போது, அவனை ஏக ரூப கிருஷ்ணனாகவும், தங்கள் அந்த்ராத்மாவிலும் இருப்பது அவனே என்றும் உணர்ந்து பக்தி செய்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் ஆண், பெண் என்ற பாகுபாடின்றி நானே நீ, நீயே நான் என்ற அத்வைத பக்தியுடன் பகவானை கொண்டாடுகிறார்கள். அது ஒரு பூஜ்ஜியபாவனா மற்றும் சுக சம்பந்தம் மட்டுமே. ரிஷிகளே தாங்கள்

பகவானுடன் அன்யோன்ய பாவனையுடன் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்து கோபிகைகள் ரூபத்தில் வந்து பகவானுடன் பக்தி செய்கிறார்கள் என்று பாகவதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அது முழுமையாக ஒரு பக்தனுக்கும் பகவானுக்கும் உள்ள உறவு என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

தத்ராபி ந மாஹாத்ம்யஜ்ஞான - விஸ்ம்ருத்யபவாத:

॥ 22 ॥

(தத்ரா அபி) அங்குங்கூட (மாஹாத்ம்யஜ்ஞான) பகவானுடைய பெருமையின் அறிவு விஷயத்தில்ல (விஸ்ம்ருதி-அபவாத:) அவர்களுக்கு மறதி ஏற்பட்ட தென்ற நிந்தை (ந) பொருத்தமாகாது.

கோபிகைகளுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் உள்ள பக்தியில் எந்தவிதமான தவறான கண்ணோட்டமும் தோஷமும் கிடையாது. அவர்கள் முழுமையாக கிருஷ்ணனை பகவான் என்று உணர்ந்து அவனிடம் பக்தி செய்தார்கள். ஆண், பெண் என்ற உடல் வேறுபாடு இருந்தாலும் அவர்கள் பக்தியில் அது தடையாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. இது பக்தியின் ஓர் உயர்ந்த நிலை. பகவானை ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய கர்த்தா என்ற உண்மை உணர்ந்தவர்கள்.

கிருஷ்ணனுடைய தெய்வீக லீலைகளை இடைவிடாது கண்டு அனுபவித்த கோபிகைகள் அவன் பகவான் என்பதை அறியாமல் இல்லை.

தத்விஹீனம் ஜாராணாமிவ

॥ 23 ॥

(தத்-விஹீனம்) அந்த மாஹாத்மிய ஞானமில்லாதவிடத்து (ஜாராணாம்) இவ கள்ளக் காதலர்களிடையேயுள்ள அன்பு போலாகிவிடும்.

ஜாராணா, இந்த சொல்லை அப்படியே அர்த்தம் செய்து கொண்டால் ரகசிய காதல் என்று பொருள்படும். அதாவது ஒரு பெண் அல்லது ஆண் சாமானியர்கள், அவிவேகிகள், அக்ஞானிகள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் அன்பு, காதல் அல்லது விருப்பு. இதுவே அவிவேக ஜன்ய ராகம் (விருப்பு). இது தூய்மையற்ற ஒரு தொடர்பையே ஏற்படுத்தும். அது “அவிவேக ஜன்ய அதார்மீக ராகவான் ஜாரா:”. தத்விஹீனம் ஞானமில்லாதவிடத்தில் என்று பொருள். ஒரு வேளை கோபிகைகள் கிருஷ்ணன் மேல் கொண்ட அன்பு விவேகமற்றதாக இருந்திருந்தால், ஞானமற்றதாகயிருந்திருந்தால் அங்கே தூய்மையோ, உண்மையோ இருந்திருக்காது. நாரதரும்

இவர்களுடைய அன்பை பக்தியை பொருள்படுத்தி உதாரணமாக காட்டியிருக்க மாட்டார். கோபியர்கள் கிருஷ்ணன், 'பகவான்' என்பதை விவேகத்தால் நன்கு உணர்ந்திருந்ததால் மட்டுமே தங்கள் ஸ்வதர்மத்தை விட்டு சதா சர்வ காலமும் அவனிடத்தில் தூய்மையான அன்பை செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அது பொய்யாக இருந்திருந்தால் தொலைக்காட்சிப்பெட்டியில் காண்பிக்கப்படும் தொடர் கதைகளைப் போலவே, கோபியரின் கதைகளும் கூறப்பட்டிருக்கும். கோபிகையர் விவேக ஜன்ய பக்தி என்ற கோட்பாட்டின் கீழ் வந்திருக்க மாட்டார்கள். ஞானமில்லாத இடத்தில் ஏற்படும் பக்தியானது கீழ் நிலை பக்தி என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

விவேக ஜன்ய பக்தி; அவிவேக ஜன்ய ராகம் இவற்றை எப்படி பிரித்துப்பார்ப்பது என்று இன்னும் விளக்கமாகக் கருத்த ஸூத்ரத்தில் கூறுகிறார் நாரதர்.

நாஸ்த்யேவ தஸ்மின்ஸ்தத்ஸுக - ஸுகித்வம்

॥ 24 ॥

(தஸ்மின்) அந்த அன்பில் (தத்-ஸுக-ஸுகித்வம்) அவனுடைய சுகத்தில் சுகித்திருப்பது எனல் (நாஸ்தி ஏவ) இல்லவே இல்லை.

நாரதர் அவிவேக ஜன்ய ராகமும், விவேக ஜன்ய பக்தியும் மேலோட்டாகப் பார்க்கும் போது ஒன்று போலத் தோன்றினாலும் எப்படி அது முற்றிலுமாக வேறுபடுகிறது என்று விளக்கமாகக் கூறுகிறார். நம்முடைய பல தமிழ் சினிமா படங்களின் வார்த்தைகள் ஸாஸ்திரத்தை குறிக்கும் வகையில் உள்ளன. உதாரணம். “உன்னை நான் சரணடைந்தேன்” என்ற இப்படத்தின் வார்த்தையை வாச்சியார்த்தமாகப் பார்த்தால் அது சரணாகதி தத்துவத்தை உணர்த்துவதாக உள்ளது. என்றாலும் கீதையில் பகவான் கிருஷ்ணர் கூறும் “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்பதன் அர்த்தத்தில் இருந்து முழுவதுமாக மாறுபட்ட கருத்தாக உள்ளது. படத்தில் சரணடைவது பற்றி பேசும் நடிகர் நடிகையர் மஹா ஸம்சாரிகள் அவ்வாறே தமிழ்ப்பட பாடல்களும். ‘காலங்களின் அவள் வஸந்தம்’ என்ற பாடல் கீதையின் விபூதி யோகத்தில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மாதங்களில்

நான் மார்கழியாக இருக்கிறேன் என்று கூறுவது போலிருந்தாலும் இரண்டும் முற்றிலுமாக வேறுபட்டது. எந்தெந்த வார்த்தைகள் யார் யாரைப்பார்த்து, எந்த நோக்கத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்பது மிக முக்கியம். முதலில் ராகம் (விருப்பு) பக்தி போலவே இருக்கும். காகமும்-சூயிலும் போல சிறிய கழுதை-குதிரையைப் போல, முதலில் பார்ப்பதற்கு ஒன்று போல தோன்றினாலும், போகப்போக நேர் எதிர்மறையான மாறுபாடுகள் தெரியவரும்.

ராகம் அதாவது விருப்பு, ஆசை என்பது கோரிக்கை. சுயநலம் கலந்த இணைப்பு. அது பற்று கொண்டதாக இருக்கும். மற்றவரின் சுகமோ, தேவையோ, பற்றி கவலை கொள்ளாமல், தன்னுடைய சுகம், தேவை மகிழ்ச்சி பற்றியே எண்ணுவது சுய விருப்பு. ஆனால் பக்தி என்பது பற்றற்ற கலப்படமற்ற தூய அன்பு. கோபியரின், கிருஷ்ணர் மீதான அன்பு தார்மீக அடிப்படையின் கீழ் அமைந்த மேலான பக்தி என்னும் தூய அன்பு. கிருஷ்ணரின் அவதாரமே “பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய” என்று தர்மத்தைக் ரக்ஷிப்பதற்காக மட்டுமே எடுத்த அவதாரம். அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை இவ்வுலகில் நிலைநாட்டிய ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தன் மேல் கோபிகைகள் கொண்ட அன்பு தார்மீக

சிந்தனையற்று, பற்றுள்ளதாக, சுய நலமுள்ளதாக உள்ளதென்று எண்ணியிருந்தால், அதை ஏற்றிருக்கமாட்டார். பதிலுக்கு அன்பும் செலுத்தியிருக்கமாட்டாரல்லவா? இதிலிருந்தே கோபியர்கள் கிருஷ்ணர் மீது கொண்ட அன்பு என்றுமே மாறாத அன்பு என்று அறியலாம் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

தஸ்மின் விவேகமற்ற ஒருவனின் அன்பு சுயநலம் கொண்டதாக, மற்றவரின் நலனை கருதாது, தன்நலன் மட்டுமே கருதுவதாக உள்ளதால், பகவான் அதை ஒருபோதும் பாராட்டுவதில்லை என்றுமே மாறாத, நித்ய, பரிபூர்ணமான அன்பு, விவேக ஜன்ய பக்தி எனும் தார்மீகமான அன்பு.

இதோடு இந்த முதல் பகுதி நிறைவடைகிறது. நிறைவு செய்வதற்கு முன் நாரதர் சில விஷயங்களை தெளிவுபடுத்துகிறார். நாரதர் த்வைத பக்தியை அவைதீக த்வைத பக்தி, வைதீக த்வைத பக்தி என்று இரண்டாக பிரிக்கிறார். அவைதீக த்வைத பக்தி என்பது கோபிகைகள் ஒரு அவதார மூர்த்தியான பகவான் கிருஷ்ணரின் மீது வைத்துள்ள உணர்ச்சிமயமான பிணைப்புடன் கூடிய பக்தி என்றுதான் பக்தி இலக்கியங்கள் மூலம் பக்தி தர்ஸனமாக முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் வேதாந்த தர்ஸனத்தில் இந்த அவைதீக த்வைத பக்தி என்பது ஆன்மீக அடிப்படையில்,

வரையறுக்கப்பட்ட பக்தியாக, அவரவர்க்கு விருப்பப்பட்ட கடவுளின் மேல் செலுத்தும் பக்தியாகவே கருதப்படுகிறது. ஆனால் இந்த நிலையிலிருந்து மாறி வைதீக த்வைத பக்தி நிலைக்கு அதாவது விஸ்வரூப ஈஸ்வராவாக பாவித்து பக்தி செலுத்தும் முறைக்கு வர வேண்டும். அவைதீக த்வைத பக்தி என்பது வெவ்வேறு ஆச்சாரியர்கள் மூலம் வெவ்வேறு முறைகளில் கண்முடித்தனமாக பின்பற்றப்பட்ட குருட்டு பக்தி முறை. இது பிறகு மறைந்து போயிற்று. இந்த வாமாசார பக்திமுறை அனுகூலமற்ற பலன்களை அளிக்கிறது. இது ஆபத்தானதும் கூட. ஏனெனில் வெவ்வேறு பக்தி முறைகள் ஒருவரை முறையற்ற செயல்களை செய்யத்தூண்டும். மேலும் அவைதீக த்வைத பக்தி நம்மை ஒரே நிலையிலேயே நிறுத்திவிடும். ஒருவரை ஞானப் பாதைக்கு அழைத்து செல்லாது. அதற்குத் தடையாகவும் இருக்கும். எனவேதான் கீதையிலும் பகவான் வேதாந்த தர்ஸனமான முறையான விஸ்வரூப பக்தியையே அறிவுறுத்துகிறார். “ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்” என்று காற்று, மழை, தூரியன் சந்திரன் என்று எல்லாமாகவும் தானே இருப்பதாகக் கூறுகிறார். பக்தி நிலையை விரிவடைந்த விஸ்வரூப தர்ஸனமாக காண முயற்சி செய்யவேண்டும். எனவே அவைதீக த்வைத பக்தி அதாவது ஏக ரூப பக்தியை அதற்கான கருவியாக பயன்படுத்தி, ஞானத்தை நம்

குறிக்கோளாகக்கொண்டு கூடிய விரைவாக விஸ்வரூப பக்தி நிலைக்கு வரவேண்டும். நாம் எல்லோருமே பாகவத பக்தியிலிருந்து பகவத் கீதா பக்திக்கு வரவேண்டும் ராமனையோ, கிருஷ்ணனையோ, தக்ஷிணமூர்த்தியையோ வெறும் ஒரு சிலையாகவோ, அல்லது ஒரு மூர்த்தியாகவோ பார்க்காமல், பகவானாகவே காண பழக வேண்டும். அந்த விஸ்வரூப தர்ஸனத்தினால் தான் பாரதியார் காக்கை சிறகினிலே நந்தலாலா உந்தன் கரிய நிறம் தோன்றுதையே நந்தலாலா என்று பாடினார். இந்த விஸ்வரூப பக்தியே அறிவுபூர்வமான பக்தியாகும். வேதாந்த தர்ஸனம் ஒருவரை ஏகரூப பக்தியிலிருந்து, விஸ்வரூபபக்திக்கும், அதோடு நின்று விடாமல் அரூப பக்திக்கும் வருமாறு பணிக்கிறது.

அவைதீக த்வைத பக்தியிலிருந்து, வைதீக த்வைதபக்திக்கு வந்து, பிறகு கர்ம யோகம், உபாஸனை யோகம் மூலம் வேதாந்த தர்ஸன பக்திக்கு உயர்ந்து, இறுதியாக அத்வைத பக்திக்கு செல்லவேண்டும். இதையே நாரதர் இந்த ஸுத்திரங்களின் மூலம் நமக்கு விளக்குகிறார். ஆனால் இந்த நாரத பக்தி ஸுத்திரத்தை நாம் சரியான முறையில் படித்து புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் ஏகரூப பக்தியுடன் நம்முடைய பயணமானது நின்றுவிடும்.

ஸ்வாமி சின்மயானந்தா அவர்கள் மும்பையில் ஓர் ஆஸ்ரமத்தை நிறுவி, அதில் ஆன்மீக வகுப்புகள் நடத்தி வந்தார். தீவிர கிருஷ்ண பக்தர்கள் சிலர் அதை எதிர்த்தனர். தங்கள் இஷ்ட தெய்வமான கிருஷ்ணனின் பகவத் கீதையை போதித்து, நிறைய செல்வம் சேர்த்து அதை வைத்து சிவன் கோவிலை அந்த ஆஸ்ரமத்தில் கட்டியதாக விமர்சனம் செய்தனர். மேலும் கிருஷ்ண பகவான் அவரை தண்டிப்பார் என்றும் கூறினார்கள். இவ்வாறு கூறியவர்கள் அனைவருமே வேத பாடங்களையும், ஆன்மீக விஷயங்களையும் கற்றறிந்தவர்களே. எனவே இந்த முதல் அத்தியாயத்தில் இருந்து நாம் கற்றறிய வேண்டியது அத்வைத பக்தியின் நான்கு நிலைகள் -

- அவைதீக த்வைதபக்தி
- வைதீக த்வைதபக்தி
- வேதாந்தவிசாரம்
- அத்வைத ஞானம்

இந்த அத்வைத பக்தியின் மூலம் நமக்கு கிடைப்பது ஆத்ம அன்பு அதாவது ஒருவர் தன்மீதே கொள்ளும் அன்பு. ஏனெனில் நம்மில் இருந்து கடவுள் வேறுபட்டவரல்லர். இதுவே முதல் பகுதியின் சாராம்சம் ஆகும்.

அத்யாயம் - 2

பரபக்தி மஹத்துவம்

இதில் நாரதர் அத்வைத பக்தியின் மகிமையைப் பற்றி விளக்கமாகக்கூறுகிறார். இந்த இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் தலைப்பு பரபக்தி மகத்துவம். இதனை பரபக்தியினுடைய மகிமை என்றும் அழைக்கலாம்.

ஸா து கர்ம - ஞான - யோகேப்யோப்யதிகதரா

॥ 25 ॥

(ஸா து) அந்தப் பரபக்தியோ எனின் (கர்மஜ் - ஞான - யோகேப்ய: அபி) கருமம், ஞானம், யோகம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் (அதிகதரா) மிகச்சிறந்தது.

ஸா என்பது அந்த ஒன்று. அந்த ஒன்று என்ன என்பதை பார்க்கலாம். அதிகதரா என்றால் மிக உயர்ந்தது. அது கர்ம யோகத்தையும், ஞான யோகத்தையும் விட உயர்ந்தது. இங்கே ஸா என்பது முதல் அத்தியாயத்தில் அவர் கூறிய அத்வைத பக்தி அதாவது பரபக்தியைக் குறிக்கிறது. கர்ம யோகமும், ஞான யோகமும் ஞானத்துக்கான சாதனங்கள். அவற்றைப்பயன்படுத்தி ஞானம் என்ற அத்வைத பக்தி சாத்தியத்தை அடைய வேண்டும். அதுவே நமது குறிக்கோள், அதுவே நமது இறுதி நிலை. எனவே குறிக்கோளை அடைய பயன்படுத்தும் சாதனங்களைவிட நம் குறிக்கோளே இறுதி நிலை. அதுவே உயர்ந்தது. எனவே ஞானம் கர்ம, ஞானயோகங்களை விட உயர்ந்தது. ஞானயோகம் என்பது ஸ்ரவண, மனன, நிதித்யாஸனத்தை உள்ளடக்கியது. அவைகளை சாதனங்களாகவே பயன்படுத்தி அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்ற ஞானத்தை அறிகிறோம். எனவே ஸா, அதாவது அத்வைத ஞானம் கர்ம, ஞான யோகங்களை விட உயர்ந்தது. கிருஷ்ணன் கீதையிலே

சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோர்ஜுந |
 ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்தார்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப||
 ப.கீ. 7.16

ஞான யோக பயிற்சியிலிருப்பவனை ஜிக்ஞாஸுபக்தன் என்றும் ஞானமடைந்தவரை ஞானி பக்தன் என்றும் அழைப்பார். இவர்களில் ஞானி பக்தனே உயர்ந்தவர். மேலும் கீதையில் எவன் ஒருவன் ஞானியோ அவன் அதற்கு மேலும் என் பக்தன் அல்ல. “ஆத்மைவ மேமதம்” ஞானி தான் பகவானாகவே இருக்கிறான் என்று கூறுகிறார். பகவான், பக்தன் என்ற த்வைத நிலை அங்கு மறைந்துவிடுகிறது. எஞ்சியிருப்பது அத்வைதம் மட்டுமே.

பல நாட்களாக பசியுடன் இருக்கும் ஒருவனுக்கு தன் எதிரில் இருக்கும் விதவிதமான உணவினை உண்ணவேண்டும் என்ற ஒரே சிந்தனைதான் இருக்கும், பகவானை தியானித்து பின் உண்ணும் அந்த சிறிய நேரம் கூட பொறுக்கமாட்டான். மிக வேகமாக சாப்பிடத் தொடங்கிவிடுவான். உணவோடு ஐக்கியமாகி விடுவான். அங்கு த்வைதம் எங்கிருக்கிறது? அது போல அத்வைத பக்தனும் பகவானும் ஒன்று என்று புரிந்துகொண்ட பிறகு த்வைதமென்பது ஏது?

ஆக ஞானம்தான் உயர்ந்தது என்ற கருத்தை அடுத்த ஸுத்தரத்திலும் நாரதர் கூறுகிறார்.

பலருபத்வாத்

॥ 26 ॥

(பல ரூபத்வாத்) - அது கருமம் ஞானம் யோகம் ஆகியவற்றின்
- பயன் வடிவமாயிருத்தலால்.

ஞானிக்கு அவன் செய்த சாதனைகள்
அனைத்துக்கும் கிடைத்த பலன், அவனின்
ஞானம்தான். அதுவே அனைத்திலும் உயர்ந்ததான
அத்வைத ஞானம். கிருஷ்ணன் இதை பகவத்கீதை
ஆறாவது அத்தியாயத்தில்

தபஸ்விப்யோதிகோ யோகீ ஜ்ஞாநிப்யோபி
மதோதிக: |
கர்மிப்யஸ்சாதிகோ யோகீ தஸ்மாத்யோகீ
பவார்ஜூந ॥

ப.கீ 6.46

இந்த ஸூத்ரத்தில் ஞானி பக்திதான்
எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது என்கிறார் நாரதர்.
ஏனெனில் ஜிக்ஞாஸு பக்தியில் உள்ளவருக்குக் கூட
மோகஷம் ஒரு குறிக்கோளாக இருக்கிறது. ஞானி
பக்தி என்பது அதையும் அறிந்த பின்வரும் நிலை.
எனவே அது உயர்ந்தது என்று பார்த்தோம்.

ஈஸ்வரஸ்யாப்யபிமான - த்வேஷித்வாத் தைன்யப்ரியத்வாச்ச

॥ 27 ॥

(ஈஸ்வரஸ்ய அபி) ஈசுவரனுக்குங்கூட (அபிமான - த்வேஷித்வாத்) தற்பெருமை பிடிக்காததாலும் (தைன்யப்ரியத்வாச்) எளிமை பிரியமாயிருப்பதாலும் - வேறு நாட்டமில்லாத பக்தி சிறந்ததாகும்.

நாம் பள்ளி, கல்லூரிகளில் படித்து முடித்தபின் அவைகளைப்பற்றி பொருட்படுத்த மாட்டோம். அதாவது படித்து முடித்தபின் அவை முக்கியத்துவத்தை இழந்திருக்கும். கல்வி கற்க அவை ஒரு சாதனம் அவ்வளவே. எனவே கல்வி என்ற சாத்யம் கிடைத்த பிறகு, அது நமக்கு கிடைத்த வழியைப் பற்றி அதிக கவலை கொள்ளமாட்டோம். இதுவே பொதுவான உலக நியதி. அது போலவே ஞானி பக்திதான் சாத்தியம் அதுவே குறிக்கோள். அதை அறிந்தவன் வேறு எதனைப் பற்றியும் கவலை கொள்ளமாட்டான். பகவான் கிருஷ்ணரும் கீதையில்

யே து தர்மயாம்ருமிதம் யதோக்தம் பர்யுபாஸதே |
ஸ்ரத்ததாநா மத்பரமா பக்தாஸ்தேதீவ மே ப்ரியா: ||
ப.கீ 12.20

என்னை அடைவதையே லக்ஷிசியமாகக் கொண்டவன் ஞானி பக்தன், அவனே எனக்கு ப்ரியமானவன் என்கிறார். சாதனா, சாத்யத்தை வைத்துப் பார்க்கும் போது ஞானிபக்தனே உயர்ந்தவன். மற்ற எல்லா பக்தியிலும் ஒரு காமம், ஆசை இருக்கிறது. ஆர்த்தபக்தியிலிருப்பவனின் கவனம் பகவானிடம் இருக்காது. ஆர்த்தி நிவிருத்தி அதாவது ப்ரச்சனைகளிலிருந்து நிவ்ருத்தி கிடைக்க பக்தி செய்பவன். அர்த்தாதி பக்தன் சுயலாபத்திற்காக பக்தி செய்பவன். ஜிக்ஞாஸு பக்தனுக்கோ அடையவேண்டிய குறிக்கோள் மோக்ஷமாக இருக்கிறது. துக்க நிவ்ருத்தி, அர்த்தப்ராப்தி, ஞான ப்ராப்தி என்று அவரவர் ஆசைகளை மனதில் கொண்டே பக்தி செய்கிறார்கள். இவை அனைத்துமே ஸகாமபக்தி. ஆனால் ஞானி பக்தன் பகவானிடம் அன்பு செலுத்தும்போது அவன் மனது நிச்சலமாக இருக்கிறது. காரணம் அவன் பரிபூர்ணனாக இருப்பதால் துக்க நிவர்த்தியோ, அர்த்தப் ப்ராப்தியோ அவனுக்கு தேவையில்லை. ஞானிக்கு தான் ப்ரஹ்மன் என்பது தெரியும். எனவே ஞானியின் அன்பு வரையறுக்கப்பட்டதல்ல. அது நிஸ்காமம், தூய்மையானது. எனவே அவனது பக்தி மிக உயர்ந்தது.

பகவானும் ஆர்த்த, அர்த்தார்த்த, ஜிக்ஞாஸூ பக்தர்களைக் காட்டிலும் ஞானி பக்தனையே மிகவும் விரும்புகிறார். ஏன்? ஞானி மட்டுமே அஹங்கார மமகாரத்திலிருந்து விடுபட்டவன். ஆனால் மற்ற அனைவரும் அக்ஞானிகள். ஆதலால் ஸரீர, மனம் சம்பந்தமான அஹங்காரமும், குடும்பம், தொழில், செல்வம் சார்ந்த மமகாரமும் கொண்டவர்கள். பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஞானியை “நிர்மமோ நிரஹங்கார:” என்று புகழ்கிறார்.

பகவான் ஏன் அஹங்கார, மமகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறார்?

(1) பக்தர்களின் அறிவீனத்தால், அக்ஞானத்தால் தோன்றிய பொய்யான விஷயங்கள்தான் இந்த அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம். எனவே பகவான் அதை ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

(2) அஹங்கார, மமகாரமே ஒருவரை ஸம்சார கடலில் மூழ்கடிக்கிறது. எனவே தன் பக்தர்களிடம் அவை இருக்கக்கூடாது என்று கூறுகிறார்.

(3) அஹங்கார மமகாரம் உடையவர்கள் ‘நான்’, ‘எனது’, ‘என்னுடைய’ என்று பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்து விஷயங்களையும், சொந்தம் கொண்டாடுகின்றனர். பகவான் பகவத்கீதை பதினொன்றாவது அத்யாயத்தில், பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்துமே விஸ்வரூப ஈஸ்வராவுடையது. அதனால் யாருக்கும் எதுவுமே அதிகாரபூர்வமாக

சொந்தம் கிடையாது. அதற்கான தகுதியோ அருகதையோ கிடையாது. எனவே பகவானின் சொத்தை அபகரிக்கவோ, ஸ்வீகரிக்கவோ யாருக்குமே எந்த உரிமையும் கிடையாது என்கிறார். எனவே நான் என்னுடையது என்று உரிமை கொண்டாடுபவர்கள் தண்டனைக்கு உட்பட்டவர்கள் என்கிறார். அவர்கள் ஸம்சார சிறையில் அடைபடுவர். அந்த ஸம்சார சிறையில் கவலைகள் பாதுகாப்பின்மை, மனஅழுத்தம். சஞ்சலம், பதட்டம் போன்ற தண்டனைகளை அனுபவிப்பார்கள் என்கிறார். கவலைகள், பதட்டம் இவை எல்லாமே அஹங்கார மமகாரத்தோடு சம்பந்தப்பட்டவை. எனவே நாம் எந்த பொருளையும் என்னுடையது, என்று சொந்தம் கொண்டாடாமல் அதற்கு பாதுகாவலராக மட்டுமே இருக்கவேண்டும். கடவுளே சொந்தக்காரர் என்பதை உணரவேண்டும்.

(4) அஹங்காரம், மமகாரம் உள்ளவரை, ஒரு பக்தனுக்கு தான் வேறு, கடவுள் வேறு என்ற த்வைத பாவனை இருக்கும். வேறுபாடு இருக்கும். அவ்வாறு பகவான் வேறு என்று தள்ளி வைத்துப் பார்க்கும் போது அவன் அபூர்ணன் ஆகிறான். பகவானும் அபூர்ணன் ஆகிறார். எல்லா பக்தர்களுமே கடவுளுக்கு உள்ளிருந்து வந்தவர்களே. ஆனால் த்வைத பக்தி இருவரையுமே அபூர்ணன் ஆக்குகிறது. இந்த 'நான்', 'எனது' என்ற அஹங்கார,

மமகாரத்தினால், நாம் மட்டும் ஸம்சார கடலில் விழுவதில்லை, நாம் இதன் மூலம் பகவானின் பெருமையை அதாவது பூரணத்துவத்தை அபூர்ணமாக்குகிறோம். அதனால் பகவான் என்றுமே த்வைத பக்தியை விரும்புவதில்லை. பூர்ணமதம், பூர்ணமிதம். இருப்பது பூர்ணம் மட்டுமே. பகவான் ஞானபக்தன் இருவருமே நாமரூப அபிமானத்தை விரும்புவதில்லை. பூர்ண ஏகாத்மாவையே விரும்புகிறார்கள்.

ஆனால் த்வைத பக்தர்கள் சர்க்கரையை சுவைக்கத் தான் விரும்புகிறார்கள். சர்க்கரையாக மாற விரும்பவில்லை. அதாவது பகவானின் அருகில் இருந்து அவன் அருமையை பருகவிரும்புகிறார்கள், அவர்கள் பகவானாக மாற விரும்பவில்லை என்கிறார்கள். எனவே நாங்கள் த்வைத பக்தியையே விரும்புகிறோம் என்கிறார்கள். ஆனால் மாறாக அத்வைத பக்தர்கள் சர்க்கரையை வாயில் போட்டு சுவைத்தாலும் இறுதியில் அந்த இனிப்புச் சுவை நாக்கில் பரவி அதனால் ஏற்படும் சுவையையும் அவரையும் ஒரே நிலைக்கு கொண்டு செல்கிறது. எனவே அத்வைத பக்தியே உயர்ந்தது. இதையே நாரதர் ஈஸ்வரஸ்ய அபிமான என்கிறார்.

தைன்யம் என்றால் அமாநித்வம். அது அஹங்கார மமகாரத்தையே குறிக்கிறது. தைன்யம் அபாவ அதாவது அஹங்கார மமகாரமற்ற நிலை. ப்ரியத்

வாச்ச என்பது பகவானுக்கு ப்ரியமானது. பகவான் நம்மை அணைத்துக்கொள்ளத் துடிக்கிறார். நாம்தான் அவரை வேண்டாமென்று தள்ளி விடுகிறோம். அணைப்பு என்பது அன்பின் வெளிப்பாடு. பகவானுக்கும் பக்தனுக்கும் இடைவெளி என்பதே கிடையாது. எனவே பகவான் அஹங்கார மமகாரமற்ற அத்வைத பக்தியையே விரும்புகிறார்.

தஸ்யா: ஜ்ஞானமேவ ஸாதன - மித்யேகே

॥ 28 ॥

(தஸ்யா:) அந்த பக்திக்கு (ஜ்ஞானம் ஏவ) ஞானமே (ஸாதனம்) பொருத்தமான வழி (இதி) என்று (ஏகே) சிலர் - கருதுகின்றனர்.

இந்த சாத்தியத்தை அதாவது அத்வைத பக்தியை, அத்வைத ஞானத்தையடைய அவரவர்கள் வெவ்வேறு வழிகளை தேர்ந்தெடுத்து, அதன்படி முயற்சி (சாதனை) செய்கிறார்கள். த்ரிவித மதாநீ அதாவது இவைகளில் மூன்று விதமான முறைகள், சாத்திய கூறுகள் சொல்லப்படுகிறது.

(1) “ஞானமேவ சாதனம் இதி ஏகே” என்கிறார்கள். அதாவது சிலர் ஞானம் அடைவது மட்டுமே

பரபக்தியை அடைய ஒரே வழி. இது வேதாந்த பாதையை தேர்ந்தெடுத்தவர்கள் கூறுவதாகும்.

(2) அன்பு மூலமாகவும் இது சாத்தியம் என்கிறார்கள் சிலர். யார், எவர் என்று தெரியாமலேயே அன்பு வைப்பது. அது போலவே பகவான் உண்டு|இல்லை என்பதை தெரியாமலேயே அவர்பால் அளவற்ற அன்பு வைப்பது. கடவுளைப் பற்றி தெரிந்து புரிந்துகொள்ள அபரா ப்ரக்ருதி ஞானமும், அவரை நன்கு உணர்ந்த பிறகு அவர்பால் அன்பு செலுத்துவது பராப்ரக்ருதி ஞானம் ஆகும். அதனால் இவை இரண்டுமே தேவையாக உள்ளன.

மூன்றாவது வழியைப் பற்றி அடுத்த ஸுத்திரத்தில் கூறுகிறார்.

அன்யோன்யாஸ்ரயத்வ - மித்யந்யே

|| 29 ||

(அன்யோன்ய - ஆச்ரயத்வம்) ஒன்றையொன்று சார்ந்திருப்பது (இதி) என்று (அன்யே) பிறர்கருதுகின்றனர்.

வேறு சிலர் ஞானமோ, அன்போ அத்வைத பக்தியை அடைய ஒரு சாதனம் ஆகி விடாது என்கிறார்கள். ஒன்றைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள

வேண்டுமென்றால் அதற்கு ஆசை, இச்சை வேண்டுமல்லவா? எனவே அறிவைப் (ஞானம்) பெற ஆசையும், ஆசையை அதாவது பராபக்தியான அத்வைத பக்தியை அடைய அறிவும் (ஞானம்) தேவை. கற்றறியவேண்டும் என்ற ஆசை இல்லாமல், ஒருவரால் எதையும் கற்க முடியாது. வெவ்வேறு மக்கள் வெவ்வேறு பாடங்களை கற்க வெவ்வேறு கல்லூரிகளை தேடிச் செல்கிறார்கள். இது எதனால்? அந்த பாடங்களை கற்க வேண்டும் என்ற ஆசையினால்தான் செல்கிறார்கள். அந்தந்த பாடங்களின் அறிவையும் பெறுகிறார்கள். அதனால் அறிவு, ஆசை இரண்டுமே ஒன்றோடு ஒன்று பிணைந்துள்ளது. அதுபோலவே காரணமும் அதனால் ஏற்படும் காரியமும் (விளைவும்) ஒன்றோடு ஒன்று பிணைந்துள்ளது. உடல்நலம் நன்றாக இருக்க உடற்பயிற்சி மேற்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் உடற்பயிற்சி மேற்கொள்ள உடலும் நலமாக இருக்கவேண்டுமே! அது போலத்தான் ஸரஸ்வதி இருந்தால்தான் லக்ஷ்மி நம்மிடம் சேருவாள். அந்த சரஸ்வதியைப் (கல்வி) பெற நாம் பள்ளிக்கோ, கல்லூரிக்கோ லக்ஷ்மியை (பணத்தை) கொடுக்க வேண்டியுள்ளது அல்லவா? எனவே த்வைத பக்தி என்பது அத்வைத ஞானத்துக்கு சாதனமாகும். அத்வைத ஞானம் அத்வைத பக்திக்கு சாதனமாகும்.

எனவே ஞானமும், பக்தியும் ஒன்றோடொன்று பிணைந்துள்ளது. ஈஸ்வர பக்தியினால்தான் நல்ல குரு அமைகிறார். நல்ல குருவின் மூலம் தான் அறிவு, ஞானம் கிடைக்கிறது. அந்த ஞானத்தின் மூலம் தான் அத்வைத பக்தியை அடையமுடியும். எனவே ஞானத்தை பெற பக்தி அவசியம் தேவை. அத்வைத பக்தியைப்பெற ஞானம் தேவை. எனவே இரண்டுமே சரியாகத்தான் தெரிகிறது. அன்யே, அதாவது சில பேர் ஞானமும் பக்தியும் ஒன்றுக்கொன்று பிணைக்கப்பட்டது என்கிறார்கள். அவையே காரணமும் அதன் விளைவான காரியமாகவுள்ளது என்கிறார்கள்.

இதை பற்றி நாரதர் என்ன சொல்கிறார்?

ஸ்வயம் பலரூபதேதி ப்ரஹ்மகுமார:

॥ 30 ॥

(ஸ்வயம்) தனக்குத் தானாகவே - பக்தியானது - வேறொரு உதவியையும் வேண்டாமல் (பலரூபதா) பயன் வடிவாக உளது (இதி) என்று (ப்ரஹ்ம குமார:) பிரம்ம குமாரரான நாரதர் கருதுகிறார்.

ப்ரஹ்ம குமார: நாரதரும் பிரஹ்மகுமாரர்தான். அவர் கூறுவது, அத்வைத பக்திக்கு காரணம் த்வைத பக்தி. த்வைத பக்தி

என்பது முதலில் ஆர்த்த பக்தியாகும். பெரியோர்கள், குழந்தைகளுக்கு பரிட்சை என்றாலும் வேறேதாவது தேவை என்றாலும், உடல்நலக்குறைவு என்றாலும் உடனேயே பகவானிடம் வேண்டிக்கொள் சரியாகிவிடும் என்பர். இப்போதும் பெரும்பாலானோர் தங்கள் ப்ரச்னைகளை தீர்த்துக்கொள்ள மட்டுமே பகவானை வணங்குகின்றனர். அதாவது ஆர்த்த பக்தர்களாகவே இருக்கின்றனர். அர்த்தார்த்தி பக்தியில் உள்ளவர்கள் தங்கள் தேவைகள் பூர்த்தியானால் பதிலுக்கு பக்தி செய்வார்கள். இவ்விரண்டு பக்தியின் மூலமும் சிறிதளவு புண்ணியம் ஏற்படும். அதோடு ஈஸ்வர அனுக்ரஹமும் இருந்தால் நாம் ஜிக்ஞாஸு பக்திக்கு மாறுவோம். பகவானை எதிர்ப்பவர்கள் கூட அவனை நினைப்பதாலேயே நற்கதியை அடைகிறார்கள். ஜிக்ஞாஸு பக்தி உள்ளவர்கள் பிறகு ஞானமடைந்தவுடன் ஞானி பக்தனாக அத்வைத பக்தனாக மாறுகிறான். எனவே நாரதர் இங்கே காரணம், காரியம் எல்லாமே பக்திதான் என்று விளக்குகிறார். ஸகாம பக்தியிலிருந்து நிஷ்காம்ய பக்தி. த்வைத பக்தியிலிருந்து அத்வைத பக்தி. அபராபக்தியிலிருந்து பராபக்தி. எனவே பக்தியே காரணமும் காரியமுமாக இருக்கிறது என்கிறார்.

ராஜக்ருஹ - போஜனாதிஷு ததைவ த்ருஷ்டத்வாத்

||31||

(ராஜக்ருஹ -) அரண்மனை (போஜனாதிஷு) சாப்பாடு முதலியவை ஆகிய விஷயங்களில் (ததா ஏவ) அவ்வாறே (த்ருஷ்டத்வாத்) காணப்படுவதால்.

கோவிலுக்குச் செல்லும் நாம் பகவானை நமஸ்கரிக்கும் போது, அவரை நினைக்காமல் நம் பிரச்னைகள், நம் தேவைகள் பற்றி சிந்தித்து அவரை வேண்டுவோம். தொலைக்காட்சி பெட்டியிலோ, ரேடியாவிலோ கோவில்களைப் பற்றி கூறும்போது, கடைசியில் பக்தர்களிடம் கேள்வி கேட்கும்போது, அவர்கள் ஒவ்வொரு கோவிலிற்கும் தாங்கள் சென்று வந்ததையும், தன் பிரச்சனைகள் எப்படி தீர்ந்தன என்பதையும் மிகுந்த பக்தியுடன் கூறுவர். அதைப்பார்ப்பவர்கள், கேட்பவர்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட பிரச்னைகளுக்கும் அதற்கேற்ற கோயில்களுக்கு சென்றால் சரியாகிவிடும் என்று நினைத்து உடனேயே செயல்படுவார்கள். இவையே ஆர்த்த, அர்த்தார்த்த பக்திகள்.

பக்தியை வெறும் பக்தியாகவே பாவித்து பகவானை தரிசிப்பதிலேயே பக்தியைக் காண்பது அரிது. அதற்கு ஒரு உதாரணம் கூறுகிறார்.

ராஜக்ருஹ போஜணதி, ஒரு அரண்மனையில், ராஜ பவனத்தில் போஜனம் செய்வது என்பது யாருக்கும் ஒரு எளிய காரியமல்ல. இதைதான் நாரதர் உதாரணமாகச் சொல்கிறார். உணவு உண்ணுதல் என்பது பசி தீர்வதற்கு தான். இது பொதுவானது என்றாலும், அந்த அழைப்பு, உபசரிப்பு என்பது தனித்துவம் வாய்ந்ததல்லவா? முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடம் அது என்பதால் புகைப்படம் கூட எடுத்து பாதுகாத்து வைத்துக்கொள்வோமல்லவா?

இங்கே போஜனம் என்பது பொதுவாக சாதனம் என்றாலும், தனித்துவம் வாய்ந்த போஜனம் எனும்பொழுது அதுவே சாத்யம் ஆகிறது. அது போலவே பக்தியே பக்திக்கு சாத்யமாகிறது.

ந தேன ராஜபரிதோஷ: க்ஷுதாஸாந்திர்வா

॥ 32 ॥

(தேன) அரண்மனை இருக்கிறது என்ற அறிவினால் மட்டும் (ந ராஜபரிதோஷ:) அரசனுக்குப் பூர்ணதிருப்தி ஏற்படாது; (வா) அல்லது (க்ஷுதா சாந்தி:) பசி தீருதலும் சாப்பாட்டின் அறிவினால் மட்டும் ஏற்பட்டுவிடாது.

அந்த ராஜபவனத்தில் போஜனம் செய்ய நம்மை போன்ற சாதாரணவர்கள் தகுதி பெற்றவராக சென்றிருந்தாலும், அந்த ராஜ அதிகாரிக்கு அதனால் எந்த மரியாதையும் கிடைக்க போவதில்லை, அது போல நாம் பகவான் மேல் வைக்கும் பக்தியினால் பகவானுக்கு எந்த மரியாதையும் கிடைக்க போவதில்லை. பக்தி பகவானுடைய மகிழ்ச்சிக்காக அல்ல.

க்ஷுதாஸாந்திர்வா. ராஜபவனத்து உணவினால் பசி தீர்வதென்பது அடிப்படை லாபமல்ல. ராஜ அதிகாரியின் அழைப்பு ஒருவரின் பசியைப்போக்குவதற்காக அல்ல. விருந்தினரின் தகுதியை அங்கீகரிப்பதற்காகவே அந்த விருந்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே அங்கு உணவருந்துவது என்பதே சிறப்பான விஷயம். அதுவே சாத்யமாக கருதப்படுகிறது. அது போலவே பக்தியும் சாத்யமாகிறது.

தஸ்மாத் ஸைவக்ராஹ்யா முமுகூபி:

॥ 33 ॥

(தஸ்மாத்) ஆகையால் (முமுகூபி:) முக்தியை
விரும்புவார்களால் (ஸா ஏவ) அந்த பக்தி ஒன்றே (க்ராஹ்யா)
கைகொள்ளத் தகுந்தது.

பக்திதான் சாதனை, அதுவே சாத்யம் எனவே,
அத்வைத பக்தி அல்லது பரபக்தி எல்லோராலும்
அடையப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். க்ராஹ்யா
என்றால் அடைய வேண்டியது. புகழ்பெற்ற
மகத்துவம் வாய்ந்த இந்த அத்வைத பக்திதான்
நம்முடைய ஸ்வரூபம். ஞானம் என்ற சாதனை
நம்மிடம் இருக்கும் அறியாமையை போக்கி
நமக்குள்ளேயே இருக்கும் நம்முடைய நிஜ
ஸ்வரூபமான அத்வைத பக்தியை அடைய
உதவிசெய்கிறது.

முமுகூபி என்றால் முக்கியமாக மோகூபம்
அடையவேண்டும் என்ற ஆசையுடையவர்கள்
அடையக்கூடியது இந்த அத்வைத பக்தியாகும்.
மோகூபத்தை தேடுகிறவர்கள் அல்லது விரும்புவார்கள்,
அத்வைத பக்தியை பரபக்தியையே தேடுகிறார்கள்
என்கிறார். ஏனெனில் மோகூபம் என்பதுதான்
அத்வைத பக்தி என்கிறார். எனவே அத்வைத பக்தி
என்பது பகவானிடம் நாம் வைக்கும் தூய அன்பு.

அதுவே நாம் நம்மேல் வைக்கும் அன்புமாகும். அதுவே நம் இப்பிரபஞ்சத்தின் மேல் வைக்கும் அன்பாகும். இவை மூன்றுமே ஒன்று, ஒரே அளவானது. பூர்ண பிரேமை. ஜீவ ஜகத் ஈஸ்வர என்ற மூன்றுக்கும் ஒரே பொருள் ஸத்சித் ஆனந்தம். பிரஸ்தானத்ரயத்தோடும் இந்த விளக்கம் ஒத்துப்போகிறது. எனவே நாரதர் தன்னுடைய விளக்கத்தை இவ்வாறு அளித்து, இந்த அத்வைத பக்தி பரபக்தியின் மகத்துவம் என்ற இரண்டாம் பகுதியை நிறைவு செய்கிறார்.

அத்யாயம் – 3 பரபக்தி சாதனானி

தஸ்யா: ஸாதனானி காயந்த்யாசார்யா:

॥ 34 ॥

(தஸ்யா:) அதற்கு (ஸாதனானி வழிகளை (ஆசார்யா:) குருமார்கள் (காயந்தி) கீர்த்தனம் செய்துள்ளனர்.

பக்தி ஸ்வரூபம், பக்தி மகத்துவம் இந்த இரண்டு அத்தியாயங்கள் முடிந்து, நாரதர் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் பக்தி சாதனையைப் பற்றி விளக்குகிறார். தஸ்யா: என்றால் அந்த பக்தி என்று இங்கு பொருள்படும். எந்த பக்தியை அது குறிக்கிறது? அத்வைத பக்தியைதான் அது குறிக்கிறது என்று நாரதர் கூறுகிறார். வேதாந்த ஆச்சாரியர்கள் அனைவருமே இந்த அத்வைத பக்தி சாதனையைப் பேசுகின்றனர். காயந்தி என்றால்

பாடுவது என்று அர்த்தம். இங்கே நாரதர் அவர் பாணியில் பாடுகின்றனர் என்கின்றார். ஏற்கனவே முன் அத்தியாயத்தில் பொதுவாக த்வைத பக்திதான் இதற்கு சாதனம் என்று படித்தோம், த்வைத பக்தியில்

1) அவைதீக த்வைத பக்தி என்ற பிரிவில் ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் கோபிகைகள் அனைவருமே ஸாஸ்திர விதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு, ஸாஸ்திரம் பற்றி தெரியாமலேயே, பகவானின் மேல் பூர்ண அன்பு செலுத்தினார்கள். எனவே நாரதர் இந்த பக்தியையும் மிகவும் உயர்த்தியே கூறுகிறார். கோபியர்களைப் பற்றி 21^{வது} ஸுத்திரத்தில் கூறியுள்ளார்.

2) வைதீக த்வைத பக்தி என்பது கண்டிப்பாக ப்ரஸ்தானத்ரயம் கூறும் வழிகளைப் பின்பற்றி, குறிப்பாக பகவத்கீதையில் கூறியுள்ள விதிகளின்படி பக்தி செய்வதாகும். மற்ற பக்தி சார்ந்த மார்கங்களில் இந்த முதல் பிரிவையே ஒப்புக்கொண்டு விடுவர். ஆனால் வேதாந்த தர்ஸனத்தில் இரண்டாவது பிரிவான வைதீக த்வைத பக்தியைத் தான் ஒப்புக்கொள்வர். எனவே இந்த பக்தியைத் தான் முக்கியம் என்று நாரதர் கூறுகிறார், பகவத்கீதை 7^{வது} அத்தியாயத்தில் த்வைத பக்தியைப் பற்றி பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் விரிவாக கூறுகிறார். ஆர்த்தபக்தி (பரிஹார பக்தி), அர்த்தார்தி பக்தி, ஜிக்ஞாஸு பக்தி என்று அவற்றை வகைப்படுத்துகிறார். ஆர்த்த

அர்த்தார்தி பக்தியிலிருந்து நாம் அனைவரும் ஜிக்ஞாஸு பக்திக்கு வரவேண்டும். ஜிக்ஞாஸு பக்தியை வளர்த்துகொள்ளும் வழிமுறைகளைப் பற்றி ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் விவரமாக கூறுகிறது.

தமேதம் வேதானுவசனேன ப்ராஹ்மணா
விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேன தானேன
தபஸானாநாஸகேனைதமேவ விதித்வா

ப்ரு உ 4.4.22

கர்ம யோகம் மற்றும் உபாஸன யோகம் இவர்களுக்கு உதவிசெய்கிறது. இவை ஜிக்ஞாஸு பக்தர்களுக்கு ஞான இச்சாவையும், ஞான யோக்யதாவையும் அளிக்கிறது. கர்மயோகம், உபாஸன யோகம் மற்றும் ஞான யோகம் இவையே அத்தைத பக்திக்கு அழைத்து செல்லும் வரைபடமாக அமைந்துள்ளது.

தத்து விஷயத்யாகாத் ஸங்கத்யாகாச்ச

॥ 35 ॥

(தத்து) அது எங்ஙனமெனின், (விஷயத்யாகாத்) வெளி விஷயங்களில் நாட்டத்தைத் துறத்தலாலும் (ஸங்கத்யாகாத் ச) பற்றைவிடுதலாலும்.

இந்த உலக மக்களில் பெரும்பாலவர்களுக்கு,

தங்களுக்கு வேண்டியது என்ன? தாங்கள் தேடுவது என்ன? அது எங்குகிடைக்கும் என்பதே தெரியாது. அந்த அளவு அக்ஞானத்தில், உலகாயத விஷயங்களில் மூழ்கி கிடக்கிறார்கள். எல்லோருக்குமே, அமைதி, பாதுகாப்பு, ஆனந்தம் இவை மூன்றுமே தேவையாக இருக்கிறது. ஆனால் இவற்றை எங்கிருந்து எப்படி அடைவதென்று தெரியாமலேயே தேடி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் எதையெல்லாம் சேர்த்து வைத்துள்ளாமோ அவை எதுவுமே நிலையாக நமக்கு உபயோகப்படப்போவதில்லை. ஆனால் அவை நம்மை பந்தப்படுத்துகின்றது. விஷய: என்றால் பந்தம். எதிலும் பந்தப்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்பதை முற்றிலுமாக விட வேண்டும். பந்தம் நம்மை சுமைப்படுத்தும். புகை வண்டி நிலையங்களில் சாமான்களை குறைத்தால் நிறைவான சுகமான பயணமாக இருக்கும் என்று எழுதியிருப்பார்கள். அதுபோல நம்முடைய பந்தத்தைக் குறைத்துகொண்டால் நம்முடைய வாழ்க்கைப் பயணமும் இனிமையாக இருக்கும். விஷயத்தாகாத் என்றால் பாதுகாப்பிற்காக என்று சேர்த்து வைத்துள்ள தேவையற்ற அவசியமற்ற அனைத்தையும் விலக்கி விட வேண்டும் என்று பொருள். நம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள மேலும் மேலும் பகவானைப் பற்றிக் கொள்ளவேண்டும்

என்கிறார். உலகாயத விஷயங்களை சார்ந்திருப்பதிலிருந்து விடுபட்டு ஈஸ்வரனை சார்ந்து இரு. பிறகு அதிலிருந்தும் விடுபட்டு உன்னையே சார்ந்து இரு என்கிறார். இதைத் தான் ஜகத். ஈஸ்வர ப்ரஹ்மம் என்கிறார்கள். அதாவது முதலில் ஜகதாகிய இவ்வுலகை சார்ந்திருத்தல், பின் பகவானாகிய ஈஸ்வராவை சார்ந்திருத்தல், அதன்பின் அஹமாகிய ப்ரஹ்மனை சார்ந்திருப்பது.

எந்த அவசியமான பொருட்களை நாம் வைத்து கொண்டிருக்கிறோமோ அதற்கு நாம்தான் எஜமானன் என்று கூறுவதை விடுத்து அதை நாம் பயன்படுத்தும் நபர் மட்டுமே என்று உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்கிறார். அல்லது நம்மை சார்ந்திருக்கும் அனைத்திற்கும் கணவன், மனைவி, உறவு, பிள்ளைகள், உட்பட நான் ஒரு பாதுகாவலன், அறங்காவலன் என்று எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.

அதனால் அங்கே அஹங்கார மமகாரம் குறைகிறது. அது நம்மை காத்து வழிநடத்தும் சாதனமாகும். தது என்றால் இங்கு சாதனம். இங்கே த்வைத பக்தி உலகாயத விஷயங்களை தவிர்த்து கடவுளைச் சார்ந்திருக்க கற்றுத்தருகிற சாதனமாகிறது.

எவ்வாறு உலகாயத விஷயங்களை குறைத்து அல்லது தவிர்த்து, ஈஸ்வரனை சார்ந்திருக்க முடியும்? அடுத்த ஸுத்திரத்தில் அதற்கான விளக்கமளிக்கிறார் நாரதர்.

அவ்யாவ்ருத - பஜனாத்

|| 36 ||

(அவ்யாவ்ருத-) இடைவிடாத (பஜனாத்) பஜனை அதாவது தியானம் ஜபம் பூஜை முதலிய வடிவு கொண்ட பகவத் ஸேவையால்.

அதாவது வித விதமான வகைகளில், தொடர்ந்து, விடாது பகவானை வணங்குதல், பக்தி செய்தல் என்பது இதன் பொருளாகும். பகவான் கீதையில் பல அத்தியாயங்களில் பக்தி செய்யும் பயிற்சிகளை விளக்கிக் கூறுகிறார். நவவித பக்தியில் முதன்மையானதும், மிக முக்கியமானதும் ஸ்ரவணமே ஆகும். ஸ்ரவணம் என்பது வேதம் மற்றும் புராண இதிஹாச பாடங்களை கற்றல், மற்றும் கேட்டலாகும். ஆனால் எந்த பள்ளி கல்லூரிகளிலும் இவைகளை கற்றுத்தருவதில்லை. நாம் உலகாயத விஷயங்கள்தான் நம் வாழ்க்கைக்கு உறுதுணை என்றும் நிம்மதி என்றும் பாதுகாப்பு என்றும் நினைத்து அக்ஞானத்தில் உழல்கிறோம்.

இந்த எண்ணம் நம்மை விட்டு நீங்க வேண்டும் என்றால் நமக்கு ஞானம் வர வேண்டும். ஜகத், ஈஸ்வர பற்றிய அறிவு வர வேண்டும். காரணம் நிரந்தரமா? அல்லது காரியம் நிரந்தரமா? என்ற அறிவு நமக்கு வர வேண்டும். காரணம் ஒன்று (ஏகம்) காரியங்கள் பல அவை நிரந்தரமற்றவை என்று முண்டக உபநிஷத் கூறுகிறது. அநாத்மாவாகிய ஜகத்தானது அநேக, அஸார, அநித்யம், காரியம். ஈஸ்வரா மட்டுமே ஏக, ஸார, நித்ய, காரணம், எனவே நமக்கு நிம்மதி, பாதுகாப்பு, ஆனந்தம் இவை மூன்றும் நிலைத்திருக்க, அந்த ஈஸ்வராவையே பக்தி செய்ய வேண்டும். ஜகத் என்பது வெறும் நாம ரூபம் மட்டுமே. “வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம், ம்ருத்திகா இத்யேவஸத்யம்” காரியமான பானைகள் பலயிருந்தாலும் காரணமான களிமண் ஏகம். அந்த களிமண்ணே நிரந்தரம், பானைகள் நிரந்தரமல்ல.

உலகாயத விஷயங்களை பயன்படுத்தி, கடவுளை வழிப்பட்டு, நிம்மதி, பாதுகாப்பு, ஆனந்தம் இவற்றை பெறவேண்டும். ஆனால் நாமோ கடவுளை, வழிப்பட்டு, உலகாயத இன்பங்களை தருமாறு வேண்டுகிறோம். இது மிகப் பெரிய அறிவீனம் அல்லவா? இதை ஸகாம பக்தி என்பர். எனவே நாம் உலக இன்பங்களில் இருந்து விடுபட்டு, பகவானை வழிபட்டு இம் மூன்று விஷயங்களை அடைய முயற்சி செய்யவேண்டும். இதுவே நிஸ்காம

பக்தி. எந்த மனிதராலும், எந்த பொருளாலும் நம்மை காக்க முடியாது. கடவுளால் மட்டுமே நம்மை காக்க முடியும் என்று நம்பவேண்டும். எனவே உலகாயத விஷயங்களை குறைத்து பகவானின் மேல் பக்தி செலுத்துவதை பலப்படுத்தவேண்டும் என்கிறார் நாரதர்.

அவ்யாவ்ருத்தம் என்றால் இடைவிடாமல் என்று பொருள். எப்படி அதை இடைவிடாமல் செய்வது?

நம் குடும்பநலனுக்காக மட்டுமே தொடர்ந்து பக்தி செய்வது அவ்யாவிருத்த ஸகாமபக்தி. இவ்வாறு பக்தி செய்வது குறுகலான பாதை போன்றது. பலன்களை பெறுவதற்காக மட்டுமே செய்வது. அஹங்கார, மமகாரம் அங்கு இடம்பெற்றிருக்கும்.

எந்த வித லௌகீக பலனும் எதிர்பார்க்காமல், தொடர்ந்து பகவானின் மகிமையை புகழ்தல் அவ்யாவிருத்தம் நிஸ்காம பக்தி. அப்படி எதிர்பார்த்தல் இருந்தால் “ஸர்வே பவந்து ஸுகின:”. எல்லாரும் இன்புற்று இருக்க வேறொன்றும் அறியேன் பராபரமே என்று அனைவருக்காகவும் பிரார்த்தனை செய்யவேண்டும்.

இந்த பக்தியால் அஹங்கார, மமகாரம் குறைந்து, நம் ஸரீரத்தின் மீதும், உறவினரின் மீதும்,

மற்ற நம் உடமைகளின் மீதுமுள்ள பற்றை நீர்த்துப் போகச் செய்துவிடும்.

லோகே஽பி பகவத்குண - ஸ்ரவண - கீர்தனாத்

॥ 37 ॥

(லோகே அபி) உலகில் பிறருடன் பழகும் பொழுதும் (பகத்குண - ஸ்ரவண - கீர்த்தனாத்) பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்டல், வாயினால் பாடுதல் ஆகியவற்றால்

தனிமையில் மட்டுமல்லாமல் நாம் மற்றவர்களோடு பொதுவான விஷயங்களுக்காக கூடும்பொழுதும், பகவான் மீது பக்தி செலுத்துவதை தொடர வேண்டும். ஸத்ஸங்கமாக உள்ள இடங்களில் அவர்களோடு சேர்ந்து பகவானின் மகத்துவத்தை போற்றி, புகழ் வேண்டும். அப்படி பொதுவிடம் அமையாவிட்டாலும் அதற்கான தூழலை நாமே ஏற்படுத்த வேண்டும். இதுவே இந்த ஸுத்திரத்தின் பொருள். நாம் பிறரிடம் ஒருவரைப் பற்றி புகழும் போது கூட பகவானை போற்றி புகழ்வதாகவே எண்ணவேண்டும். மற்றவர்களைப் பற்றி புறம் கூறுவதோ, மற்றவரின் பலவீனத்தைப் பற்றி விமர்சனமோ செய்யக்கூடாது. மற்றவரின் நல்ல எண்ணங்கள். குணங்களைப் பற்றி மட்டுமே

பேச வேண்டும். அவ்வாறு நல்ல ஒழுக்கங்கள் பற்றி பேசும் போது அது ஈஸ்வர குண கீர்த்தனமாகிறது. மற்றவர்களையும் அது போல பேசுமாறு அறிவுறுத்துவது, அதை கேட்பது ஈஸ்வர குண ஸ்ரவணம்.

முக்யதஸ்து மஹத்க்ருபயைவ

பகவத்க்ருபாலேஸாத்த்வா

|| 38 ||

(முக்யத: து) முக்கியமாக எதனால் எனின், (மஹத்க்ருபயா ஏவ) மகான்களுடைய கிருபையாலேயே; (பகவத் - கிருபா - லேசாத் - வா) அல்லது ஒரு சிறிதள வேனும் பகவத் கிருபையால்.

பொது இடங்களில், மற்றவர்களோடு அதாவது வெவ்வேறு குணாதிசயங்கள் உள்ள மனிதர்களோடு பழகும் இடத்தில் நம் மனதை முதலில் தெளிவாக, மாசற்றதாக வைத்துக் கொள்ளவேண்டியது அவசியம். நாரதர் இதற்கு ஒரு உபாயம் செல்கிறார். ஸத்ஸங்கத்தோடு நல்ல முழுக்கூர்வம் உள்ள ஆன்மீக பெரியவர்களோடு பழகி, அவர்களிடமிருந்து ஸத் விஷயங்களையும், பகவானின் மஹிமைகளைப் பற்றியும் எப்படி பேசுவது என்பதை கற்றறிய வேண்டும். இந்த நுணுக்கங்களை அவர்களிடமே

கேட்டறிய வேண்டும். நாரதர் ஸத்ஸங்கத்தை முக்கிய சாதனமாக பக்திக்கு குறிப்பிடுகிறார்.

ஸத்ஸங்கத்வே நிஸ்ஸங்கத்வம், நிஸ்ஸங்கத்வே
நிர்மோஹத்வம் |
நிர்மோஹத்வே நிஸ்ஸலதத்வம், நிஸ்ஸலதத்வே
ஜீவன்முக்தி: ||

பஜ.கோ 9

நாரதர் ஐந்து ஸுத்தரங்களில் ஸத்ஸங்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறார் அதாவது ஸுத்தரம் 38 முதல் ஸுத்தரம் 42 வரை இதனை விளக்குகிறார். ஞானிகளல்லாத, சாதகர்களோடு கூட ஸத்ஸங்கமாக இருக்கலாம்.

இந்த பொருள்சார் உலகத்தில், மனதை எளிதில் அதன்பால் இழுக்கக்கூடிய இந்த சமூகத்தில், பகவத் பக்தியைப் பற்றிப் பேசுவது என்பது மிகக் கடினமான ஒரு விஷயம். ஒரு மென்மையான நாக்கு, முப்பத்தியிரண்டு கடினமான பற்களை சமாளிக்கும் திறனைப் போல, பலத்த திறமையும், சமாளித்து கொள்ளும் தன்மையும் அவசியம் தேவை. பகவத்க்ருபாலேஷாத்வா, மேலும் பகவத்க்ருபையும் அதற்கு கொஞ்சம் தேவைப்படுகிறது. நல்ல தோழமை, நல்ல ஸத்ஸங்கம் கிடைப்பது துர்லபம்.

முக்யத: மஹத்க்ருபை, அது போலவே மஹாத்மாக்களின் கிருபையும் கருணையும் அவசியம் தேவை. பத்ருஹரி நம்முடைய சுற்றத்தை வைத்தே நம்முடைய எதிர்காலம் எப்படி அமையும் என்பதை கூறிவிடலாம் என்கிறார். இதற்கு அவர் மூன்று உதாரணங்களை கூறுகிறார்.

ஸந்தப்தாயஸி ஸம்ஸ்திதஸ்ய ப்யஸோ நாமாபி ந ஞாயதே முக்தாகாரதயா ததேவா நளினிபத்ரஸ்திதம் ராஜதே ஸ்வாத்யாம் ஸாகரஸீக்திமத்யபதி தந்மௌக்தீகம்ஜாயதே ப்ராயேநாதமமத்யமோட்டம குண ஸம்ஸர்கதோ ஜாயதே|

நீதி ஸதகம் - 67

1) தோசை சுடும் முன், அந்த கல் போதிய அறிவு சுட்டு விட்டதா என்று அறிய அதன் மீது சிறிது நீர் தெளிக்கும் போது, கல்லின் விழுந்த உடனேயே இந்த நீரானது நீராவியாகி காணாமல் போய்விடும்.

2) தாமரை இலையின் மேல் தெளிக்கும் தண்ணீர், அழகான ஒரு முத்து போல அந்த இலையில் இருக்கும். ஆனால் அது நிரந்தரமல்ல, ஒரு காற்றோ, மழையோ வந்தால், அந்த நீர்த்துளி கீழே விழுந்து விடும்.

3) சுவாதி நக்ஷத்திரம் உள்ள ஒருமழை நாளில், பெய்யும் மழையின் நீர்த்துளி, ஒரு திறந்த சிப்பிக்குள் விழுந்து சிறிது நாளுக்குப் பிறகு நல்முத்து ஆகிறது. அதே நீர்த்துளிதான், ஆனால் சிப்பி என்ற ஸத்ஸங்கத்தோடு சேர்ந்ததால் தான் அது ஒரு நல் முத்தாகமுடிந்தது.

த்ரிவித சங்கல்ப த்ரிவிதபலம்.

மந்த சங்கா: நாஸ: மத்யம ஸங்க: அநித்யம். முக்த ஆபாதஹ உத்தம ஸங்க.

நம்முடைய இணை பிரியாத சுற்றம், நண்பர்களைப் பொறுத்துதான் நாம், அதம, மத்யம அல்லது உத்தம புருஷனாகிறோம் என்கிறார். நல்ல நண்பர்களை தேடி இணைய வேண்டும். மஹத் க்ருபையா: நல்ல மகான்களோடு நல்லுறவு வைத்துக் கொண்டால் நாமும் நல்முத்தாக, ஜீவன் முக்தனாக பரிமளிக்கலாம் என்கிறார் நாரதர்.

மஹத்ஸங்கஸ்து துர்லபோ஽கம்யோ஽மோகஸ்ச

॥ 39 ॥

(மஹத் ஸங்க: து) மகான்களுடைய ஸங்கம் அல்லது கூட்டுறவோ எனின், (துர்லப:) அடைதற்கரிது (அகம்ய: தேடிச் செல்லுதற்கரிது (அமோக: ச) ஒருக்காலும் வீண் போகாதது.

மஹத்ஸங்கஸ்து, அவ்வாறு
மஹாத்மாக்களோடு நல்லுறவு வைத்துக் கொள்வது
துர்லபமே, ஏனெனில் அவர்கள் எண்ணிக்கையில்
வெகு குறைவாகவே உள்ளனர்.

அம்மஹாத்மாக்களின் மகிமையை அறிய
வேண்டும். சர்க்கரையின் இனிப்பை சொல்ல
முடியாது. உணரத்தான் முடியும். அதுபோல
மகாத்மாக்களின் புகழையும் சொல்லித்
தெரிந்துகொள்ள முடியாது. அனுபவித்துதான்
தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

அமோகஸ்ய, பக்தியல்லாதவர்களையும்,
பக்தியுடையவர்களாக மாற்றக்கூடிய அளவிற்கு
ஸத்ஸங்கம் மகத்துவமுடையது. அதே ஸத்ஸங்கம்
அந்த த்வைத பக்தி நிலையிலிருந்து ஞானி பக்தனாக
மாற்றக்கூடியது. ஒரு போதும் ஸத்ஸங்கம் இந்த
விஷயத்தில் தோல்வி அடையாது. அதனால் எதை
விட்டாலும் ஸத்ஸங்கத்தை விட்டுவிடாமல் இருக்க
வேண்டும்.

லப்யதே஽பி தத்க்ருபயைவ

॥ 40 ॥

(அபி) எனினும் (தத்க்ருபயா ஏவ) பகவத் கிருபையாலேயே.

நல்ல ஸத்ஸங்கம், நல்ல மனிதர்களின் நட்புறவு
இவை கிடைக்க பகவானின் அனுக்ரஹம் வேண்டும்.

அதற்கு பகவானை பக்தி செய்ய வேண்டும். பூஜை, ஆராதனை செய்ய வேண்டும். மனித ஜன்மம், மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்ற தீவிர இச்சை, மஹாபுருஷர்களின் சம்பந்தம் இவை மூன்றும் பகவானின் கிருபையால் மட்டுமே கிடைக்கும்.

அம்மஹாபுருஷர்களின் சம்பந்தம் ஸத்ஸங்கங்களில் மூலமாகவே ஏற்படும். அம்மஹாத்மாக்கள், ஆதி ஸங்கரர் கூறுகின்ற ஸம்ப்ரதாயவித் பாரம்பரியத்தை எந்த இடத்திலும் மீறாமல் கற்றவர்களாகவும், மற்றவர்களுக்கும் அவற்றை அதேபோல் போதிப்பவராகவும் இருக்க வேண்டும். அவர்களே நமக்கு, கைவல்ய உபநிஷத்தில் எப்படி ஜீவாத்மா பரமாத்மா ஐக்கியத்தை முடிந்த முடிவாக கூறுகிறதோ, அந்த பாரம்பரிய படிப்பை சொல்லித் தருபவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

அம்மாதிரி ஸத்ஸங்கங்கள் நமக்கு பக்தியை சொல்லி கொடுத்து, பின் வேதாந்த விசாரத்திற்கு அழைத்து செல்லும். மற்றவை வேதாந்தத்திலிருந்து நம்மை பாதை விலக்கி அழைத்துச் சென்றுவிடும்.

தத்க்ருபையா அப்படிப்பட்ட உண்மையான ஸத்ஸங்கங்களையோ மஹாத்மாக்களையோ எவ்வாறு கண்டறிந்துகொள்வது, அதுவும் பகவானின் கிருபையாலும் மற்றும் மகாத்மாக்களின்

கிருபையாலும் கருணையாலுமே சாத்தியமாகும். மஹத்ஸங்கம் அதாவது நல்ல குரு மஹத் கிருபையால் மட்டுமே கிடைப்பார்கள் என்கிறார் நாரதர்.

தஸ்மின்ஸ்தஜ்ஜனே பேதாபாவாத்

|| 41 ||

(தஸ்மின்) அவனிடத்தும் - அதாவது பகவானிடத்தும் - (தத்ஜனே) அவனுடைய ஜனங்களாகிய மஹான்களிடத்தும் (பேத அபாவாத்) வேற்றுமையினால்.

இந்த மஹத்ஸங்கம் என்பது ஏன் நமக்கு மஹத் கிருபையால்தான் கிடைக்க வேண்டும்? ஏன் அது பகவத் கிருபையால் கிடைக்காதா என்ற கேள்விக்கு நாரதர் பதிலளிக்கிறார். தேவானுக்ரஹஹேதுக: என்று முன்பு பார்த்தோமே இப்போது இது முரணான கேள்வியாக இருக்கிறதே? அதாவது அவரது பார்வையில் பகவானுக்கும், மஹாத்மாக்களுக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்கிறார். மஹாத்மாக்கள், ஞானிகள் பகவானை அவர்களிடத்திலேயே கண்டறிந்தவர்கள்.

அந்த மஹாத்மாவானவர் ஞானியாக இல்லாமல் த்வைத பக்தியில் இருந்தாலும் ஸதா அவர் தன் நெஞ்சில் பகவானை நினைத்த வண்ணமே இருப்பதால், அவரும் பகவானாகவே

பாவிக்கப்படுகிறார் என்கிறார். ஹிரண்ய கசிபுவை வணங்கினால் அது அவனுக்கு செய்யும் மரியாதையாகும். ஆனால் ப்ரஹ்மாதனை வணங்கினால் அவன் மனதில் குடியிருக்கும் பகவானை வணங்குவதற்கு சமம்.

பேத அபாவாத், இதைதான் நாரதர் பேத, அபேதமாக கூறுகிறார். உண்மையான மஹாத்மாக்களுக்கும் த்வைத பக்தி உள்ள ஒருவருக்கும் பேதம் கிடையாது இருவரும் பகவானுக்கு ஒப்பானவர்களே என்கிறார் நாரதர்.

ததேவ ஸாத்யதாம் ததேவ

ஸாத்யதாம் || 42 ||

(தத் ஏவ) அதுவே (ஸாத்யதாம்) சாதிக்கப்படும், (தத் ஏவ ஸாத்யதாம்) அதுவே சாதிக்கப்பட்டும்.

ஸத்ஸங்கமே, சாதுக்களின் நட்புறவே நம்மை மெதுவாக வேதாந்த விசாரத்திற்கும் பிறகு மோக்ஷத்திற்கும் இட்டுச்செல்லும் சாதனம். எனவே முதலில் அதை கெட்டியாக பற்றிகொள்ள வேண்டும். ஸத்குருவை நமக்கு அளிக்கும்படி பகவானிடம் ப்ரார்த்தனை செய்து கொண்டு, நம் கண்ணுக்குத் தெரிகிற குருவிடம் முதலில் செல்லவேண்டும். பக்தியை மட்டுமே

சொல்லிக்கொடுக்கும் பாடசாலையாக இருந்தாலும், நமக்குத் தெரியாத நிலையில் முதலில் அந்த குருவிடம் பயில வேண்டும். முதலில் பக்தி தர்ஸனத்தில் நாம் இருந்தாலும் பிறகு மெதுவாக நம்மையறியாமலே வேதாந்த தர்ஸனத்திற்கு செல்வோம். எனவே முதலில் ஸத்ஸங்கம் நாடி நல்ல குருவைத் தேடி அடையவேண்டும். ஸங்கராச்சாரியார் சாதன பஞ்சகத்தில்

**ஸங்க: ஸத்ஸுவிதீயதாம் பகவதோ
பக்திர்த்ருடாஸ்யதீயதாம்**

**ஸாந்த்யாதி: பரிசீயதாம் த்ருடதரம்
கர்மாஸுஸ்யஜ்யதாம்|**

**ஸத்வித்வானுபஸ்ருப்யதாம் ப்ரதிதினம் தத்பாதுகா
ஸேவ்யதாம்**

**ப்ரஹ்மைகாக்ஷரமர்த்யதாம் ஸ்ருதிரோவாக்யம்
ஸமாகர்ணயதாம்||**

சா.பஞ் 2

ஸதாசர்வ காலமும் பகவானை பிடித்துக் கொள். ஸத்ஸங்கத்தை தேடிச்செல் என்கிறார். அது எப்படிப்பட்ட ஸத்ஸங்கமாக இருந்தாலும், கதாகாலட்சேபம், நாமசங்கீர்த்தனம், வேதாந்தவகுப்பு

எதுவாக இருந்தாலும் அதை விட்டுவிடாதே என்று திரும்ப திரும்ப கூறுகிறார் நாரதர்.

து: ஸங்கஸஸர்வதைவ த்யாஜ்ய:

॥ 43 ॥

(து:ஸங்க:) கெட்டவர்களின் கூட்டுறவு (ஸர்வதா) எல்லாவற்றானும் (த்யாஜ்ய: ஏவ) ஒதுக்கப்படவே வேண்டும்.

ஸத்ஸங்கங்கள் நன்மையைத் தரும், துர்ஸங்கத்தில் இருந்தால் அவை நம்மை கீழ் நிலைக்கு தள்ளிவிடும். ஒரு பஜனை பாடலில் ஸுககர: (ஆனந்தத்தை தருபவன்) துக்க ஹர (துக்கத்தில் இருந்து விலக்குபவன்) என்று பொருள் பட இருக்கும். ஆனால் குழுவாகப் பாடும் போது சுகஹர, துக்ககர என்று மாற்றிப் பாடுவார்கள். எனவே அர்த்தம் மாறுபடக்கூடாது. நற்குணங்கள் அற்ற மனிதர்களோடு சகவாசம் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. துர்சங்கத்தை நிராகரிக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்களும் பகவானின் அன்பை பெற்றவர்கள் ஆதலால் அவர்களை எந்த நிலையிலும் வெறுக்கக் கூடாது.

பகவான் ராக்ஷசர்களிலிருந்து சமூக விரோதிகள் உட்பட அனைவரிடத்திலும் அன்பு

கொண்டவர். அதற்காக அவர்களோடு கட்டி அணைத்து அன்பு பாராட்ட வேண்டுமென்பதில்லை. தள்ளி நின்று பழகலாம். வெறுக்கவேண்டாம் என்கிறார். ஒருவரை துராத்மா, துஷ்டன் என்பதை எப்படி முடிவு செய்யமுடியும்? அதற்கு முதல் நிலை, அவர் கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டவரா என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அடிப்படையில் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள், வேத்தின் மேல் நம்பிக்கையிலாத நாஸ்திகரோடு இணைவதை தவிர்க்க வேண்டும் என்கிறார் நாரதர். ஓரளவு கற்றறிந்தவர்களை கூட நாஸ்திகர்களின் கூற்றுகள், கேள்விகள் குழப்பிவிட்டு பேச்சற்றவர்களாக்கிவிடும். அவர்கள் பேசுவதெல்லாம் சரி என்பதுபோல் நம்மைக் கவர்ந்து விடும். இவர்களை ஸாஸ்திரம் “சாரு வாக தர்ஸனம்” என்று கூறுகிறது. சாரு வாக என்பது கவரக்கூடிய பேச்சு. எனவேதான் நம்முடன் பழகுவார்கள் கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார்.

அடுத்து, அவர் தர்ம ஸாஸ்திரத்தை மதிப்பவராக இருக்க வேண்டும். மூன்றாவதாக வேத ஸாஸ்திரத்தை மதிப்பவராக இருத்தல் அவசியம். இவை மூன்றும் உள்ளவர்களாக இருந்தால் அவர்களோடு நட்புறவு கொள்ள வேண்டும். இவற்றில் ஏதேனும் நிறை குறைகள் அவர்களிடம் தென்பட்டாலும் பகவான் நம்மை

மேல்நிலைக்கு வர உதவி செய்வார். இவைகளில் முதல் இரண்டு குணங்களாவது இருக்க வேண்டும். அல்லது அவர்கள் நட்புறவை தொடரக்கூடாது. இது நாரதரின் அறிவுரையாகும்.

காம - க்ரோத - மோஹ - ஸ்ம்ருதிப்ரம்ஸ - புத்திநாஸ - ஸர்வநாஸ - காரணத்வாத்

॥ 44 ॥

(காம-) காம எழுச்சி (க்ரோத-) கோப எழுச்சி (மோஹ-) மதிமயக்கம் (ஸ்ம்ருதிப்ரம்ஸ-) நன்னினைவின் கேடு (புத்திநாஸ-) புத்தியின் கேடு - இவ்வாறாக- (ஸர்வநாஸ-காரணத்வாத்) எல்லாவகை அழிவிற்கும் காரணமாவதால்.

மேற்கூறியபடி ஆன்மீக தேடல் உள்ளவர்களுக்கு ஸத்ஸங்க ப்ரவிருத்தி, துர்ஸங்கம் நிவ்ருத்தி ஏற்படவேண்டும். இரண்டில் துர்ஸங்கத்தைதான் முதலில் கவனித்து நீக்க வேண்டும். அதவாது நம் சுற்றுதூழலில் நம்மோடு நெருக்கமானவர்களில், துல்லியமாக கவனித்து துர்ஸங்கமாக இருப்பவர்களை முதலில் விலக்க வேண்டும். பிறகு ஆன்மீகத்தில் இருந்துகொண்டு

ஸத்விஷயங்கள் செய்து, பேசி, வழி நடக்கும் மஹாத்மாக்களோடு நமது நட்புறவை வளர்த்து கொண்டு, நல்ல குருவாக தேர்ந்தெடுத்து வேத, புராண இதிகாசங்களை பற்றி கேட்டல், கற்றல் போன்றவற்றில் ஈடுபடவேண்டும்.

ஸத்ஸங்கத்தில் இருந்துகொண்டு, துர்ஸங்கத்தோடும் உறவு பாராட்டுதல் என்பதை நாரதர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. நல்லவர்களோடு ஆன்மீக அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ளாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, ஆனால் கெட்டவர்களோடு சகவாசம் வைத்துக் கொள்வதை கண்டிப்பாக தவிர்த்து விட வேண்டும் என்கிறார், ஏனெனில் அது நம்மை நாம் இருக்கும் நிலையில் இருந்து இன்னும் கீழான நிலைக்கு கொண்டு சென்றுவிடும் என்கிறார்.

நான்கு புருஷார்த்தங்களான தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷத்தில் நாஸ்திகர்களிடத்தில் கண்டிப்பாக தர்மமும், மோக்ஷத்திற்கான குறிக்கோளும் இருக்காது. தர்மமும், மோக்ஷமும் விஞ்ஞானபூர்வமாக விளக்கக் கூடியவையல்ல. எனவே அவர்கள் அதை நம்ப மறுப்பவர்கள். அவர்கள் லௌகீக வாழ்க்கைதான் உண்மை என்று நினைப்பவர்கள். சுயநல விரும்பிகள். அர்த்த, காம்யார்த்தமான வாழ்வை விரும்புவார்கள். நாஸ்திகர்கள் ஆசை, பற்று, க்ரோதம் பொறாமை என்று லௌகீக வாழ்க்கையின் கீழ் நிலையிலேயே இருப்பார்கள்.

அதுமட்டுமல்லாமல் ஸ்ம்ருதி ப்ரம்ஸ, அதாவது வேத புராண, அறிவை மறந்தவர்களாக இருப்பர். பஞ்சமஹா யக்ஞத்தில் ஒன்றான பிரஹ்ம யக்ஞம் என்பது வேதம் படித்தல் கற்றல் என்பதாகும். பக்தியை மேம்படுத்தும் ஆன்மீக பள்ளிகளிலும், ஆஸ்ரமங்களிலும் கூட இப்பொழுது வேதம் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. அதனால், புத்திநாஸ, அறிவு சார்ந்த சிந்தனைகளின் அழிவு ஏற்படுகிறது. இறுதியில், ஸர்வ நாஸம் ஏற்படுகிறது. ஒரு மனிதன் மனிதனாகவே இருக்கலாம், அல்லது மனிதத்தன்மையிலிருந்து கீழிறங்கி மிருகமாக போகலாம், மனிதத்தன்மையிலிருந்து மேலுயர்ந்து தெய்வமாக ஆகலாம். ஆனால் ஆன்மீக அறிவு சார்ந்த சிந்தனைகளின் அழிவு அவனை மிருகமாக மாற்றிவிடும். இதை ஸர்வ நாஸம் என்கிறார் நாரதர்.

தரங்காயிதா அபீமே ஸங்காத் ஸமுத்ராயந்தி

|| 45 ||

(இமே) இவை (தரங்காயிதா: அபி) அலைகளைப் போலிருப்பினும் (ஸங்காத்) ஒன்று கூடிச் சேர்வதால் (ஸமுத்ராயந்தி) சமுத்திரத்தைப் போல் ஆகிவிடுகின்றான்.

முந்தைய ஸூத்ரத்தில் பார்த்த காம, க்ரோத, மோஹ போன்ற எல்லா தீய குணங்களும் நம்மை அறியாமலேயே நமக்குள் மெதுமெதுவாக புகுந்துவிடும். “ஆஸுரிசம்பத்” என்ற இந்த எதிர்மறை எண்ணங்கள், மெதுமெதுவாக நம்முள் வ்யாபித்து பின்னர் பழி வாங்கும் அளவிற்கு மாற்றி விடும். தரங்காயிதா, ஒரு நதியில் சிறிய சிற்றலைபோல் தோன்றுவது. முதலில் சிற்றலையினால் எந்த பாதிப்பும் ஏற்படாது என்றாலும், வெளிதூழ்நிலையினால், பெருங்காற்று வீசி அது பேரலையாக ஏன் சுனாமியாகக் கூட மாறி விடக் கூடும். காமம், ஆசை என்பது கூட முதலில் சிறிய விஷயங்களில் ஏற்பட்டு, போகப் போக அது பேராசையாக மாறி அதை நாம் விடவே முடியாத நிலைக்கு கொண்டு போய் விடும்.

ஒரு அழகான பொருளைப் பார்த்தால் முதலில் நன்றாக இருக்கிறது, அழகாக இருக்கிறது என்போம். பிறகு, அது நம்மிடம் வந்தால் நன்றாக

இருக்கும் என்று ஆசைப்படுவோம். அதன் பின்னர் அதை அடைய நாம் பெருமுயற்சி செய்வோம். கடைசியில், அது இல்லாமல் வாழவே முடியாது என்று கூட நினைப்போம்.

ஒவ்வொரு ஆஸுரிசம்பத்தான அதாவது ஆசைக்கும் மேற் சொன்ன நான்கு நிலைகளும் உண்டு. அந்த ஆசை சிறியதாக இருக்கும் போதே அந்த எண்ணத்தை முதல் நிலையில் அதாவது ஸங்கல்ப நிலையில் முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்து விட வேண்டும்.

ஸங்காத் ஸமுத்ராயந்தி, அந்த தவறான எண்ணத்தை கட்டுப்படுத்தாவிட்டால் அது பெருந்தவறில் போய் முடிந்துவிடும். அது போலவே துர்ஸங்கத்தோடு இணைதலும் நம்மை தவறான பாதைக்கு அழைத்துச் சென்று விடும் என்கிறார் நாரதர்.

**கஸ்தரதி கஸ்தரதி மாயாம்? ய:
ஸங்காம்ஸ்த்யஜதி, யோ
மஹானுபாவம் ஸேவதே, நிர்மமோ
பவதி**

|| 46 ||

(க:) எவன் (தரதி) தாண்டுகிறான்? (மாயாம்) மாயையை (க:) எவன் (தரதி) தாண்டுகிறான்? (ய:) எவன் (ஸங்கான்) ஸங்கங்களை (த்யஜதி) விடுகிறானோ, (ய:) எவன் (மஹானுபாவம்) மகிமை மிக்க ஞானவானை (ஸேவத) சேவிக்கிறானோ. (நிர்மம:) மமகாரமற்றவனாக (பவதி) ஆகிறானோ - அவன் மாயையைத் தாண்டுகிறான்.

ஒரு வேதாந்த பக்தனுக்கு, ஸத்சங்கப் ப்ரவிருத்தியும் துர்ஸங்க நிவ்ருத்தியும், இரண்டுமே மிகவும் அவசியமாகிறது. அவைகளின் மூலமே அவன் ஸம்சாரத்தை தாண்ட முடியும். ஸம்சாரத்தை உண்டாக்கும் மாயையை கடக்க முடியும். மாயையால் நம்மை மிக எளிதாக வீழ்த்த முடியும்.

**தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா|
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே||
ப.கீ 7.14**

மாயை என்னால் உண்டாக்கப்பட்டது. அதைக் கடப்பது மிகக் கடினம் என்று கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். இந்த ஸுத்திரங்கள் எல்லாமே கிருஷ்ணரின் பகவத்கீதையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே. கிருஷ்ணர் பகவத்கீதையில் மாயையைக் கடக்க வழியையும் கூறுகிறார். யார் என்னோடிணைந்து என்னைச் சரணடைகிறார்களோ அவர்கள் மாயையில் இருந்து விடுபட்டு விடுவார்கள் என்கிறார். “மாம் ஏவயே ப்ரபத்யந்தி” என்கிறார். நாரதர் அதை சிறிது மாற்றிக் கூறுகிறார். நாம் கடவுளைக் காண முடியாது, ஆகையால் அவர் வடிவில்லுள்ள மஹாத்மாக்களிடம், நல்ல குருவிடம் சரணடை என்கிறார்.

“கஹாம் கஸ்தரதி மாயாம்?” யார் இந்த மாயையை கடக்கிறார்கள்? என்ற கேள்வியும் கேட்டு, அதற்கு பதிலும் அளிக்கிறார் நாரதர். எப்படி அறிவார்த்தமாக த்வைத பக்தியில் இருந்து அத்வைத பக்திக்கு செல்வது? இதற்கு 4 விதிமுறைகளை கடைபிடிக்கும்படி நாரதர் கூறுகிறார்.

1) ய: ஸங்கம் ஸ்த்யஜதி, உங்களின் உற்ற நட்பினை கவனியுங்கள் நல்ல நண்பர்களோடு இணையுங்கள்.

2) யோ மஹானு பாவம் ஸேவதே ஒரு சிறந்த ஞானி பக்தருடனோ அல்லது ஜிக்ஞாஸு பக்தனோடு ஸத்ஸங்கமாக இணைந்து செயல்படுங்கள். மதம் சார்ந்த விஷயங்களை சொந்த லௌகீக வாழ்க்கைக்காக பயன்படுத்தாமல் ஆன்மீகத்தில் முன்னேற பயன்படுத்துங்கள் என்கிறார்.

3) ஸாதன ஸம்பன்ன சதுஷ்டயம் அடைவதில் ஈடுபடுங்கள்.

4) நிர்மம பவதி, பகாவினடத்தில் பக்தி செலுத்தி அவரிடம் முழுமையாக சரணடைதல். அதனால் அஹங்கார, மமகாரம் குறைந்து பின் நீர்த்துப் போய்விடும். எந்த விஷயத்தையும் தான், தனது என்று சொந்தம் கொண்டாடுவதை விடுத்து, தான் வெறும் பாதுகாவலன்தான் என்று உணரவேண்டும்.

ஸந்நியாஸம் எடுக்கும் பொழுது மனம், வாக்கு, உடல் உடை எல்லாவற்றையும் பகவானுக்கு சமர்ப்பிப்பது, அனைத்தையும் விடுவதற்கு சமம் எனக் கூறப்படுகிறது.

**யோ விவிக்தஸ்தானம் ஸேவதே, யோ
லோகபந்தன - முன்மூலயதி,
நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவதி,
யோகக்ஷேமம் த்யஜதி**

॥ 47 ॥

(ய:) எவன் (விவிக்தஸ்தானம்) தனிமையான இடத்தை (ஸேவதே) நாடுகிறானோ (ய:) எவன் (லோக - பந்தனம்) உலகத்தளையை (உன்மூலயதி) வேரறுக்கிறானோ (நிஸ்த்ரைகுண்ய:) முக்குணங்களைக் கடந்தவனாக (பவதி) ஆகிறானோ (யோகக்ஷேமம்) பொருளீட்டுதலையும் சேமித்தலையும் (த்யஜதி) விட்டொழிக்கிறானோ-அவன் மாயையைத் தாண்டுகிறான்.

விவிக்த ஸ்தானம் ஸேவதே, நம் லௌகீக வாழ்க்கையில் ஆடம்பரத்துக்காக நம்மிடம் வரும் ஒரு பொருளோ விஷயமோ, போகப் போக அத்தியாவசியமாகி விடுகிறது. உதாரணத்திற்கு தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, செய்தித் தாள், அலைபேசி போன்ற பொருட்கள். அம்மாதிரி பொருட்கள், விஷயங்கள் இல்லாமல் நம்மால் எத்தனை காலம் இருக்க முடிகிறது என்பதை பரீட்சை செய்து பார்க்க வேண்டும். கீதையில் பகவான் விவிக்த தேசம் பற்றி கூறியுள்ளார்.

அதாவது தனிமையில் இருக்கப்பழகு என்கிறார் பகவான். அதையே நாரதரும் அறிவுறுத்துகிறார். யோலோகபந்தனமுன்மூலயதி, சக மனிதர்களையும் தவிர்த்து விட்டு தனியாக இருக்க பழகு என்கிறார். எங்காவது ஒரு தனி இடத்தில் உறவினர், நண்பர்கள், குழந்தைகள், மனைவி, கணவர் என்று இல்லாமல் அவர்களோடு எந்த வித தொடர்பும் இல்லாமல் மௌனமாக இருக்க முடிகிறதா என்று முயன்று பார்க்க வேண்டும்.

நிஸ்த்ரைகுண்யோபவதி மோக்ஷ இச்சையைத் தவிர வேறு எதிலும் ஆசை கொள்ளாதிருக்க பழகவேண்டும். த்ரைகுண்ய விஷயங்களாகிய தர்ம, அர்த்த காமங்கள், மற்றும் அனைத்து விஷயங்களில் இருந்தும் ஆசையை விடுத்து பழக வேண்டும். அதாவது நாம் இந்த உலகத்தில் வாழ அத்யாவசிய தேவைகளான உணவு, உடுக்க உடை, மற்றும் இருக்க இடம், இவை இருந்தாலே போதுமானது. ஆனால் நாரதர் இவை அனைத்தும் நமதில்லை என்பதை அறிவு பூர்வமாக புரிந்துகொள் என்கிறார்.

ஜ்ஞேய: ஸ நித்யஸந்ந்யாஸீ யோ ந த்வேஷ்டி ந
காங்க்ஷதி |
நிர்த்வந்த்வோ ஹி மஹாபாஹோ ஸுகம்
பந்தாத்ப்ரமுச்யதே ||

ப.கீ 5.3

ஒரு கிருஹஸ்தன் எந்த வித பற்றுமில்லாமல் குடும்ப வாழ்க்கையில் தன் கடமைகளை கர்மயோகமாக செய்து வந்தால் அவனும் ஸந்யாஸிக்கு இணையானவன் என்கிறார் கிருஷ்ணர்.

யோகக்ஷேமம் த்யஜதி, இங்கே யோகம் என்பது நிறைய பொருள்கள், விஷயங்களை அடைதல். பின் அவற்றை உபயோகித்து பராமரித்தல். பராமரித்தால்தான் நல்ல நிலையில் இருக்கும். பொதுவாக மனிதர்களுக்கு எதிர்காலத்திற்காக பொருள் சேர்ப்பதில் (யோகம்) ஒரு பதட்டம் பிறகு அவற்றை பாதுகாப்பதில் (க்ஷேமம்) ஒரு பதட்டம் என்று இருவகை பதட்டம் இருக்கும். இவை இரண்டும் முழுவதுமாக ஆக்ரமிக்கப்பட்ட மனதினால். வேறு எந்த நல்லவிஷயங்களையும் கேட்க முடியாது. ஆனால் பகவானோ

**அநந்யாஸ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே|
தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோகக்ஷேமம்
வஹாம்யஹம் ||**

ப.கீ 9.22

யாரொருவர் பகவானைப் பற்றி இடைவிடாது சிந்திக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய யோகத்தையும் க்ஷேமத்தையும் பகவான் பார்த்து கொள்கிறேன் என்று கூறுகிறார். கர்ம யோகத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மிக உன்னதமான ஆயுள்

காப்பீடு என்பது பகவானிடம் பக்தி செய்து அவரை சரணாகதி அடைவதாகும்.

ய: கர்மபலம் த்யஜதி, கர்மணி ஸந்யஸ்யதி, ததோ நிர்த்வந்த்வோ பவதி

॥ 48 ॥

(ய:) எவன் (கர்மபலம்) கருமத்தின் பயனை (த்யஜதி) தியாகம் செய்கிறானோ (கர்மாணி) கருமங்களை (ஸந்யஸ்யதி) முற்றுந் துறக்கின்றானோ (தத:) அதனால் (நிர்த்வந்த்வ:) இரட்டைகளைக் கடந்தவனாக (பவதி) ஆகின்றானோ அவன் மாயையைத் தாண்டுகிறான்.

நிர்த்வந்த்வோ இருமைகளை கடப்பது. நம்முடைய இந்த வெளக்க வாழ்க்கையில் தினசரி நாம் லாபம்-நஷ்டம், ஜெயம்-அஜெயம், சுகம்-துக்கம், மான-அவமானம், சம்யோகம்-வியோகம் என்று இரட்டையாக எதிர்மறைகள் எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கிறோம். அதில் மிக முக்கியமானது அவற்றால் வரும் ராக-த்வேஷம், (உ.) ராகத்தால் வருவது லாபம் என்றால் த்வேஷத்தால் வருவது நஷ்டம், அது போல ராகத்தினால் வருவது மானம் என்றால் த்வேஷத்தால் வருவது அவமானம்.

எனவே மேற்சொன்ன இரட்டை எதிர்மறைகளுக்கு எல்லாம் தலைமகுடமாக ராக த்வேஷம் உள்ளது. இந்த மேற்சொன்ன எதிர்மறைகளை, கடந்து வரவேண்டும் என்றால் நாம் ராக த்வேஷத்தை மெதுமெதுவே விட்டு விட வேண்டும்.

நமக்கு வரும் எல்லா அனுபவங்களுமே நம் ப்ராரப்தத்தினால் வந்தது. நாமேதான் அதற்கு காரணம். பகவானால் கொடுக்கப்பட்டவை அல்ல என்று உணர வேண்டும். பகவான் நாம் நமக்காக என்னென்ன கேட்கிறோமோ அதைத் தான் நமக்கு கொடுக்கிறார். ஏனெனில் அவருக்கு ராக த்வேஷம் கிடையாது. அவருக்கு வேண்டியவர்கள், வேண்டாதவர்கள் என்ற பேதம் கிடையாது. அவரவர்க்கு உண்டான கர்ம பலனையே கொடுக்கிறார். நாம் எதைச் செய்கிறோமோ எதை கேட்கிறோமோ அதன் பலனையே பெறுகிறோம். எல்லாமே பகவானின் ப்ரஸாதம். இன்னும் ஒரு படி மேலே விஸ்வரூப பாவனையில் சொன்னால் எல்லாமே பகவான் தான். இதை தான் நிரத்வந்த்வா பவதி என்கிறார்.

கர்மபலம் த்யஜதி, கர்ம பலனை த்யாகம் செய்தல். நாம் ஏன் ஒரு கர்மத்தை செய்கிறோம் என்றால் அதன் பலனை பெறுவதற்காகத்தான். நாம் அதை துறக்க வேண்டும் என்றால், நாம் ஏன் அந்த கர்மத்தை செயலை செய்ய வேண்டும்? இந்த

கேள்விக்கு கிருஷ்ணர் பதிலளிக்கிறார். அதாவது சில செயல்கள், கர்மாக்கள் நமக்கு பிடித்தது பிடிக்காதது என்று பாரபட்சம் பார்க்காமல் செய்யவேண்டியது அவசியமாகிறது. அவை பஞ்சமஹா யக்ஞம் என்ற கடமைகள் ஆகும். இவற்றை நாம் செய்யாமல் போனால் நமக்கு “ப்ரத்யவாய பாபம்”. என்கிற பாபம் உண்டாகிறது.

இம்மாதிரி அவசியமாகச் செய்யக் கூடிய கடமைகளுக்கும் கர்மாக்களுக்கும் வேதம் இரண்டு பலன்களை அளிக்கிறது. 1) லௌகீக வாழ்க்கைக்கான செல்வம், கல்வி, கௌரவம், சொத்து முதலியவை. 2) ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கான தூய மனம், கூர்மையான அறிவு, ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பத்தி, குரு ப்ராப்தி, ஸ்ரவணப் ப்ராப்தி போன்றவைகளை அளிக்கிறது. இவைகளில் நாம் ஒன்றைத் தான் தேர்ந்தெடுக்க முடியும். ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலம், மற்றொன்றை இழக்கிறோம்.

பஞ்ச மஹா யக்ஞம் என்ற கட்டாய கர்மாவை நாம் செய்தே ஆக வேண்டும். அதற்கான ஒரு பலனை நாமே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம். அது நம்மிடம்தான் உள்ளது. கர்மயோகி மிகுந்த கவனத்தோடு செயல்படவேண்டும். லௌகீக கர்மபலத்தை விடுத்து ஆன்மீக பலனை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

கர்மாணி அபி ஸந்யஸ்தி, கர்மங்களை துறத்தல். இவ்வாறு கர்மங்களை யோகமாக செய்பவர்கள் ஒரு கட்டத்தில் அந்த கர்மங்களையும் விட வேண்டும். விவிதிஸா ஸன்யாஸத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும். இல் வாழ்க்கையை துறந்து ஒரு நல்ல குருகுலம் சென்று, குருவிடம் வேதாந்த பாடங்களை ஸ்ரவண மனன, நிதித்யாஸனம் செய்தல் வேண்டும். ஸாத்த்ரம் படிப்பதற்காக ஸந்யாஸம் பெறுதல். அதை இங்கு நாரதர் கூறுகிறார்.

கிருஹஸ்தர்கள் அவர்களுடைய பஞ்சமஹா யக்ஞம் மற்றும் தினசரி கர்மங்களைக் குறைத்துக் கொண்டு, வேதாந்த ஸ்ரவண, மனன, நிதித்யாஸனத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டும். கிடைக்கும் நேரத்தை எல்லாம் வேதாந்த பாடங்களுக்காகவே ஞானயோகத்திற்காகவே செலவழிக்க வேண்டும்.

(யோ) வேதானபி ஸந்யஸ்யதி, கேவலமவிச்சின்னானுராகம் லபதே

|| 49 ||

(வேதான் அபி) வேதங்களையுங்கூட (ய:) எவன்-(ஸந்யஸ்யதி) விரிகின்றானோ (கேவலம் - அவிச்சின்ன - அனுராகம்) இடையறாத பக்தி யொன்றைமட்டும் (லபதே) அடைகிறானோ - அவன் மாயையைத் தாண்டுகிறான்.

கௌண ஸந்நியாஸி என்பவர் வெளியே தன்னுடைய கர்மங்கள் எல்லாம் செய்து கொண்டு சாதாரண வாழ்க்கை, வாழ்வது போல இருந்தாலும், மனதுக்குள், அறிவு பூர்வமாக எல்லாவற்றிலிருந்தும் பற்றற்று இருப்பார். அதாவது அவர் ஸந்யாஸ ஆஸ்ரமத்திற்குள் நுழையாமலேயே கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருந்து கொண்டே பற்றற்று இருப்பார். எந்த க்ருஹஸ்தன் மனதிற்குள் எல்லாவற்றையும் துறந்து, பற்றற்று, ராக, த்வேஷமற்ற வாழ்க்கை வாழ்கிறானோ அவன் நித்ய ஸந்யாஸி ஆவான். அந்த கௌண ஸந்நியாஸி ஸ்ரவண, மனன, நிதித்யாஸனம் பயிற்சி செய்தால் அவன் ஒரு வித்வத் ஸந்யாஸியாகலாம். மேலும் பிறகு ஞானி ஸந்யாசியாகவும் மாறலாம் என்கிறார்.

**அத்ர பிதா஽பிதா பவதி மாதா஽மாதா லோகா
அலோகா தேவா தேவா வேதா அவேதா: அத்ர**

ஸ்தேனோஸ்தேனோ பவதி
ப்ருணஹாஸ்ப்ருணஹாசாண்டாலோஸாண்டாலபெ
ளல்கஸோஸபௌல்கஸ: ரமணோஸ்ரமணஸ்
தாபஸோஸதாபஸோஸனன்வாகதம்
புண்யேனான்வாகதம் பாபேன தீர்ணோ ஹி ததா
ஸர்வாஞ்சோகான்ஹ்ருதயஸ்ய பவதி.||
ப்ரு.உ.4.3.22

அந்த ஞானி வேதத்தையே தியாகம் செய்யலாம். ஞானத்திற்கான ப்ரமாணம்தான் வேதம். ஞானமடைந்தப் பின் அந்த ப்ரமாணத்திற்கு அங்கு அவசியமில்லாமல் போகிறது. அங்கே அத்வைத ஞானம் வந்த பிறகு, அவனுக்குள் இருக்கும் பேரானந்தம் வெளிப்படுகிறது. அவனுக்கு ஜீவாத்மா, பரமாத்மா என்ற பேதமும் போய் ஏகாத்மா என்ற அறிவு வெளிப்படுகிறது. கேவலவிச்சின்ன, உடைக்கப் படமுடியாத அனுராகம் லபதே, ஆத்மாவிடம் அன்பு ஏற்படுகிறது. ஏக ஆத்ம ப்ரேமை, அவன் தனக்குள்ளேயே மகிழ்கிறான். அவனிடம் அநாத்மா, ஆத்மா பேதமும் இருக்காது. அவன் தன் மீது வைக்கும் பக்தி, பகவான் மீது வைக்கும் பக்தி, ப்ரபஞ்சத்தின் மீது வைக்கும் அன்பு மூன்றும் ஒன்றாகி விடும். ஜீவ, ஜகத், ஈஸ்வர பேதம் அவனுக்கிருக்காது. அவிச்சின்னம் அனுராகம் என்று நாரதர் இங்கே

கூறுவது வேதாந்த நிதித்யாஸனம் தொடர்ச்சியான அன்பு என்கிறார். இந்த ஸுத்திரங்களை வேறு ஏதாவது பக்தி மார்க பள்ளிகளில் சொல்லிக் கொடுத்தால் அதன் விளக்கங்கள் வேறாக இருக்கும். எனவே வேதாந்த நோக்கில் நாரதர் கொடுத்திருக்கும் இந்த விளக்கங்களை மிக கவனமாக கருத்தில் கொண்டு படிக்க வேண்டும்.

ஸ தரதி ஸ தரதி ஸ லோகாம்ஸ்தாரயதி

|| 50 ||

(ஸ:) அவன் (தரதி) தாண்டுகிறான்; (ஸ:) அவன் (லோகான்) உலகங்களை (தாரயதி) தாண்டிவிக்கிறான்.

நாற்பதாவது ஸுத்திரத்தில் மாயையை எப்படி கடக்கிறார்கள் என்ற கேள்விக்கு நாரதர் இங்கு பதிலளிக்கிறார்.

அதாவது யார் ஒருவர் நாரதர் கூறியபடி, வேத ஆகமங்களின் கட்டளை படி நடந்து துர்ஸங்கத்தை விடுத்து, ஸத்ஸங்கத்தை நட்புறவாகக் கொண்டு, பஞ்சமஹா யக்ஞம் உட்பட்ட அனைத்து வைதீக கர்மங்களையும் முறையாகச் செய்து, தொடர்ந்து

வைதீக த்வைத பக்தியுடனிருந்து பிறகு படிப்படியாக ஞான யோகத்திற்கு தன்னை உயர்த்திக்கொண்டு ஸ்ரவண மனன நிதித்யாஸனம் முறையாக செய்து ஞானப் ப்ரமாணத்தை தியாகம் செய்து “மனோ புத்யங்கார சித்தானி நாஹம் சிதானந்த ரூபம் ஸிவோஹம் ஸிவோஹம் என்று ஆனந்திக்கிறானோ அவனே மாயையைக் கடக்கிறான்.

அங்கு ஸிவப் ப்ரேமையும், ஆத்மப் ப்ரேமையும் ஐக்கியமாகி, கிருஷ்ண ப்ரேமையும், ஆத்ம ப்ரேமையும் ஒன்று என்றாகிறது. இதுவே நிதித்யாஸனம். அதைத் தொடர்ந்து ஸ: தரதி அவன் மாயா என்கிற அவித்யாவை தாண்டி விடுகிறான். அவன் கண்டிப்பாக மாயையை தாண்டி விடுகிறான் என்று அழுத்தமாகக் கூறும் நாரதர், அவன்தான் மட்டுமல்லாது மற்றவரையும் இந்த மாயையில் இருந்து கடக்க உதவியாக இருப்பான்.

அத்யாயம் – 4

ப்ரேமபக்தி நிர்வசனம்

அநிர்வசனீயம் ப்ரேமஸ்வரூபம்

॥ 51 ॥

(ப்ரேம - ஸ்வரூபம்) பிரேமை அல்லது அன்பின் ஸ்வரூபம் (அநிர்வசனீயம்) எடுத்துரைக்க இயலாது.

இது வரை நாம் பார்த்தது பக்தியின் ஸ்வரூபம் மகத்துவம் மற்றும் சாதனை இப்போது நாம் பார்ப்பது பக்தி நிர்வசனம். அதனை ப்ரேம நிர்வசனம் என்றும் கூறலாம். ப்ரேம பக்தி இரண்டுக்கும் ஒரே பொருள்தான். இரண்டாவது ஸுத்திரத்தில் பரம ப்ரேம ஸ்வரூபம் என்று சொல்வதன் மூலம் ப்ரேமையும் பக்தியும் ஒன்று தான். ஆனால் ப்ரேமை என்று சொன்னால் அது லௌகீக ப்ரேமை என்று அர்த்தம் கொள்ளாமல் பகவான் மீது உள்ள ப்ரேமை என்று நாரதர்

கூறுகிறார். அநிர்வசனீயம் என்றால் எந்த சொல்லினுடைய பொருளை விளக்கமுடியாதோ அது அநிர்வசனீயம். பக்தி என்ற சொல்லும் அநிர்வசனீயம் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

வேதாந்தம் சொல்லும் ப்ரேமை என்பது ஆனந்தத்தின் வெளிப்பாடு. வெளிப்படுகின்ற நிஜஸ்வரூபமே பக்தி ப்ரேமை என்று கூறலாம். நம் ஆழ்மனதில் உள்ள சந்தோஷம் வெளியில் இருக்கும் பொருட்கள் மீதோ மனிதரின் மீதோ வெளிப்படும்போது அது அன்பாக மிளர்கிறது. அதனால்தான் சந்தோஷமாக இருக்கும் தருணத்தை வெளியில் உள்ள பொருட்களிலோ மனிதரின் மீதோ தொடர்புபடுத்தி கொள்கிறோம். இந்த சந்தோஷம் நிலைத்திருக்க இந்த பொருட்களையோ மனிதரையோ நாம் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறோம். இதுவேஸம்சாரம்.

அன்பு அல்லது ப்ரேமை இருவகைப்படும். தைத்ரிய உபநிஷத் இரண்டு ஆனந்தத்தை பற்றி கூறுகிறது. ஒன்று ஆத்ம ஆனந்தம் மற்றொன்று பிரதி பிம்பானந்தம். ஆத்மானந்தம் எனக்குள்ளேயே இருப்பது. பிம்பானந்தம் வந்து போகக்கூடியது. அது நிலையானது கிடையாது. மாறக்கூடியது. ஸங்சரர் பஜ கோவிந்தத்தில் சொல்வது போல

யாவத்வித்தோபார்ஜன ஸக்த:

ஸ்தாவந்நிஜ பரிவாரோ ரக்த:|

**பஸ்சாத்தீவதி ஜர்ஜர தேஹே
வார்தாம் கோ஽பி ந ப்ருச்சதி கேஹே||**

ஆத்மானந்தம் அது என்னுடைய நிஜ ஸ்வரூபம். ஆனால் அந்த அனுபவத்தை என்னால் வெளியில் பகிர முடியாது. ஆத்மாநித்யம். ஆத்ம ஸ்வரூப ப்ரேமையும் நித்யம். நாம் நம் ஸரீரத்தின் மேல் வைத்திருக்கும் ப்ரேமை கூட அநித்யம் தான். அது நாம் சொன்னபடி கேட்டால் மட்டுமே நமக்கு ஆனந்தம் ஏற்படும். உடம்பில் வலி ஏற்பட்டால் துக்கமடைந்து ஸம்சாரத்தில் மூழ்கி விடுவோம். எல்லா இந்திரியங்களும் நமக்கு சாதகமாக இருந்தால் மட்டுமே நமக்கு ஆனந்தம், அது இல்லை என்றால் துக்கம் வந்து விடுகிறது.

அன்பு அல்லது ப்ரேமை என்பது மனதின் பகுதியோ அல்லது தன்மையோ கிடையாது. அது மனதை ஊடுருவிய தனித்தன்மை வாய்ந்த தத்துவம். அது எதற்கும் கட்டுப்படாதது. நாம் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தாலும் ஆனந்தம் நம் மனதில் மிளர்கிறது. ஏனென்றால் அதுவே நம் நிஜ ஸ்வரூபம். அதை வெளிப்படுத்தும்சாதனம் எதுவும் இல்லை என்பதால் அதை நம்மால் ஒரு அனுபவமாக உணர முடிவதில்லை. நம் முகத்தை நம்மால் நம் கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாது. அதை நாம் பார்க்க கண்ணாடியை உபயோகப்படுவது போல்

ப்ரேமையும் அன்பும், அனுபவத்தில் சொல்லமுடியாது. அதை உணர மட்டுமே முடியும்.

அதை நாம் மற்றவர் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பை, செயலைக்கொண்டுதான் உணர்த்த முடியும் அதை வார்த்தையால் உணர்த்த முடியாது. குழந்தைகளை முத்தம் கொடுத்தோ அல்லது கிள்ளியோதான் நம் அன்பை வெளிப்படுத்துவோம். வாய் வார்த்தை கொண்டு அதை மற்றவர்கள் அறியவைக்க நம்மால் முடியாது. அதுபோல் பகவானிடம் உள்ள ப்ரேமையை எப்படி வெளிக்காட்ட முடியும்? ப்ரேமஸ்வரூபம் அநிர்வசனீயம் என்று நாரதர் கூறுகிறார். இந்த அன்பை ப்ரேமையை எப்படி உணர்த்த முடியாது என்று அடுத்த ஸூத்ரத்தில் நாரதர் கூறுகிறார்.

முகாஸ்வாதனவத்

|| 52 ||

(முக-) ஊமையினுடைய (ஆஸ்வாதனவத்)
ருசியனுபவத்தைப்போல்.

முகாஸ்வாதனவத், ஊமையின் அனுபவம் அவனால் மட்டும் உணரப்படுமேயன்றி, பிறருக்கு அவனால் அதை விளக்க இயலாது. ஊமை இந்த

அனுபவத்தை 'ஆ' 'ஊ' என்று ஸப்தம் மூலம் மட்டுமே காட்ட முடியும். அதுபோல் ப்ரேம பக்தியினால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தை நம்மால் உணரமுடியுமே அன்றி அதை வர்ணிக்க இயலாது. அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி என்பது கூட என்னால் உணர மட்டுமே முடியும் அதை என்னால் வர்ணிக்க இயலாது.

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே| அப்ராப்ய மனஸா
ஸ!| ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வான்|| ந பிபேதி
கதாசனேதி|

தை. உ.ப. 2.4

அந்த பிரம்மானந்த நிலையை அடைந்தவன் ஒருபோதும் பயப்படமாட்டான்.

ப்ரகாஸதே க்வாபி பாத்ரே

|| 53 ||

(அபி) எனினும் (வ) எங்கு (பாத்ரே) பாத்ரம் அதாவது தகுந்த இடம் வாய்க்கின்றதோ - அங்கு - (ப்ரகாஸதே) அது பிரகாசிக்கிறது.

இந்த பரம ப்ரேமை, அதாவது வர்ணிக்க முடியாத உணர மட்டுமே முடிந்த இந்த ப்ரேமையை, ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரமாணத்தின் மூலம் மட்டுமே

அறிய முடியும். நாம சங்கீர்த்தனம் அல்லது நாம ஜபம் மூலமாக இதை உணரவே முடியாது. நாம சங்கீர்த்தனம் கேட்பதன் மூலம் பகவான் மீது பக்தியும் ஆனந்தமும் ஏற்பட்டாலும் அது அந்த நேரத்தில் மட்டுமே நிலைக்கும். அது முடிந்ததும் ஸம்சாரம் தொடரும். ஆத்மானந்தத்தை அறிய ப்ரமாணம் மட்டுமே உதவ முடியும்.

நாம சங்கீர்த்தனம் பிரதிபிம்ப ஆனந்தமாகும். பகவான் மேல் வைத்த பக்தியை அனுபவிக்க மட்டுமே உதவும். ஸாதன சதுஷ்டயத்திற்கும் அது உதவும். ப்ரமாணத்தின் மூலமே ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர முடியும்.

நேதம்யதிதமுபாஸதே

கே.உ.ப.1.5

தியானத்திற்கான தேவதை கூட நாம ரூபத்திற்கு உட்பட்டதே. அது வந்து போகக்கூடியது. ஆத்மாவை வேதப்ரமாணமான மஹா வாக்கியத்தினால் மட்டுமே அறிய முடியும். ஒரு சிலர் மட்டுமே இதை அறிகிறார்கள். கர்மம், பஜனை, பூஜை உபாஸனைகள் மூலம் இந்த ஆனந்தத்தை அடைய முற்படுகிறார்கள். வேதாந்தத்திற்கு வருவதில்லை. ஆயக்கலைகள் அறுபத்துநான்கும் அறிந்த பண்டிதர்

நாரதரே ஸந்தக்குமாரரிடம் சென்று எனக்கு ஆத்மானந்தத்தை பற்றி கூறுங்கள் என்று கேட்டார்.

அத்வைத ஞானியால் மட்டுமே இந்த அத்யந்த அன்பை தர முடியும். அவனே ஆத்ம ஆனந்தத்தை உணர்ந்தவன். அதனால் அவன், அதை மற்றவர்களிடமிருந்து எதிர்ப்பார்க்காமல் தானே கொடுக்கிறான். நாரதர் க்வாபி பாத்ரே என்று ஞானியை குறிப்பிடுகிறார். சாதன சதுஷ்டய சம்பந்ந அதிகாரியான ஞானி மட்டுமே இந்த ஆனந்தத்திற்கு பாத்ரமானவர்.

மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித்யத்திஸித்தயே|
யததாமபி ஸித்தாநாம் கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத||
ப.கீ. 7.3

**குணரஹிதம் காமனாரஹிதம்
ப்ரதிக்ஷணவர்தமானம் - அவிச்சின்னம்**

|| 54 ||

(குணரஹிதம்) - அந்தப் பிரேமை - முக்குணங்களைக் கடந்தது (காமனா ரஹிதம்) பயனில் ஆசையில்லாதது (ப்ரதிக்ஷண - வர்த்தமானம்) ஒவ்வொரு கணமும் வளர்ந்து கொண்டே இருப்பது (அவிச்சின்னம்) இடையறாதது

(ஸூக்ஷ்மதரம்) மிக நுட்பமானது (அனுபவரூபம்) அனுபவ வடிவமானது.

இந்த அன்பு, ப்ரேமை குண ரஹிதம், குண அதீதம். அதாவது ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் என்ற முக்குணங்களையும் கடந்தது இந்த ப்ரேமை. இது மற்றவர்களிடமிருந்து எந்த பிரதிபலனையும் எதிர்ப்பார்க்காதது. பலன்களின் மேல் ஆசை இல்லாத ஆத்மானந்த ப்ரேமையாகும்.

ப்ரஜஹாதி யதா காமாந்ஸர்வாந்பார்த மநோகதாந்|
ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்ட
ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ததோச்யதே||

ப.கீ. 2.55

ஞானி பக்தனால் மட்டுமே இதை சொல்ல முடியும். ப்ரதிக்ஷணவர்தமானம், எப்படி ஞான நிஷ்டை அடைந்தவனுக்கு அந்த ஞானத்தில் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாமல் அந்த ஞானம் வளர்கிறதோ அதுபோல இந்த ப்ரேமை வளர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. நம்மிடம் உள்ள பிரதிபந்தமான வாசனைகள் ஸோகம் எல்லாம் நீங்க நீங்க நம் ப்ரேமை வளர்கிறது. நம் ராகத்வேஷம் காமக்ரோதம் இவை நம் அன்பை அழித்து விடுகிறது. இந்த ஆஸூரி சம்பத்துக்கள் விலக விலக நம் அதீத ப்ரேமை வெளிப்படுகிறது. அதை நாமே கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

அவிச்சின்னம், இந்த ப்ரேமை இடையறாதுது.
 ஆத்மானந்தம் இடையறாது நம்மிடம் உள்ளது.
 ஸுகக்ஷமதரம் என்றால் இந்த ப்ரேமை
 மிகவும் நுட்பமானது என்றுபொருள்.
 அனுபவருபம்; இவை அனைத்தும்
 ஒன்றேதான். இவையே ஆத்மஸ்வருபம்.

தத்ப்ராப்ய ததேவாவலோகயதி ததேவ ஸ்ருணோதி ததேவ பாஷயதி ததேவ சிந்தயதி

|| 55 ||

(தத்) அதை (ப்ராப்ய) அடைந்து (தத்ஏவ) அதையே
 (அவலோகயதி) பார்ப்பான் (தத்ஏவ) அதையே (ஸ்ருணோதி)
 கேட்பான் (தத்ஏவ) அதையே (பாஷயதி) பேசுவான் (தத்ஏவ)
 அதையே (சிந்தயதி) சிந்திப்பான்.

இந்த பரம ப்ரேமையை உணர்ந்தவர் அதையே
 எல்லா இடத்திலும் காண்கிறார். இதைப்பற்றியே
 கேட்பார். இதைப்பற்றியே பேசுவார். இதைப்பற்றியே
 சிந்திப்பார். இந்த பரமானந்தம் என்பது ஆத்மா. இந்த
 ஆத்மா ஸத்ருபமாகவும் சித்ருபமாகவும் இருக்கிறது.
 இதை உணர்ந்தவன் ஞானி. வ்யவஹாரத்தில்

இருக்கும்போதும் அஹம் ஆத்மா ஆனந்தஸ்வரூபம் என்ற விவேகத்துடன் எல்லாம் செய்வான். ஜீவாவும் பரம ப்ரேமரூபமாகத்தான் இருக்கிறான். ஆனால் அதை உணராமல் மற்றவர்களிடம் க்ரோதம் பாராட்டுகிறான். ஆனால் ஞானி 'தான்' ஆத்மஸ்வரூபம் ஆனந்தஸ்வரூபம் என்று உணர்ந்தவன்.

கௌணீ த்ரிதா குணபேதா - தார்தாதி - பேதாத்வா

|| 56 ||

(கௌணீ) முக்கியமல்லாத பக்தி (த்ரிதா) மூன்று வகை, (குணபேதாத்) ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்-என்ற குண பேதத்தாலோ (ஆர்த்தாதி-பேதாத்வா) அல்லது ஆர்த்தன் முதலிய பேதத்தாலோ.

நாரதர் இதில் ஸாதனா பக்தி பற்றி கூறுகிறார். அபராபக்தி அல்லது குணபேத பக்தி என்பது ஸாத்வீக ராஜஸ மற்றும் தாமஸ பக்தி ஆகும். எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி சமர்ப்பண பாவத்துடன் ஆன்மீக வழியில் செல்வதற்காக மட்டுமே பக்தி செய்பவன் எவனோ அவனே ஸாத்வீக பக்தி செய்பவன். ஞானத்திற்காக குருவை அணுகி ஸ்ரவண மனன நிதித்யாசனம் மூலம்

ஞானமே பிரதானமாக கொண்டு பகவானை பக்தி செய்பவன் எவனோ அவனே ஸாத்வீக பக்தன்.

எவன் ஒருவன் பேத புத்தியுடன் விஷய சுகங்களையும் புகழையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் வேண்டி பகவானிடம் பூஜை செய்து அவற்றை பெறுகிறானோ அவனே ராஜஸ பக்தன்.

எவன் ஒருவன் பேத புத்தியுடன் மற்றவர்களை ஹிம்சித்து தன் சுகத்தை மட்டுமே பெரிதாக எண்ணி பகவானை வழிபடுகிறானோ அவனே தாமஸ பக்தன்.

த்வைத பக்தி இல்லாமல் அத்வைத பக்திக்கு ஒருவராலும் செல்ல முடியாது. கீதையில் பகவான் நான்கு விதமான பக்தர்கள் பற்றி கூறுகிறார்.

**சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா ஸுக்ருதிநோர்ஜீந|
ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்தார்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப||
ப.கீ.7.16**

இதில் நாரதர் ஞானி பக்தி பற்றி சொல்லாமல் மற்ற மூவர்கள் பற்றி கூறுகிறார். ஆர்த்த அர்த்தார்த்தி மற்றும் ஜிஜ்ஞாஸு பக்தி இதையும் கடந்து பராபக்திக்கு வந்து ஞான நிலையை அடைய வேண்டும்.

உத்தரஸ்மா - துத்தரஸ்மாத்தூர்வபூர்வா ஸ்ரேயாய பவதி

॥ 57 ॥

(உத்தரஸ்மாத் உத்தரஸ்மாத்) பிற்பட்டுப் பிற்பட்டு வருவதைக் காட்டிலும் (பூர்வ-பூர்வா) முற்பட்டு முற்பட்டுள்ளது, (ஸ்ரேயாய) உயர் நலத்திற்குக் காரணமாக (பவதி) ஆகிறது.

கீதையில் பகவான் ஞானி பக்தனை சிறந்தவன் என்று கூறுகிறார். மற்ற மூன்று பக்தியில் எது முதல் எது இரண்டாவது என்பது பற்றி கூறவில்லை. ஆர்த்த பக்தன், தான் துன்பத்தில் இருக்கும் போது மட்டுமே பகவானை நினைத்து அவனை துதிப்பான். அவனை கீழானவன் என்று கூறுகிறார். அர்த்தார்த்தி பக்தன் உலகாயுத பொருட்களை அடைபவன், தான் அடைந்த செல்வத்தையும் சுகத்தையும் கட்டி காக்கவும் மட்டுமே பகவானை வேண்டுவான். எது செய்தாலும் பகவானை வணங்கி விட்டு செய்வான்.

ஜிக்ஞாஸு பக்தன் இறைவன் யார் என்பதை விசாரம் செய்து அறிய வேண்டும் என்று நினைப்பவன். அவனே மோக்ஷத்திற்கு அருகில் இருப்பவன், சிறந்தவன் என்று கூறுகிறார்.

நாரத பக்தி ஸுத்திரத்தில், நாரதர் அர்த்தார்த்த பக்தனை கீழானவன் என்று குறிப்பிடுகிறார். தன் சுகத்திற்காக மட்டுமே பகவானை நினைப்பவன் அர்த்தார்த்தி பக்தன்.

அடுத்தது ஜிக்ஞாஸு பக்தன் வேதாந்த விசாரம் செய்பவன். வேதம் என்னதான் சொல்கிறது என்பதை அறிய மட்டுமே அதை படிப்பவர்கள் பலர். முழுக்கூறுத்வம் இல்லாத ஜிக்ஞாஸுத்துவம் ப்ரயோஜனம் கிடையாது. மோக்ஷ இச்சை இல்லாமல் இந்த வேதாந்தம் படிப்பவர் பலர். முழுக்கூறுத்வம் இருந்தும் வேதாந்தம் படிக்காமல் பூஜை, நாம சங்கீர்த்தனம் மூலம் மோக்ஷத்தை அடையலாம் என்று இருப்பவர்கள் பல கோடி ஜீவர்கள். ஆனால் நாரதர் இதில் ஜிக்ஞாஸுமுழுக்கூறு பக்தனைப்பற்றி கூறுகிறார்.

இந்த இடத்தில் ஆர்த்த என்றால் ஆற்றொணா துயரம் என்று பொருள்படும். அவனே அந்த முழுக்கூறுவத்தத்துடன் மோக்ஷத்திற்காக மட்டுமே வேதாந்தம் படிப்பவன். அவன் குருவை நாடி இந்த ஸாஸ்திரம் படிக்க முற்படுபவன். ஞானாத் ஏவ மோக்ஷம் என்று உணர்ந்தவன்.

பரிக்கூய லோகான் கர்மசிதான் ப்ராஹ்மணோ
நிர்வேதமாயாத்நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேன|
தத்விஜ்ஞார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத்
ஸமித்பாணி: ஸ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்
மு.உ 1.1.12

எப்படி ஒருவன் தன் முடியில் தீ பற்றினால் பக்கத்தில் கூவம் இருந்தாலும் அல்லது நல்ல ஜலம் இருந்தாலும் அதைக் கொண்டு அந்த தீயை அணைக்க முற்படுகிறானோ அது போல ஜிஜ்ஞாஸு பக்தன் மோக்ஷத்திற்காக எதுவும் செய்ய தயாராக இருப்பான். அவன் புண்ணிய பாவத்தின் மூலம் நல்ல குருவை அடைந்து ஞானத்தினால் மோக்ஷத்தை அடைவான். ஆனால் நிறைய முழுக்ஷு ஸன்னியாஸிகள் ஞானத்தினால் மோக்ஷம் என்ற உண்மை அறியாமல் வேறு பாதையில் செல்கிறார்கள். முழுக்ஷுத்வம் இருந்தும் மோக்ஷ இச்சை இல்லாமல் ஸாஸ்திரம் மட்டுமே படிப்பவர்கள் பலகோடி. அதனால் நாரதர் இதில் ஆர்த்த பக்தனை அதாவது முழுக்ஷுத்துவத்துடன் இருக்கும் ஜிக்ஞாஸு பக்தனை தேர்ந்தெடுக்கிறார்.

அன்யஸ்மாத்ஸௌலப்யம் பக்தௌ

|| 58 ||

(அன்யஸ்மாத்) மற்ற மார்க்கங்களைக் காட்டிலும் (பக்தௌ) பக்தி மார்க்கத்தில் (ஸௌலப்யம்) - பகவானை அடைதல் எளிது.

மற்ற சாதனைகளை விட பக்திதான் சிறந்த சாதனை மற்றும் எளிதானது என்று நாரதர் கூறுகிறார். ஆரம்ப சாதனை பக்திதான். அதற்கு ப்ரேமை ஒன்றே தகுதியாகும். நம் புராண இதிஹாசங்களில் பகவானை பற்றி நிறைய கேட்டு பார்த்து இருக்கிறோம். அதனால் ப்ரேமையுடன் பக்தி செய்வது மிக எளிதானது. ஏக ரூப பக்தி செய்வதன் மூலம் நாம் பலனை எதிர்பார்க்கிறோம். ஆர்த்தத்ராணா பராயணா அதாவது எப்போதும் உதவி செய்ய காத்திருப்பவர் பகவான். அதனால் பகவானிடம் பக்தி என்பது மிக எளிதானது.

யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ஸ்ரத்த
யார்சிதுமிச்சதி|
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஸ்ரத்தாம் தாமேவ
விததாம்யஹம்||

ப.கீ.7:21

எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் பகவானை தரிசனம் செய்வதில் நாம் ஆனந்தம் அடைகிறோம். அதனால் நாரதர் ஆர்த்த பக்தனை தேர்ந்தெடுக்கிறார். என் பக்தன் ஒரு நாளும் நாசமாவதில்லை என்று பகவான் கீதையில் கூறுகிறார். என் பக்தனை ஒரு நாளும் நான் கைவிடுவதில்லை என்று ராமர் கூறுகிறார். வேதாந்தத்திற்குள் வர யோகம், பஜனை

என்று பலசாதனைகள் இருந்தாலும் பக்திதான் நுழைவாயில் நம்மை சுற்றி இருப்பவர்களிடம் அன்பு செலுத்துவதை காட்டிலும் பகவானிடம் அன்பு செலுத்துவது மிக சுலபம்.

முதலில் செயல் $\Rightarrow$ பாவம் $\Rightarrow$ ஞானம்.

(action) (attitude) (knowledge)

விஷயானந்தம் பிரதிபிம்ப ஆனந்தம். ஆத்மானந்தம் தான் நம் ஸ்வரூபம். அதை நாம் உணர பக்திதான் சிறந்தவழி என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

ப்ரமாணாந்தரஸ்யானபேக்ஷத்வாத் ஸ்வயம்ப்ரமாணத்வாத்

|| 59 ||

(ப்ரமாண - அந்தரஸ்ய) வேறு பிரமாணத்தினுடைய ஆதரவை (அநபேக்ஷத்வாத்) இது வேண்டி நிற்காமையாலும் (ஸ்வயம்) தனக்குத்தானே பிரமாணமாயிருப்பதாலும்.

ப்ரேமைக்கு ப்ரமாணம் எதுவும் தேவையில்லை. அது ஸ்வப்ரமாணமாக நமக்குள் இருக்கிறது. ஒருவர் யாகம், யக்ஞம் செய்ய ஸாஸ்திர ப்ரமாணம் மிக அவசியம். ஷோடஸ உபசாரம் ப்ரமாணத்தின்படிதான் செய்ய முடியும். உபாசனை

செய்யவும் ஸாஸ்திரப்ரமாணம் தேவை. கர்மம் செய்யவும் ப்ரமாணம் அவசியம். ஆனால் பகவான் மீது ப்ரேமையுடன் பக்தி செய்ய எந்தவித ப்ரமாணமும் தேவையில்லை. நம்மைநாம் விரும்ப யாருடைய உதவியும் நமக்கு தேவையில்லை. ஆகவே ப்ரேமை என்பது மிக சுலபம். அதுவே நமது இயல்பாக நமக்குள் ஸ்வப்ரமாணமாக இருக்கிறது. விலங்குகள் கூட தன்னை காத்துக்கொள்ள மற்றவர்களிடமிருந்து ஓடி ஒளிகிறது. தன் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பை இது காட்டுகிறது.

நாம் என்ன தவறு செய்தாலும் நம்மை நாமே மன்னித்து விடுவோம். ஆனால் மற்றவர்கள் செய்யும் தவறை நம்மால் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. அதுவே நம்மை நாம் மிகவும் விரும்புவதற்கு அடையாளமாக இருக்கிறது. இதை தான் நாரதர் ப்ரேமை செய்ய எந்தவித ப்ரமாணமும் தேவையில்லை என்று கூறுகிறார்.

ஸாந்திரூபாத்தப்ரமானந்தரூபாச்ச

॥ 60 ॥

(சாந்தி-ரூபாத்) அமைதி வடிவாயிருத்தலாலும்
(பரம-ஆனந்த-ரூபாத் ச) உத்தமமான ஆனந்த வடிவாயும்
இருத்தலாலும்.

நாம் மற்றவர்கள் மேல் வைக்கும் அன்பு எதையாவது எதிர்பார்த்து தான் இருக்கும். அது போல் மற்றவர்களும் ஏதாவது பொருள் மீதோ, மனிதர் மீதோ எதிர்பார்ப்பு வைத்துதான் அன்பு செலுத்துவார்கள். தாய், சேய் அன்பு கூட நிபந்தனையுடையதாகதான் இருக்கிறது. ஞானி மட்டுமே எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல், எல்லாரிடமும் அன்பு பாராட்டுவார்.

வயஸி கதே க: காமவிகார: ஸீஷ்கே நீரே க:

காஸார:|

க்ஷீணேவித்தே க: பரிவார: ஜ்ஞாதே தத்தவே க:

ஸம்ஸார||

ப.கோவிந்தம்

நம்மிடம் பணம் இருந்தால் நம்மை சுற்றி எல்லா உறவுகளும் இருக்கும். அது இல்லை என்றால் யாரும் நம்மை திரும்பி கூட பார்க்க மாட்டார்கள். நாம் பகவான் மீது செலுத்தும் பக்தியினால் நமக்கு பரம ஆனந்தம் கிடைக்கிறது. ஏனென்றால் பகவான் நம்மிடம் எதையும் எதிர் பார்ப்பதில்லை.

அவர் எப்போதும் தன் கதவை நமக்காக திறந்தே வைத்திருக்கிறார். அவரின் கல்யாண குண ரூபம் துக்க நிவ்ருத்தி அளிக்கிறது. பகவானை நினைத்தாலே பரம திருப்தி கிடைக்கிறது.

நம்மிடம் ராக த்வேஷம் இருப்பதால் மற்றவர்களை துதிப்பதும் நிந்திப்பதும் செய்து விடுகிறோம். ஆனால் பகவான் மீது செலுத்தும் அன்பு எதையும் எதிர்பார்ப்பது கிடையாது. ஏனென்றால் நம் ஸ்வரூபமும் ஆனந்தம் பகவான் ஸ்வரூபமும் ஆனந்தம். எவ்வளவு துன்பம் நமக்கு வந்தாலும் பகவானிடம் சென்று தான் முறையிடுவோம். அதனால் பகவான் மீது பக்தி செய்ய, செய்ய நமக்குள் இருக்கும் அன்பு வெளிப்படுகிறது. அது நம் முதிர்ச்சியைக்காட்டுகிறது. அது நமக்கு எந்த விதத்திலும் தோல்வியே கொடுக்காது.

பக்தியின் மூலம் அந்தகரணசுத்தி ஏற்படும். அவரே ஆனந்தத்தின் இருப்பிடம். அதனால் அவரை பக்தி செய்து அவரது பாதங்களை பற்றி கொள்வோம் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

லோகஹானௌ சிந்தா ந கார்யா நிவேதிதாத்மலோக - வேதத்வாத்

|| 61 ||

(லோக ஹானௌ) உலக சம்பந்தமான கஷ்ட நஷ்டம் ஏற்படும்பொழுது (சிந்தா ந கார்யா) கவலைப்படக்கூடாது; (நிவேதித - ஆத்ம - லோக வேதத்வாத்) தன்னையும்

உலகையும் வேதத்தையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்து விட்டமையால்.

ஆர்த்த பக்தி பகவானைப்பற்றி மேலும் தெரிந்துகொள்ள நம்மைத்துாண்டுகிறது. சகுன ஈஸ்வர மகிமை பற்றி அறிந்துகொள்ளத் தூண்டுகிறது. ஏக ரூப பக்தியிலிருந்து விஸ்வரூப பக்திக்கு நம்மை மெதுவாக அழைத்து செல்கிறது. அதற்கு நம் அஹங்காரத்தையும், மமகாரத்தையும் ஸந்நியாசம் செய்ய வேண்டும். சரியான பக்தி நம்மை உலக விஷயத்திலிருந்து துறவு கொள்ள செய்கிறது. பகவானை நான் நன்றாக புரிந்து கொண்டால் உலக விஷயங்கள் அனைத்திற்கும் அவர் தான் எஜமானர் என்ற உண்மை புரிந்தால் நம்முடையது என்று எதையும் நாம் சொல்லமாட்டோம். நாம் பக்தர்கள் என்று சொல்லமாட்டோம்.

பகவான் என்றால் ஆறு விதமான சம்பத்து உடையவர் என்று பொருள். அவை

1. ப்ரபஞ்ச சக்தி
2. வீரம்
3. புகழ்
4. செல்வம்
5. ஞானம்
6. வைராக்கியம்

இந்த உடல்கூட பகவான்தான் கொடுத்தது என்ற உண்மை புரிந்தால் நாம் எந்தவிதமான

பயமும் எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் இருப்போம். நாம் நமது என்பதே அஹங்காரம், மமகாரம் உண்டாக காரணம். இந்த ஜகத்திலிருந்து எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் பங்களிப்பாக மட்டுமே நாம் நமது செயல்களை செய்யவேண்டும். இது ப்ரேமை, அன்பு இருந்தால் மட்டுமே சாத்தியப்படும். இதுவே உண்மையான பக்தி என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

அதனால் நாம் எந்த செயல் செய்தாலும் அதை முழுமையாக ஸ்ரத்தையுடன் செய்ய வேண்டும். அதில் வெற்றி, தோல்வி ஏற்பட்டால் அது நம் கர்மபலன் என்று அறிவில் புரிந்துகொண்டு பகவானிடம் பக்தி செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் உண்மையான பக்தன் சமர்ப்பண புத்தியுடன் இருப்பவன். இங்கு இருப்பது அனைத்தும் பகவானுடையது என்று அறிவில் புரிந்தவன், தன்னை பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்தவன். பக்திதான், எந்த தோல்வி ஏற்பட்டாலும் அதனை சந்திக்க கூடிய சக்தி தரும். கர்மத்தில் தோல்வி ஏற்பட்டாலும் அதற்கான பரிகாரம் செய்யாமல் அதுவே கர்மபலன் என்று அறிவில் புரிந்து பகவானிடம் அர்ப்பண புத்தியுடன் இருப்பவனே உண்மையான பக்தன். இந்த நிஸ்காம பக்தியே ஜிஜ்ஞாஸு பக்திக்கு ஒருவனை அழைத்து செல்லும் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

ந ததஸித்தௌ லோகவ்யவஹாரோ ஹேய: கிந்து பலத்யாகஸ்தத்ஸாதனம் ச கார்ய மேவ

॥ 62 ॥

(தத் - அஸித்தௌ) அந்த பக்தி சித்தியாகாதவரை (லோகவ்யவஹாரா:) உலக வியவகாரம் (ந ஹேய:) தள்ளத் தக்கதன்று; (கிம் து) என்ன செய்யவேண்டும் எனின் (பலத்யாக:) கருமத்தின் பயனைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும்; (தத்ஸாதனஞ்ச) பக்திக்கு உதவியாயுள்ள கருமம் (கார்யம் ஏவ) செய்யத்தகுந்ததே.

கிருஹஸ்த ஆஸ்ரமத்திலிருக்கும் வரை நாம் நம் கர்மங்களை ஒழுங்காக செய்வது அவசியம். சமுதாயப்பணி, மற்றும் வேதம் கூறும் பஞ்ச மஹா யக்ஞங்கள் கட்டாயம் செய்ய வேண்டும். சித்த ஸாத்தி ஏற்பட கர்மயோகம் செய்ய வேண்டும். நம் பொருள் சேர்ப்பதற்காகவோ மற்றவர்கள் நம்மை கொண்டாடுவதற்காகவோ கர்மத்தை செய்யாமல் சித்த சுத்திக்காக மட்டுமே கர்மத்தை செய்வது அவசியம். அத்வைத பக்தி சித்திக்கும் வரை அந்த கர்மத்தை நாம் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும்.

கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் பொறுப்பை தட்டி கழிக்காமல் நாம் செய்யும் அனைத்து கர்மத்தையும் சாதனையாக மாற்ற வேண்டும். நம்முடைய

குறிக்கோள் பராபக்தி. அதை நோக்கியே நமது கர்மம் அனைத்தும் இருப்பது அவசியம். ஏக ரூப பக்தியிலிருந்து விஸ்வரூப பக்திக்கு செல்ல வேண்டும். நம் என் இலக்கு அத்வைத பக்தி என்று தெரிந்து சமர்ப்பண பாவத்துடன் நாம் கர்மத்தை செய்யவேண்டும் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

ஸ்த்ரீ - தன - நாஸ்திக - சரித்ரம் ந ஸ்ரவணீயம்

|| 63 ||

(ஸ்த்ரீ) ஸ்த்ரீகள் (தன-) பொருள் (நாஸ்திக-) கடவுள் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள்-இவ்விஷயமான-(சரித்ரம்) சரித்திரம் (ந ஸ்ரவணீயம்) கேட்கத் தக்கதன்று.

மேற்சொன்னபடி நாம் செய்யும் அத்யந்த பக்தி நம்மை மோக்கஷ பாதையில் கொண்டு செல்வதற்காக மட்டுமே பயன்பட வேண்டும். அதற்கு இந்திரிய கட்டுப்பாடு மிக அவசியமாகிறது. ஏனென்றால் இந்திரியங்கள்தான் வெளி விஷயங்களுடன் நம்மை தொடர்புப்படுத்தி கொண்டே இருக்கிறது.

ய: ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோ஽ங்காநீவ ஸர்வஸ|
இந்திரியாணீந்திரியார் தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா
ப்ரதிஷ்டிதா||

ப.கீ.2:58

எப்படி ஆமை தனக்கு தீங்கு வரும் என்று தெரிந்தால் தன் ஓட்டுக்குள் மறைத்து கொள்கிறதோ அதுபோல நாமும் நம் இந்திரியங்களை வெளி விஷயங்களில் செலுத்தாமல் கட்டுப்பாட்டுடன் வைத்திருக்க வேண்டும் என்று பகவான் கீதையில் கூறுகிறார். நம் ஞானம் ஸ்திரமாகும் வரை வெளி விஷயங்களில் இருந்து விலகி இருப்பது அவசியம்.

காம, குரோத லோப மோஹம் இவற்றிலிருந்து நம் இந்திரியங்களை காத்து கொள்ள வேண்டும். இதை தூண்டும் விதமாக அமையும் கதைகள், படங்களை பார்ப்பதை தவிர்க்க வேண்டும். பாகவத மற்றும் பக்த கதைகள் மட்டுமே படிப்பது அவசியம். அதோடு பொருள் ஈட்டுவதில் நாட்டம் கொண்டவர்கள் மற்றும் தர்மத்தில் நம்பிக்கையில்லாத நாஸ்திகரிடம் பழகவே கூடாது என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

அபிமான - தம்பாதிசம் த்யாஜ்யம்

|| 64 ||

(அபிமான-) கர்வம் (தம்ப-) இடம்பம் (ஆதிகம் முதலியவை (த்யாஜ்யம்) தள்ளப் படவேண்டும்.

நாரதர் இதில் நாம் நீக்க வேண்டிய இரண்டு விஷயங்களை பற்றி கூறுகிறார். கர்வம் மற்றும் டம்பம் இந்த இரண்டும் நம்மிடமிருந்து நீக்கப்பட வேண்டிய குணங்கள்.

**வ்யக்த மாநித்வம் தம்பித்வம் அவ்யக்த தம்பித்வம்
மாநித்வம்**

அதாவது வெளிப்படுத்தும் கர்வம், டாம்பீகம், வெளிப்படுத்தாத டாம்பீகம் கர்வம் என்று பகவான் கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். கீதையில் பதிமூன்றாவது அத்தியாயத்தில் பகவான் இருபது பண்புகளை பற்றி கூறி, அந்த பண்புகளை பயிற்சி செய்து, அதை அடைபவனே ஞானி என்று கூறுகிறார். ஞானத்திற்கான சாதனமே ஞானம் என்று கூறுகிறார்.

நம்முடைய காமமும், க்ரோதமும் அடக்க முடியாமல் போனால் பகவானிடம் சமர்ப்பித்து விட வேண்டும் என்று நாரதர் இந்த ஸூத்ரத்தில் கூறுகிறார்.

ததர்பிதாகிலாசார: ஸன் காமக்ரோதாபிமானாதிகம் தஸ்மின்னேவ கரணீயம்

॥ 65 ॥

(தத் - அர்ப்பித - அகில - ஆசார: ஸன்) அவனுக்கே எல்லாச் செயல்களையும் அர்ப்பணம் செய்தவனாய் (காம-க்ரோத-அபிமான-ஆதிகம்) காமம், கோபம், கர்வம் முதலியவற்றையும் கூட (தஸ்மின் ஏவ) அவனிடமே (கரணீயம்) செய்ய வேண்டும்.

எப்படி நம் கர்மபலனை பகவானிடம் அர்ப்பணம் செய்கிறோமோ அதைபோல நம் காமம் க்ரோதம் மற்றும் அபிமானத்தையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்து விட வேண்டும். நம் கோபத்தை மற்றவர்களிடம் காட்டினால் அது நமக்கு திரும்பி வரும். ஆனால் இதையே பகவானிடம் காட்டும் போது அதன் வீர்யம் குறைந்து விடும். கோபப்படுவதை முடிந்தவரை தவிர்க்க வேண்டும். அதையும் மீறி வந்தால் பகவான் மீது திருப்பி விடு என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

நம்முடைய உணர்ச்சிகளை அழுத்தி வைக்காமல் அதனை பகவானிடம் மட்டுமே வெளிப்படுத்த வேண்டும். அதையே நம் பக்திக்கு சாதனமாக்கி விட்டால், நம் மனம் அமைதி அடையும். சில சமயம்

விஷமே மருந்தாக அமைவது போல நம்முடைய காமம் க்ரோதம் அபிமானம் ஆகியவற்றை பக்தியின் சாதனமாக்கி நாம் நம்மை தூய்மைப்படுத்தி கொள்ளவேண்டும் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

**த்ரிருப - பங்கபூர்வகம் நித்யதாஸ -
நித்யகாந்தா - பஜனாத்மகம் வா
ப்ரேமைவ கார்யம் ப்ரேமைவ கார்யம்
ப்ரேமைவ கார்யம்**

॥ 66 ॥

(த்ரிருப) முக்குணம், மூன்றுவித கௌணீபக்தி ஆகியவற்றை (பங்க பூர்வகம்) கடப்பதின் மூலமாக (நித்ய-தாஸ) என்றும் அவனுடைய அடிமைபோலவோ (நித்ய-காந்தா-பஜனாத்மகம் வா) என்றும் பிரியமான நாயகி போலவோ பணிவிடை செய்வதாக (ப்ரேம ஏவ) பிரேமை ஒன்றே (கார்யம்) செய்யத்தகுந்தது (ப்ரேம ஏவ) பிரேமை ஒன்றே (கார்யம்) செய்யத்தகுந்தது.

ஸகாம பக்தியில் சாதனம் பகவான், சாத்யம் உலகாயுத பொருட்கள் என்று இருந்ததை நிஸ்காம பக்தியில் அதையே மாற்றி நம்முடைய சாத்யம் பகவான், அதற்கான சாதனம் இந்த உலக விஷயம் என்று மடைமாற்றம் செய்ய வேண்டும்.

முக்குணங்களையும் கடந்து மூன்று விதமான பக்தியும் கடந்து என்றும் பகவானின் அடிமை நான், அவனுடைய பிரியமான நாயகி நான் என்ற பாவத்துடன் அவனிடம் பக்தி செய்ய வேண்டும். எந்தவிதமான பிரதிபலனையும் எதிர்பார்த்து பக்தி செய்யாமல் ப்ரேமையுடன் மட்டுமே பக்தி செய்ய வேண்டும்.

த்ரைகுன்யாவிஷயா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ
பவார்ஜுந|
நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்த்வஸ்தோ நிர்யோக்ஷம்
ஆத்மவாந்||

ப.கீ.2.45

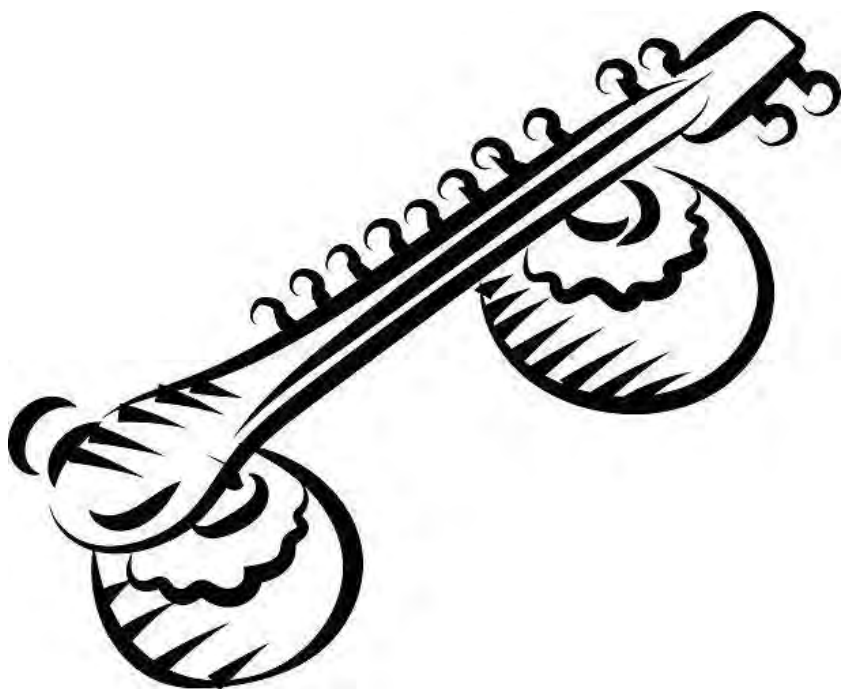
ஸகாம பக்தியை கடந்து ஜிஞ்ஞாஸு பக்திக்கு நம்மை தகுதிப்படுத்தி கொள்ள வேண்டுமென்று பகவான் கூறுகிறார். மெதுவாக உலகவிஷயங்களை சார்ந்தில்லாமல் பகவானை சார்ந்திருக்க பழக வேண்டும். பகவானே நம்மிடம் வந்து நான் வேண்டுமா அல்லது உலக விஷயம் வேண்டுமா என்று கேட்டால், உடனே பகவானே நீ தான் வேண்டும் என்று சொல்லும் சக்தி நமக்கு வரவேண்டும். நாம் கர்மம் செய்யும் பொழுது பகவானை முன்னிட்டு செய்யவேண்டும். கர்மத்தில் இல்லாத பொழுது நாம் நம்மிடம் இருக்கவேண்டும்.

ப்ரமாண புத்தியுடன் ஸாஸ்திரம் சொன்னபடி நாம் வாழ்கிறோமா என்று பரீட்சைசெய்துகொள்ள வேண்டும். மீரா எப்படி பகவான் ஒருவன்தான் புருஷன் மற்ற அனைவரும் ஸ்த்ரீ தான் என்ற பாவனையுடன் பக்தி செய்தாளோ, அது போல் நாமும் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்யவேண்டும்.

அதிலேயே இருந்து விடாமல், தாஸோஹத்திலிருந்து ஸோஹத்திற்கு வந்து த்வைத பக்தியிலிருந்து அத்வைத பக்திக்கு வரவேண்டும். அஹம் பூர்ணம் என்று உணர்வதுதான் குறிக்கோள். அதை நோக்கியே பக்தி இருக்கவேண்டும் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

அத்யாயம் – 5

பக்த-மஹிமா

பக்தா ஏகாந்தினோ முரவ்யா:

॥ 67 ॥

(ஏகாந்தின:) ஒரே நாட்டமுடையவர்களான (பக்தா:) பக்தர்கள்
(முகக்க்யா:) முதன்மையானவர்கள்.

இதில் நாரதர் முக்ய பக்தனை பற்றி கூறுகிறார். அதாவது ஞானி பக்தன். ஏக நிச்சயவான் அதாவது “ப்ரஹ்மம் ஸத்யம் ஜகன் மித்யா ஜீவோ ப்ரஹ்மைவ ந பர:” என்று நிச்சயம் செய்தவன் ஞானி பக்தன்.

முக்ய பக்தர்கள் தன்னில் தானே பகவானை உணர்ந்தவர்கள். த்ருடஞானம் உடையவர்கள். இருப்பது ஒரு விஷயம். அது ஆத்மா. அது பூர்ணம் என்று உணர்ந்தவர்கள். நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் பகவானை தரிசனம் செய்தவுடன் வெயிலில் உருகும் பனி போல, அந்த

கஷ்டங்களெல்லாம் போய் விடுகிறதோ, அது போல பகவான்தான் என் ஒரே குறிக்கோள் என்று நாட்டம் உடையவன் வேறு எந்த விஷயசுகத்திலும் நாட்டம் இல்லாதவன் அவனே முக்ய பக்தன் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

கண்டாவரோத - ரோமாம்சாஸ்ருபி: பரஸ்பரம் லபமானா: பாவயந்தி குலானி ப்ருதிவீம்ச

॥ 68 ॥

(கண்ட - அவரோத - ரோமாஞ்ச - அஸ்ருபி:) குரல் தழுதழுக்க மயிர்சிலிப்பக் கண்களில் நீர்பெருக (பரஸ்பரம்) ஒருவருக்கொருவர் (லபமானா:) பேசிக் கொள்பவர்களாய் (குலானி) பிறந்த குலங்களையும் (ப்ருதிவீஞ்ச) பூமியையும் (பாவயந்தி) அவர்கள் புனிதமாக்குகிறார்கள்.

மனிதனாய் பிறப்பதே மிக துர்லபம். பல ஜன்மங்களை கடந்து ஒருவன் மனிதனாய் பிறப்பது அரிது. அதிலும் பாரதத்தில் பிறப்பது அரிதிலும் அரிது. அதிலும் பகவானிடம் பக்தி செய்து முறையாக குருவிடம் சென்று ஸாஸ்திரம் படிப்பது அரிதிலும் அரிது. ஒரு சிலரே தங்களை இந்த நிலைக்கு உயர்த்தி கொள்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட பக்தர்கள் தர்மத்திலிருந்து கர்ம காண்டத்தை முறையே முடித்து உபாசனையும் செய்து முறையே ஞானத்தையும் அடைந்து அங்கிருந்து, தான் வந்த பாதையை திரும்பி பார்த்தால் எவ்வளவு தடைகள் இருந்தாலும், அதை கடந்து வருவதற்கு அவர்களுடைய புண்ணிய பாபமே காரணம் என்று உணர்ந்து ஏன் ஒரு சிலரே இந்த பாதைக்கு வர முடிகிறது என்பதனை உணர்ந்து ஆனந்த கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள்.

இந்த ஆனந்தம் பூர்ணம் என்று உணர்ந்து அவர்கள் அதை அடைய உதவிய ஸாஸ்திரத்திற்கும், அந்த ஸாஸ்திரத்தை அருளிய குருவிற்கும், அந்த குருவை அடையாளம் காட்டிய பகவானுக்கும் நன்றி தெரிவிக்கிறார்கள்.

**அஹோ ஸாஸ்த்ரமஹோ
ஸாஸ்த்ரமஹோ குருதஹோ குரு:
அஹோ ஜ்ஞானமஹோ
ஜ்ஞானமஹோ ஸுகமஹோ ஸுகம்||
பஞ்சதஸ். 14.64**

இந்த ஞானிகள் ஒருவருக்கொருவர் குரல் தழை தழைக்க தங்கள் ஆனந்தத்தை பூர்ணத்தை கண்ணீர் மூலம் பரிமாறிக் கொண்டு மெய்சிலிர்க்க, இவர்கள் பிறந்த குலத்தையும், இந்த ஜகத்தையும்

புண்ணிய பூமியாக வைத்திருக்கிறார்கள். எனவே ஞானியும் பகவானும் ஒன்றுதான். நடமாடாத தெய்வத்தை நாம் கோவிலில் சென்று தரிசிக்கிறோம். நம்மிடையே நடமாடும் தெய்வங்களே இந்த ஞானிகள் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

தீர்தீ குர்வந்தி தீர்தானி ஸுகர்மீ குர்வந்தி கர்மாணி ஸச்சாஸ்த்ரீ குர்வந்தி ஸாஸ்த்ராணி

॥ 69 ॥

(தீர்த்தானி) புண்ணியஸ்தலங்களை (தீர்தீ குர்வந்தி) புண்ணியமுடையதாக்குகின்றனர்; (கர்மாணி) கருமங்களை (ஸுகர்மீ குர்வந்தி) ஸத் கருமங்களாக்குகின்றனர்; (சாஸ்த்ராணி) சாஸ்திரங்களை (ஸத் சாஸ்த்ரீகுர்வந்தி) நல்ல சாஸ்திரங்களாக்குகின்றனர்.

இந்த ஞானிகள் புண்ணிய நதிகளில் தீர்த்தமாகும் போது, அந்த நதிகள் ஞானிகளின் மூலம் புண்ணியமடைகிறது. இந்த நதிகள் எல்லாம் தங்களை புனிதப்படுத்தி கொள்ள ஞானிகளின் வருகைக்காக காத்திருக்கிறது. அது போல புண்ணியஸ்தலங்களும் ஞானிகளின் வருகையால் மேலும் புண்ணியமடைகிறது. இந்த ஞானிகள்

தங்களை புனிதப்படுத்தி கொள்ள எந்த கர்மாவும் செய்யத்தேவை இல்லை. மாறாக அவர்கள் செய்யும் கர்மத்தினால் அந்த கர்மமே புனிதமடைகிறது.

அவர்கள் வைத்திருக்கும் ஸாஸ்திர புத்தகங்களும் புனிதமடைகிறது. ஏனென்றால் ஞானியும் பகவானும் ஒன்று தான். அவர்கள் வசிக்கும் இடமே கோவிலாக காட்சியளிக்கிறது. அவர்கள் பார்க்கும் நீர் நிலைகள் அனைத்தும் புனித தீர்த்தமாக ஆகிறது. அந்த ஞானியை தரிசனம் செய்த மாத்திரத்திலே நாமும் புனிதமடைகிறோம் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

தன்மயா

॥ 70 ॥

(தன்மயா:) அவன் மயமாகவே ஆகிவிட்டவர்கள்.

அபக்தன் பகவானை தவிர மற்ற எல்லோரையும் மனதில் வைத்திருக்கிறான். ஆனால் பக்தனோ பகவானை மட்டுமே தன் மனதில் வைத்திருக்கிறான். அவன் பகவத் மயமாகவே இருக்கிறான். அதனால் அவன் செல்லும் இடமெல்லாம் பக்தி மயமாக ஆக்கிவிடுகிறான். அத்வைத பக்தியில் உள்ள ஞானி அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி என்று உணர்ந்தவன். முதலில்

பகவானை மனதில் வைத்திருந்தவன் பின்பு அவனே பகவான் என்று உணர்ந்தவன்.

தன்மயா: அவன் மயமாகவே ஆகிவிட்டவர்கள் இந்த ஞானிகள். எனவேதான் முந்தைய ஸூத்திரத்தில் கூறியபடி ஞானிகள் செல்லும் இடமெல்லாம் கோவிலாகவும், ஸ்நானம் செய்யும் தீர்த்தங்கள் புண்ணிய நதியாகவும் காட்சி அளிக்கிறது என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

மோதந்தே பிதரோ ந்ருத்யந்தி தேவதா: ஸனாதாசேயம் பூர்பவதி

|| 71 ||

(பிதர:) பிதிருக்கள் (மோதந்தே) மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள்; (தேவதா:) தேவதைகள் (ந்ருத்யந்தி) சந்தோஷத்தால் நடனமாடுகிறார்கள்; (இயம்) இந்த (பூச) பூமியும் (ஸநாதா) நாயகனை அடைந்ததாக (பவதி) ஆகிறது.

ஞானியுடன் தொடர்பு வைத்திருக்கும் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறார்கள். அந்த ஞானியை கொண்டாடுகிறார்கள். தேவர்கள் சந்தோஷத்தால் நடனம் ஆடுகிறார்கள். தன் மகன் ஸந்நியாசம் எடுத்துக் கொள்வதை எந்த தாய் தந்தையும் விரும்புவதில்லை. ஆனால் அந்த ஞானியின் பூர்ண நிலையை கண்டு அவர்களும்

சந்தோஷமடைகிறார்கள். தன்னுடைய ஞானத்தால் இந்த பூமியை ஞானி தூய்மைப்படுத்தி விடுகிறான். எல்லோரையும் அரவணைத்துக்கொண்டு செல்கிறான். இதைக்கண்டு பூமியும் இந்த ஞானியை கொண்டாடுகிறது.

**மகன்தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன்தந்தை
என்னோற்றான் கொள்ளும் சொல்**

திருகுறள் 70

லௌகீகத்தில் எப்படி ஒரு மகன் தன் தந்தைக்கு பணிவிடை செய்து அவனுடைய நல்ல செயல்களால் மற்றவர்கள் அவனை பாராட்டி இப்படி ஒரு பிள்ளை பிறக்க இவன் தந்தை என்ன புண்ணியம் செய்தானோ என்று சொல்வதுபோல் இந்த பூர்ணத்தை அடைந்த ஞானி தாம் செல்லுமிடமெல்லாம் தன் ஞானத்தின் மூலம் பெருமை சேர்க்கிறான். அவனுடைய பெற்றோர்களும், முன்னோர்களும் நம் வீட்டில் ஒரு ஞானி இருக்கிறார் என்று பெருமை அடைகிறார்கள். தேவதையும், ஞானியின் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஸரீரத்துடன் தொடர்புகொண்டு இருப்பதால் அவர்களும் அவன் பூர்ண நிலை கண்டு ஆனந்த நடமாடுகிறார்கள். இந்த பூமி தேவதையும் எத்தனையோ பேர்களின் பாபத்தினால் இந்த

பூமியின் புனிதத் தன்மை போய் விட்டாலும் அத்தனை பாபங்களும் இந்த ஞானியின் மூலம் விமோசனம் அடைந்து இந்த பூமியை புனிதமடைய செய்கிறானே என்று அவனை கொண்டாடுகிறாள்.

**நாஸ்தி தேஷ ஜாதி - வித்யா - குல -
ரூப - தன - க்ரியாதி - பேத:**

॥ 72 ॥

(தேஷ-) அவர்களிடை (ஜாதி) ஜாதி (வித்யா-) கல்வி (குல) குலம் (ரூப) வடிவம் (தன-) பொருள் (க்ரியா-) தொழில் (ஆதி) முதலிய (பேத:) வேற்றுமை (நாஸ்தி) இல்லை.

ஞானியும் பகவானும் ஒன்று என்பதால் அவர்களை வரிசைப்படுத்த முடியாது என்று நாரதர் இதில் கூறுகிறார்.

சாண்டாலோ஽து ஸ து த்விஜோ஽ஸ்து

குருநித்யேஷா மனீஷா மம |

மனீஷா பஞ்சகம் 1

“அந்த ஆத்மஜ்ஞானத்தைக் கூறுபவன் ஒரு சாண்டாளனாக இருப்பினும், அவரே என்னுடைய

குரு ஆவார் என்பது என் கருத்து” என்று மனீஷா பஞ்சகத்தில் ஸங்கரர் கூறுகிறார்.

இந்த ஞானி, பிராமணன், வைஸ்யன், க்ஷத்ரியன், ஸுத்தரன் அல்லது பஞ்சமனாக இருந்தாலோ, அல்லது புருஷா மஹிளா யாராக இருந்தாலும் தர நிலையில் வரிசைப்படுத்த முடியாது என்று கூறுகிறார்.

ஜீவர்கள் தங்களுடைய பணம், பதவி, அந்தஸ்து இவற்றை வைத்து, உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்று தங்களுக்குள் பிரிவினை செய்து கொள்கிறார்கள். ஆனால் ஞானியிடம் இந்த பிரிவினை எதுவும் கிடையாது. ஞானி ஜாதி, மதம், வித்யாபேதம் எதுவும் பார்ப்பது கிடையாது. அதனால் ஸந்யாசிகளை பார்த்தவுடன் அவர்கள் எந்த குலத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்று பார்க்காமல் அவர்களை நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

ஞானிகளின் வாழ்க்கை முறை வேறுவேறாக இருந்தாலும் அவர்கள் அடைந்த ஞானம் ஏகம் என்று அறிவில் உணர்ந்ததால் எந்தவித பேதமும் பார்ப்பதில்லை. சில ஞானிகள் மௌனமாக அமர்ந்து எந்தவித கர்மத்திலும் ஈடுபடாமல் நிவ்ருத்தி மார்கத்தில் இருப்பார்கள். சில ஞானிகள் ஆதி ஸங்கரரைப் போல் ஆஸ்ரமங்கள் அமைத்து பலவிதமான கர்மத்திலும் ஈடுபடுவார்கள். ஸாஸ்திரத்தை மற்றவர்களுக்கு போதிப்பார்கள்.

நம் பாரதத்தில் பல கிருஹஸ்த ஞானிகளும் இருந்திருக்கிறார்கள். அதனால் ஞானிகளிடம் எந்த பேதமும் கிடையாது என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

யதஸ்ததீயா:

॥ 73 ॥

(யத:) ஏனெனில் (ததீயா:) அவர்கள் அவனுடையவர்களாகவே ஆகிவிட்டமையால்.

ஞானிகள் அனைவரும் பகவானின் ஸ்வரூபம் என்று நாரதர் கூறுகிறார். பகவானை துதிப்பதும் பாகவதர்களை துதிப்பதும் ஒன்றுதான் என்று கூறுவது போல இந்த ஞானிகள் பகவானுடைய நிலையில் இருப்பதால் அவர்களையும் பகவானாக பாவித்து, நாம் துதிக்க வேண்டும். வைணவத்தில் ஆழ்வார்களை விஷ்ணுவாகவும், சைவத்தில் நாயன்மார்களை சிவனாகவும் பூஜித்துப் போற்றுகிறோம். இருவரும் பகவத் ஸ்வரூபம்தான்.

அக்ஞானிகளும் பகவத் ஸ்வரூபமே. ஆனால் அவர்கள் அஹங்காரத்தையும், மமகாரத்தையும் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்டு, பகவானிடமிருந்து விலகியே இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஞானிகளோ தங்களை பகவத் ஸ்வரூபமாக உணர்ந்தவர்கள்.

அதனாலேயே முன்புகூறியது போல் அவர்களிடம் ஜாதி, வித்யா, குல பேதம் எதுவும் கிடையாது என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

வாதோ நாவலம்ப்ய:

॥ 74 ॥

(வாத:) பகவானைப்பற்றி வாக்குவாதம் (ந அவலம்ப்ய:) கைக்கொள்ளத்தக்கதன்று.

நாரதர் இந்த ஸுத்தரத்தில் சாதகர்களுக்கும், அபக்தர்களுக்கும் சில சாதனைகளை சொல்லி அவர்களையும் முக்ய பக்தர்களாக உயர்த்த நினைக்கிறார்.

அவர் சொல்லும் முதல் சாதனை வாதம் செய்யக் கூடாது. வாதம் செய்வதன் மூலம் அது வாக்குவாதமாக மாறி, அதுவே தேவையற்ற விவாதத்தில் முடிந்துவிடும். எனவே அதை தவிர்த்து விடுங்கள் என்று நாரதர் கூறுகிறார். ஸாஸ்திரம், சமயம் எதுவாக இருந்தாலும் வாதம் செய்வது தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. வாதம் செய்பவர்கள் முதிர்ச்சி அடைந்தவராக இருந்தால் மட்டுமே அந்த வாதம் பலன் கொடுப்பதாக இருக்கும். இல்லையென்றால் அதுவே சர்ச்சையாக

மாறி, முடிவில் சண்டையாக மாறிவிடும். அது அஹங்காரத்தில் கொண்டு போய் விடும்.

கீதையில் பகவான் அர்ஜுனனுக்கு ஞானியின் லக்ஷணமும், ஞானத்தை அடைவதற்கான சாதனமும் சொல்வது போல நாரதர் இதில் பக்தர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சில சாதனைகளைப் பற்றி கூறுகிறார். விவாதங்கள் மூன்று வகைப்படும். அவை

1. ஜல்ப:
2. விதண்டா
3. வாதம்

அதில் முதலிரண்டு தேவையற்றது. அதை தவிர்க்க வேண்டும்.

ஜல்ப என்பது வாதப்போர். வேண்டுமென்றே வாதம் செய்து அவர்கள் தரப்பு வாதத்தை மட்டுமே மிகைப்படுத்தி, எதிர் தரப்பில் பேசுவதை கேட்காமலேயே அவர்களை அலட்சியப்படுத்துவது. எதிர்தரப்பில் இருப்பவர்கள் பேசுவது தவறுதான் என்பதை முதலிலேயே தீர்மானித்து, தான் பேசுவது மட்டுமே சரியானது என்று வாதிடுவது.

**பாரபக்ஷ நிராகரண பூர்வக ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபன
வாதி விஜிகீஷு கதா**

எதிர் தரப்பில் இருப்பவர்களும் இதே அஹங்கார நிலையுடன் இருந்தால் இருவர் பேசுவதும் நிச்சயம்

சண்டையில் தான் முடியும். இது தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று.

விதண்டா என்பது தானும் எந்த கருத்தும் சொல்லாமல் எதிர் தரப்பில் பேசுவதையும் கேட்காமல் விதண்டா வாதம் செய்வது. அவர்களை அவமானப்படுத்துவது.

ஸ்வபக்சு ஸ்தாபன ஹீனா பாரபக்சு நிராகாரவிஜிகீஷு கதா

வாதம் என்பது உண்மையை அறிந்து கொள்வதற்காக செய்வது.

தத்வ புபுத்ஸு கதா

என்னுடைய வாதம் தவறாக இருந்தால் அதை விடுத்து மற்றவர்கள் சொல்லும் நல்ல கருத்தை எடுத்துக் கொள்வது. இரு பக்கமும் பேச்சு வார்த்தை முடிந்ததும் எதிர் தரப்பில் இருப்பவர்கள் கருத்து ஏற்படையதாக இருந்து என் கருத்து தவறாக இருந்தால் அதை நல்ல முறையில் எடுத்து கொண்டு என்னுடைய அஹங்காரத்தை அங்கே வெளிப்படுத்தாமல் எதிர் தரப்பு கருத்துக்களை ஆமோதித்து ஏற்பது.

அமைதியான முறையில் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவது. அவர்கள் பேசும் வரை குறிக்கிடாமல் இருப்பது. அவர்கள் பேசுவதை காது கொடுத்து

கேட்டு அது ஏற்புடையதாக இல்லாமல் போனாலும் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு, அவர்களிடம் போதிய அவகாசம் கேட்டு, அதைப் பற்றி நன்கு சிந்தித்து, பிறகு சரியான முடிவு எடுப்பது. அதுவே ஆரோக்கியமான வாதம் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

அதிலும் வாக்குவாதம் எப்போதும் நம்முடைய அஹங்காரத்தை ஏற்றிவிடும். அது நம்முடைய ஸாஸ்திர படிப்பிற்கு உகந்தது கிடையாது. அதனால் அந்த நேரத்தில் மௌனமாக இருப்பதே ஏற்புடையது என்று நாரதர் கூறுகிறார். குருவிடம் கூட ஸம்வாதம் தான் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார்.

பாஹுல்யாவகாஸா தனியதத்வாச்ச

॥ 75 ॥

(பாஹுல்ய - அவகாசாத்) மிகுந்த அபிப்பிராய பேதத்திற்கு இடமிருப்பதாலும் (அநியதத்வாத் ச) நிச்சயமான முடிவின்மையாலும்.

வாதம் செய்யும் போது இருவரும் விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசினால் நாம் எதைப் பற்றி பேசுகிறோமோ அதை விடுத்து, மற்ற விவகாரங்களைப் பற்றி பேசுவோம். இதனால் முதலில் ஆரம்பித்த பேச்சு முடிவில் வேறு பாதைக்கு

சென்று, எதைப் பற்றி பேசுகிறோம் என்பதை மறந்து, அவரவர் தங்கள் கருத்துக்களை நிர்ணயிப்பதிலே நேரத்தை வீணாக கழித்து விடுவோம். இதனால் இந்த அர்த்தமில்லாத வாதங்களை தவிர்த்து, தேவையற்ற பேச்சுக்களை குறைத்து, நம்முடைய நேரத்தை வீணாக்காமல் பார்த்துக் கொள்வது அவசியம் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

வேதாந்தத்தில் ஸத்யம், மித்யா பற்றி விளக்கும் போது பாம்பு மற்றும் கயிறு உதாரணத்தை சொல்லி அந்த ஸத்யம், மித்யா விளக்கப்படும். இந்த விஷயத்தை வைத்துக் கொண்டு இந்த ஜகத் ஜீவ ஈஸ்வரா என்பதெல்லாம் கிடையாது. இருக்கும் விஷயம் ஒன்றுதான். அது பிரஹ்மம். அதுதான் அஹம் என்று விளக்கங்கள் கொடுப்பார்கள்.

இந்த தாத்பர்ய விஷயத்தை விட்டுவிட்டு, பலர் கயிறு, பாம்பு விளக்கத்தைப் பற்றி பேசி, அதற்கு பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்கள். அது க்யாதி வாதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதாவது எது ஒன்று இல்லையோ, அதைப் பற்றி பேசுவது க்யாதி. இதை வைத்துக் கொண்டு பல சமயங்களும் வேறு வேறு விதமாக இதைப் பற்றி விவாதம் செய்து முக்கிய தாத்பர்யத்தை விட்டு விட்டார்கள். ஆகவே இந்த அர்த்தமில்லாத வாதங்களை தவிர்க்க வேண்டும் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

பக்திஸாஸ்த்ராணி மனனீயானி ததுத்போதக - கர்மாண்யபி கரணீயானி

|| 76 ||

(பக்தி - சாஸ்த்ராணி) பக்தி சாஸ்திரங்கள் (மனனீயானி) மனனம் செய்யத்தக்கவை; (தத் - உத்போதக -) அந்த பக்தியை உண்டாக்கும் (கர்மாணி அபி) கருமங்களுங்கூட (கரணீயானி) செய்யத்தகுந்தவையாம்.

வாக்குவாதம் செய்வது ஸாஸ்திரத்திற்கு உகந்ததல்ல என்று நாரதர் கூறியதையடுத்து இதில் இந்த வாக்குவாதம் பக்திக்கும் தடையாக உள்ளது என்று கூறுகிறார். முமுகுஷுத்வத்துடன் கூடிய ஜிக்ஞாஸு பக்தி இருப்பது அவசியம். ஏனென்றால் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் “அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிக்ஞாஸு” என்று கூறுகிறது. பக்தியுடன் கூடிய வேதாந்த விசாரம் இருந்தால் மட்டுமே அது நம்மை ஞானத்திற்கு அழைத்து செல்லும்.

பகவத் கீதை ஒரு பக்தி ஸாஸ்திரம். இதில் ஆர்த்த அர்த்தார்த்த ஜிக்ஞாஸு பக்தி பற்றி பகவான் விளக்கியுள்ளார். ஸகாம கர்மம், நிஸ்காம கர்மம் பற்றியும் பகவத் கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது மற்றும் ஏக ரூப பக்தியும் விஸ்வரூப பக்தியும் பற்றி விரிவாக விளக்கி முடிவில் நிர்குண ப்ரஹ்மன் அதாவது அருப பக்தி பற்றியும் பகவான் அர்ஜுனனுக்கு விளக்கியுள்ளார். அபரா ப்ரக்ருதியிலிருந்து,

பராப்ரக்ருதிக்கு வந்தால் மட்டுமே பக்தி முழுமையடையும். யாகம், யக்ஞம் செய்வதன் மூலம் பக்தி உண்டாகும். ஞானி பக்தர்கள் பற்றிய கதைகள் படிப்பதன் மூலம் நமக்கு பக்தி வளரும். நாம் படித்த ஸாஸ்திரத்தை மனனம் செய்வதன் மூலம் நம்மால் ஆழ்ந்து சிந்திக்க முடியும். மற்றும் பக்தியை வளர்க்கும் கர்மங்களை செய்வது அதாவது பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை கீர்த்தனை மூலம் பாடி மற்றவர்களுக்கு சொல்வது ஜபம், பூஜை செய்வது மற்றும் புராண கதைகள் படிப்பது என்று நாம் நம் பக்தியை வளர்த்து கொள்ள வேண்டும் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

ஸுகது: கேச்சாலாபாதி - த்யக்தே காலே ப்ரதீக்ஷயமானே கூஷணார்தமபி வ்யர்த்தம் ந நேயம்

॥ 77 ॥

(ஸுக-) சுகம் (து:க்க-) துக்கம் (இச்சா-) ஆசை (லாப-) இலாபம் (ஆதி) முதலியவை (த்யக்தே) நீங்கிய (காலே) நல்ல காலத்தை (ப்ரதீக்ஷயமானே) எதிர்பார்த்துக்கொண்டு (கூஷண - அர்த்தம் அபி) இப்பொழுதுள்ள அரைக்கணம் கூட (வ்யர்த்தம்) வீணாக (ந நேயம்) போக்கத்தக்கதன்று.

இந்த ஸூத்திரத்தில் நாரதர் தன் கடமைகள் அனைத்தையும் முடித்து விட்டு, பின் பகவானை பற்றி நினைப்பேன் என்று கூறுபவர்களைப் பற்றி சொல்கிறார். என் கடமையை செய்யவே எனக்கு நேரம் போதவில்லை. இதில் பகவானை நினைக்கவோ பக்தி செய்யவோ எங்கே நேரம் என்ற கேட்பவர்களை பற்றி கூறுகிறார்.

கடலில் அலை ஓய்ந்தபின் தான் சமுத்திர ஸ்நானம் செய்வேன் என்று ஒருவன் கூறுவது இந்த உலகில் என் கவலைகள் அனைத்தும் நீங்கியவுடன் பகவானை நிம்மதியுடன் வழிபடுவேன் என்று சொல்வது போல் இருக்கிறது. நாம் நம்முடைய அன்றாட கடமைகளையும் செவ்வனே செய்து சில காலத்திற்கு பிறகு நம் கடமை செய்வதை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைத்து அந்த நேரத்தில் பகவான் மீது பக்தி செலுத்தலாம் என்று நினைக்கும் போது, நம்முடைய மனமும் புத்தியும் நம்மை பக்தி செய்ய விடாது. ஏற்கனவே நம் புத்தி உலக விவகாரங்கள் செய்து அதிலேயே ஊறி இருப்பதால் நம் கடமைகளை குறைத்துக்கொண்டாலும், பக்தி செய்ய நாட்டம் இருக்காது.

நம் மனது உணர்ச்சி பூர்வமானது. அது முன்பு நடந்த விஷயத்தை ஞாபகப்படுத்தி, நம்மை பக்தியில் மனம் செலுத்த விடாமல் தவிர்த்து விடும். ஸுகம், துக்கம், ஆசை, வெற்றி மற்றும் தோல்வி எல்லாம் நம்

மனதை சுற்றி சுற்றி வருகிறது. இதையெல்லாம் விடுத்து, சமத்துவமாக நம் மனதை வைத்துக்கொள்ள நாம் பழகவேண்டும். ஒரு க்ஷண நேரமும் வீணாக்காமல், எல்லா நேரத்தையும் பகவான் பற்றி நினைப்பதிலும் ஸாஸ்திரம் படிப்பதிலும் செலவிட வேண்டுமென்று நாரதர் கூறுகிறார்.

அஹிம்ஸா - ஸத்ய - ஸௌச - தயாஸ்திக்யாதி - சாரித்ர்யாணி பரிபாலனீயானி

॥ 78 ॥

(அஹிம்ஸா-) அஹிம்ஸை (ஸத்ய-) ஸத்தியம் (ஸௌச) சுத்தம் (தயா-) தயை (ஆஸ்திக்ய -) குரு தெய்வம் சாஸ்திரம் ஆகியவற்றில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை (ஆதி) முதலிய (சாரித்ர்யாணி) நன்னடக்கைகள் (பரிபாலனீயானி) பரிவுடன் பின்பற்றிப் பாதுகாக்கத்தக்கவையாம்.

இந்த ஸுத்திரத்தில் நாரதர் பக்தி என்பது பகவானை நினைப்பதும் அவன் புகழ் பாடுவதும் ஜபம் செய்வதும் மட்டும் கிடையாது. நாம் நல்ல குணங்களை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். எந்திரம் போல் ஜப மாலை வைத்துக்கொண்டு ஜபம் செய்யும் போது மற்றவரிடம் பேசிக்கொண்டே இருப்பது

கூடவேகூடாது. அது ஒரு நாளும் நற்கதியைதராது. எனவே நம் குணத்திலும் உயர்ந்து விளங்க வேண்டும்.

கீதையில் பகவான் பதிமுன்றாம்
அத்தியாயத்தில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய 20
பண்புகளை பற்றி கூறுகிறார். அதில்
முக்கியமானவற்றை நாரதர் இங்கே கூறுகிறார்.

1. அஹிம்ஸா-மற்றவர்களுக்கு துன்பம்
செய்யாமல் இருப்பது.
2. ஸத்யம்-உண்மையை மட்டுமே பேசுவது.
3. தயை-மற்றவர்களிடம் அன்பாக நடந்து
கொள்வது
4. ஆஸ்திக்யம்-குரு ஸாஸ்திரம் மீது சிரத்தையுடன்
இருப்பது. அதாவதுஸ்ருதி ப்ரமாணத்தில் ஸ்ரத்தை.
5. ஸௌசம்-தூய்மையாக இருத்தல்.

ஸ்ரத்தையுடன் குருவை அணுகி அவரிடம்
ஸாஸ்திரம் படித்து அஹம் விசாரத்திலேயே நம்மை
ஈடுபடுத்திக்கொண்டு பூர்ணத்தை உணரவேண்டும்
என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

ஸர்வதா ஸர்வபாவேன நிர்ஸ்சிந்தை: - பகவானேவ பஜனீய:

|| 79 ||

(ஸர்வதா) எப்பொழுதும் (ஸர்வபாவேன) எல்லா நிலைகளிலும் (நிர்ஸ்சிந்தை:) கவலையில்லாமல் (பகவான் ஏவ) பகவானே (பஜனீய:) தியானித்துப் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்.

எல்லா நேரமும் எல்லா நிலையிலும் முழுமையான மனதுடன் எந்தவிதமான உலகாயுத சிந்தனைகளிலும் நம் மனதை சிதறவிடாமல் பகவானையே தியானித்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும் என்று நாரதர் இதில் கூறுகிறார். கீதையில் பகவான் இரண்டு பூஜை முறை பற்றி கூறுகிறார்.

1) விசேஷ பூஜை - தினமும் காலையில் பகவானுக்கு ஸ்நானம் செய்து விதவிதமாக அலங்காரம் செய்து பூஜை ஸ்லோகங்கள் மூலம் அவரை அனுபவித்து பலவிதமான உற்சவங்கள் செய்து, பண்டிகைகளில் அந்தந்த பகவானுக்கு ஏற்ற பிரசாதத்தை படைத்து, ஸ்தோத்திரம் பாராயணம் மூலம் பகவானை தியானிப்பது விசேஷ பூஜை.

2) சாமான்ய பூஜை - நாம் எந்த வேலை செய்தாலும் அதை பூஜையாக பாவித்து பகவானை

நினைத்து செய்வது. (செய்யும் தொழிலே தெய்வம்) நாம் தினமும் காலையில் ஸ்நானம் செய்வது ஹிருதயத்தில் உறைந்து இருக்கும் பகவானுக்கு செய்யும் அபிஷேகம். நம் மனம் கர்பகிரஹம். நம் உடலே கோவில் என்ற பாவனையில் அபிஷேகமாக நினைத்து ஸ்நானம் செய்வது. நாம் சாப்பிடுவதை பகவான் ஸமானா அக்னியாக நமக்குள் இருந்து ஜீரணம் செய்வதாக நினைத்து அதை ஹோமமாக பாவனை செய்து உண்பது. எந்த கர்மம் அல்லது செயல் செய்தாலும் அதை பூஜையாக செய்வது. அதற்காக நமக்கு கிடைக்கும் பலனை பிரசாதமாக ஏற்றுக்கொள்வது. நாம் ஸாஸ்திரம் படிப்பதை யக்ஞமாக செய்வது.

முதல் படியில் பகவானை ஏக ரூபமாக, அதாவது பகவான் பக்தன் என்ற நிலையில் பிரார்த்தனை செய்கிறோம். இரண்டாவதாக அந்த பகவான் எங்கிருக்கிறார் என்று அறிவுபூர்வமாக கேள்வி கேட்கிறோம். அவர் எங்கிருந்து நம்மை ஆட்டிப் படைக்கிறார் என்று கேள்வி கேட்டு விடை தேடுகிறோம். நாம் பரோக்ஷமாக, ஏகரூபமாக பார்க்கும் பகவானை இந்த ஜகத்தில் நாம் பார்க்கும் அனைத்தும் பகவான்தான் என்று ப்ரத்யக்ஷமாக பார்க்கிறோம்.

நேதம், யதிதம் உபாஸதே என்று கேன உபநிஷத்தில் சொல்வது போல் ப்ரத்யக்ஷமாக நாம்

பார்த்த பகவானை அபரோக்ஷமாக உணர்ந்து, வெளியில் பார்த்து கொண்டிருக்கும் இந்த பகவானை நம் அந்தக்கரணத்தில் அறிந்து கொண்டு அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி என்று புரிந்து கொள்கிறோம். கீதையில் பகவான் தன்னை ஏக ரூபமாகவும், விஸ்வரூபமாகவும், பார்க்கும் பக்தனை விட தத்வ ரீதியாக என்னை புரிந்து கொள்ளும் பக்தனே மிக சிறந்தவன் என்று கூறுகிறார்.

முதலில் நமக்கு துன்பம் வரும்போது அதில் இருந்து நம்மை காப்பாற்றும் ஒரு கருவியாக பகவானை நாம் பயன்படுத்துவோம்.

எப்படி பிரஹ்மலாதனுக்கும், த்ரௌபதிக்கும், கஜேந்திரனுக்கும் துன்பத்தில் உதவி செய்தாரோ அப்படியே அவரை நாம் பயன்படுத்தி கொள்வோம். பின்னர் நாம் ஜிஞாஸு பக்தனான பின் இந்த பகவானே நம் சாதனம் மற்றும் சாத்தியம் என்று அறிவில் புரிந்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அதன்பிறகு குரு ஸாஸ்திர உதவியுடன் பகவான் சாதன, சாத்தியம் இரண்டுமே கிடையாது. இருப்பது அவரே. ஸித்த வஸ்து. அது அஹம் என்ற அறிவு ஏற்படும். ஞானி ஸாஸ்திரத்தின் மூலம்தான் இந்த பகவானை உணர்ந்தார். இந்த ஸாஸ்திரமும் பகவானிடமிருந்து வந்ததுதான். அதனால் ஞானி தன்னிடம் உள்ள ஞானத்தின் மூலம் 'தான்' பூர்ணன்

என்று உணர்ந்து பகவானுக்கு எப்பொழுதும் நன்றி சொல்வான்.

ஸ கீர்த்யமான: ஸீக்ரமேவாவிர்பவதி அனுபாவயதி ச பக்தான்

|| 80 ||

(ஸ:) அவர் (கீர்த்யமான:) துதிக்கப்பட்டால் (சீக்கிரம் ஏவ) விரைவிலேயே (ஆவிர்ப்பவதி) காட்சியளிக்கப்பார், (பக்தான்) பக்தர்களை (அனுபாவயதி ச) தன்னை அனுபவிக்கும்படியும் செய்வார்.

இந்த அத்யந்த பக்தன் தன் பக்தியின் மூலம் பகவானை துதிக்கிறான். இந்த பக்தியை மெச்சிய பகவான் அந்த பக்தனுக்கு சீக்கிரமாக தரிசனம் கொடுத்து அவனுக்கு அருள் பாலிப்பார். தன்னை அனுபவிக்கும் படி செய்வார். பகவான் தரிசனம் கொடுத்திருப்பதை நாம் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் படித்திருக்கிறோம்.

த்வைத பக்தியில் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் பகவானை தரிசனம் செய்ததை அவர்கள் கொடுத்த பாடல்கள் மூலம் தெரிந்துகொள்ளலாம். த்வைத பக்தியில் பகவான் தரிசனம் கொடுப்பார் என்பது வேதாந்தத்தில்

ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. பகவான் மாயா சக்தியின் மூலம் பக்தர்களுக்கு தரிசனம் கொடுக்கலாம் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆன்மீகத்தில் உள்ள ஜிக்ஞாஸு பக்தனுக்கு பகவான் கொடுக்கும் தரிசனம் என்பது தேவை இல்லாதது. ஏனென்றால் ஜிக்ஞாஸு பக்தன் இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் பகவானின் விஸ்வரூப தரிசனமாகவே பார்க்கிறான்.

கீதையில் பதினோராம் அத்தியாயத்தில் பகவான் அர்ஜுனனுக்கு அஹங்காரம் மமகாரம் இல்லாத அந்தக்கரணத்தை கொடுத்து தன் விஸ்வரூபத்தை காட்டியதுபோல் நாமும் நம்முடைய அஹங்கார மமகாரத்தை தொலைத்தால் இந்த விஸ்வரூப தரிசனம் நமக்கும் கிடைக்கும். ஞானியும் பகவானின் விஸ்வரூப தரிசனத்தை கண்டு ஆனந்தமடைகிறான்.

உத்க்ராமந்தம் ஸ்திதம் வாபி புஞ்ஜாநம் வா
குணாந்விதம்|
விமூடா நாநுபஸ்யந்தி பஸ்யந்தி ஜ்ஞாநசக்ஷுஷ: ||
ப.கீ.15.10

ஜீவாத்மன: பரமாத்மத்வேன ஞானமேவ ஆவிர்பவ:
த்வைத பக்தியைக் கடந்து அத்வைத பக்தியில்
பகவானும் நானும் ஒன்று என்ற அறிவு இந்த

ஞானிக்கு ஏற்படுகிறது. அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி என்ற அத்வைத பக்தி ஏற்படுகிறது.

புராண பக்தியில் ராக்ஷஸர்கள் பகவானை நோக்கி பலவாறு தவமிருந்து பகவான் தோன்றியதும் அவர்களுக்கு தேவையான வரத்தை பெற்றுக் கொண்டு அந்த வரத்தை வைத்துக் கொண்டே இந்த உலகத்தை அழிக்க முற்படுவார்கள். பகவானே நம்முன் தோன்றினாலும், நமக்கு ஞானம் இருந்தால் மட்டுமே இந்த பகவத் தரிசனத்தை சரியான முறையில் பயன்படுத்தி கொள்ள முடியும் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

த்ரிஸத்யஸ்ய பக்திரேவ கரீயஸீ ப க்திரேவ கரீயஸீ

॥ 81 ॥

(த்ரிஸத்யஸ்ய) முக்காலத்தும் ஸத்தியப் பொருளான பகவானிடம் (பக்தி: ஏவ) பக்தியே (கரீயஸீ) அனைத்திலும் சிறந்ததாம், (பக்தி: ஏவ) பக்தியே (கரீயஸீ) அனைத்திலும் சிறந்ததாம்.

பரோக்ஷ ஈஸ்வர பக்தி ப்ரத்யக்ஷ ஈஸ்வர பக்தி மற்றும் அபரோக்ஷ ஈஸ்வர பக்தி இந்த மூன்றில் எது

சிறந்தது என்று கேட்டால் அதற்கான விடையாக நாரதர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

பரோக்ஷ ஈஸ்வர பக்திதான் நமக்கு முதல் படி. அதைக் கொண்டுதான் ப்ரத்யக்ஷ ஈஸ்வர நிலைக்கு செல்ல முடியும். அதனால் ப்ரத்யக்ஷ ஈஸ்வர பக்திதான் சிறந்தது. ஆனாலும் ப்ரத்யக்ஷ ஈஸ்வர பக்தி நம்மை அபரோக்ஷ ஈஸ்வர பக்திக்கு எடுத்து செல்லும் படிக்கட்டுதான். ஆனால் இரண்டுமே நமக்கு மோக்ஷத்தை அளிக்காது.

அபரோக்ஷ ஈஸ்வர பக்தி மட்டுமே நமக்கு ஞானத்தை வழங்கி பூர்ணத்துவத்தை அளித்து 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்ற நிலையை உணர்த்தும். அதுவே மோக்ஷம். 'ஞானாத் தேவ மோக்ஷம்'.

த்ரி ஸத்யம் என்று சொல்வதன் மூலம் முக்காலத்திலும் எது ஸத்யமாக இருக்கக்கூடுமோ அதுவே நித்யம். ஏக ரூப ஈஸ்வராவும் அநேக ரூப ஈஸ்வராவும் வந்து போகக் கூடியது. த்ரி ஸத்யம் ப்ரஹ்மம் மட்டுமே. பராபக்தி ஈஸ்வரா மட்டுமே ஸத்யம்.

கீதையில் பகவான் உத்தம புருஷன் என்று சொல்வதன்மூலம் புருஷோத்தமன் என்று கூறுகிறார். அதுவே நிர்குண ப்ரஹ்மன் அதுவே ஸத்யம். அதுவே பராபக்தி. அதுவே நித்யம். அதுவே பூர்ணம் என்று நாரதர் கூறுகிறார்.

குணமாஹாத்ம்யாஸக்தி - ரூபாஸக்தி
 - பூஜாஸக்தி - ஸ்மரணாஸக்தி
 தாஸ்யா - ஸக்தி - ஸக்யாஸக்தி -
 காந்தாஸக்தி - வாத்ஸல்யாஸக்தி -
 ஆத்மநிவேதனா - ஸக்தி -
 தன்மயாஸக்தி - பரமவிரஹாஸக்தி -
 ரூபா ஏகதாப்யேகதஸ்தா பவதி

|| 82 ||

(குணமாஹாத்ம்ய-ஆஸக்தி) பகவானுடைய குண
 மகிமைகளில் பற்று (ரூப - ஆஸக்தி) அழகில் பற்று
 (பூஜா-ஆஸக்தி) பூஜையில் பற்று (ஸ்மரண-ஆஸக்தி)
 தியானத்தில் பற்று (தாஸ்ய-ஆஸக்தி) சேவையில் பற்று
 (ஸக்யாஸக்தி) நட்பில் பற் (காந்தாஸக்தி) பதிஸதியின் பற்று
 (வாத்ஸல்யாஸக்தி) குழந்தையிடம் தாய்க்குள்ளது போன்ற
 பற்று (ஆத்ம நிவேதன-ஆஸக்தி) தன்னையே அர்ப்பணம்
 செய்வதில் பற்று (தன்மய-ஆஸக்தி) அவனாகவே
 ஆகிவிடுவதில் பற்று (பரம-விரஹ-ஆஸக்தி) பிரிவாற்றாமை
 எனும் பற்று என (ரூபா) வடிவுகொண்ட-பக்தி-(ஏகதா அபி)
 ஒன்றையாயினும் (ஏகதஸ்தா) பதினொரு வடிவாக (பவதி)
 ஆகிறது.

ப்ரேம பக்தி என்பது பகவான் மீது ஏக
 ரூபமாக இருந்தாலும் இந்த பக்தியை நாம்

பலவிதமாக காட்டலாம். நாரதர் இதில் பதினொன்று வகை பக்தி பற்றி கூறுகிறார்.

1. குணமாஹாத்ம்யா ஸக்தி பகவானுடைய குணம் பற்றி புராண கதைகள் நிறைய சொல்கிறது. அதன்மூலம் பகவானின் பலவித கல்யாண குணங்கள் போற்றப்படுகிறது.

2. ரூபா ஸக்தி பகவானுடைய அழகிய ரூபம் தலை முதல் கால் வரை பகவானுடைய வர்ணனைபற்றி சொல்லும் ஸ்தோதிரங்களும், பாடல்களும் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் நமக்கு கொடுத்துள்ளார்கள். விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் மற்றும் ருத்ரம் வாயிலாக பகவானுடைய வர்ணனை பற்றி சொல்லி அதை கண்டும் கேட்டும் ஆனந்தம் அடைகிறோம்.

3. பூஜா ஸக்தி பகவானை விதவிதமான பூஜை செய்து அவரை துதிப்பது.

4. ஸ்மரணா ஸக்தி பகவானுடைய பெயரையே எல்லா காலத்திலும் தியானம் செய்வது.

5. தாஸ்யா ஸக்தி பகவானுக்கு தாஸன் என்ற பாவனையில் சேவை செய்வது, உழவாரப்பணி செய்வது, நாமும் நம்முடைய வீட்டையும் நாட்டையும் சுத்தமாக வைத்திருப்பது விஸ்வரூப ஈஸ்வராவிற்கு சேவை செய்வதற்கு சமம்.

6. ஸக்யா ஸக்தி பகவானுடன் நட்புடன் இருப்பது.

7. **வாத்ஸல்யாஸக்தி** குழந்தையிடம் தாய்க்குள்ளது போன்ற பற்று.
8. **காந்தா ஸக்தி** பதிஸதியின் பற்று. ஆண்டாள் மற்றும் மீரா செய்த பக்தியைப்போல.
9. **ஆத்ம நிவேதனம் ஆஸக்தி** தன்னையே அர்ப்பணம் செய்வதில் பற்று. எந்த அஹங்காரத்தின் மூலம் நான் எனது என்று சொன்னேனோ அந்த அஹங்கார மமகாரத்தை அர்ப்பணம் செய்வது.
10. **தன்மய ஆஸக்தி** அவனாகவே ஆகிவிடுவதில் பற்று.
11. **பரமவிரஹஆஸக்தி** பிரிவாற்றாமை எனும் பற்று பகவானும் நானும் பிரிந்திருப்பதே அவரையே எப்போதும் நினைத்திருப்பதற்காக. கோபிகைகள், விரஹகீதம் பக்தியில் மிகவும் பிரசித்தமானவர்கள். லௌகீக விரஹம் நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் கொண்டுவிடும். பரமவிரஹம் நம்மை ஆன்மீகத்தில் கொண்டுசெல்லும்.

இத்யேவம் வதந்தி ஜனஜல்பநிர்பயா:

ஏகமதா: குமார - வ்யாஸ - ஸூக -

ஸாண்டில்ய - கர்க - விஸ்ணு -

கௌண்டின்ய - ஸேஷ - உத்தவ -

ஆருணி - பலி - ஹனுமத் -

விபீஷணாதயோ பக்த்யாசார்யா:

|| 83 ||

(இதி எவம்) இவ்வாறு (வதந்தி) கூறுகின்றனர் (ஜன-ஜல்ப நிர்ப்பயா:) ஜனங்களின் பிதற்றலுக்கு அஞ்சாதவர்களும் (ஏகமதா:) ஒன்றேயான கொள்கையுடையவர்களுமான (குமார-) ஸந்தகுமாரர் (வ்யாஸ-) வேதவியாஸர் (சூக-) சுகர் (சாண்டில்ய-) சாண்டில்ய ரிஷி (கர்க-) கர்க்காரிஷி (விஷ்ணு-) விஷ்ணுரிஷி (கௌண்டின்ய-) கௌண்டின்யரிஷி (சேஷ-) ஆதிசேஷர் (உத்தவ-) உத்தவர் (ஆருணி-) ஆருணி (பலி-) பலி சக்ரவர்த்தி (ஹனுமத்-) ஹனுமார் (விபீஷண-) விபீஷணர் (ஆதய:) முதலிய (பக்தி-ஆசார்யா:) பக்தி சாஸ்திரத்தின் குருமார்கள்.

எல்லா ஆச்சார்யர்களும் தங்களுடைய உபதேசங்களை தங்களுடையதாக சொல்லமாட்டார்கள். அப்படி கூறினால் அது பௌருஷவாக்கியம் ஆகிவிடும். அதனால்தான் கபிலர் கொடுத்த ஸாங்க்யம் கணாதர் கொடுத்த

வைசேஸிகம் மற்றும் பதஞ்சலி கொடுத்த யோகம் ஏற்புடையதாக இல்லை. ஸங்கரர் பிரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் இவற்றையெல்லாம் மறுத்து வாதிடுகிறார். ஏனென்றால் எந்தவிதமான ஜீவ உபதேசமும் தோஷமுடையது. அதனால்தான் பரம்பரா ஆச்சார்யர்கள் எந்த உபதேசம் செய்தாலும் அது தங்களுடையது கிடையாது வேதப்ரமாணம் அவ்வாறு சொல்கிறது என்று கூறுகிறார்கள்.

வேதபூர்வமும், வேதாந்தமும் செய்யும் உபதேசங்களே ப்ரமாணம். நாரதர் இதில் தானும் வேதாந்தத்தை பின்பற்றும் ஆச்சார்யர்கள் வழியில் வந்தவர் என்று அவர் குருவான ஸந்த்குமாரரைப்பற்றி இதில் குறிப்பிடுகிறார். அதனால் ரிஷிகளும், குரு மார்களும் ஒரே கொள்கையுடையவர்கள் தான். அவர்களிடம் பேதம் எதுவுமில்லை என்று நாரதர் கூறுகிறார். குரு பரம்பரையை இங்கு விவரிக்கிறார்.

ஸந்த்குமாரர்: ஸநகர், ஸநந்தனர், ஸநத்ஸுஜாதர், ஸந்த்குமாரர் என்ற நால்வரும் பிரம்மாவின் மானஸ புத்திரர்கள்; உலகிற்கு ஞானத்தையும் பக்தியையும் புகட்டும் ஆதி குருமார்கள்.

வேதவியாஸர்: வசிஷ்டருடைய பேரர், பராசரருடைய புத்திரர், ஸாகருடைய தந்தை; வேதத்தை நான்காக வகுத்தவர். பதினெட்டுப் புராணங்களையும்,

மகாபாரதத்தையும் எழுதியவர். விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரம்.

ஸாகர்: பிறவியிலிருந்தே ஞானி, பாகவதத்தைப் பரீக்ஷித்திற்கு உபதேசித்தவர்.

ஸாண்டில்யர்: ஸாண்டில்ய மஹரிஷியும் நூறு ஸுத்திரங்கள் கொண்ட ஒரு பக்தி ஸாஸ்திரத்தைச் செய்திருக்கிறார். அவர் கோத்ர ப்ரவர்த்தகருமாவார். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஸாண்டில்ய வித்தை என்னும் உபாஸனை கூறப்படுகிறது.

கர்க்கரிஷி: யது குலத்தோரின் புரோகிதர். ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு பலராமனுக்கும் நாமகரணம் செய்வித்தவர்.

விஸ்ணு: விஸ்ணுஸ்மிருதி என்னும் தர்ம ஸாஸ்திரம் செய்தவர்.

கௌண்டின்யர்: வாஸிஷ்ட, மைத்ராவருண, கௌண்டின்ய என்ற பிரவரத்துடன் கூடிய கோத்ரப்ரவர்த்தகர்.

ஆதிசேஸர்: இருப்பிடமாகவும், படுக்கையாகவும் ஆஸனமாகவும், பாதுகையாகவும், வஸ்திரமாகவும், தலையணையாகவும், குடையாகவும் தம்முடைய ஸரீர பேதத்தால் பகவானுக்குப் பணிசெய்யும் பெருமையால் 'ஆதி சேஸர்' என்று ஜனங்களால் போற்றப்படுகிறவர்.

உத்தவர்: விருஷ்ணி குலத்தோரின் தலை சிறந்த மந்திரியாகவும், கிருஷ்ணனுக்கு பிரியமான

தோழரும். பிருஹஸ்பதியின் சிஷ்யரும், புத்தியிற் சிறந்தவருமாகியவர் இவர். பாகவத ஸாரமான உத்தவ கீதை பகவானால் இவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது.

ஆருணீ: அருணர் எனும் ரிஷியின் குமாரர் ஆருணீ; அவருடைய பெயர் உத்தாலகர். அவருடைய குமாரர் ச்வேதகேது. அவரைப்பற்றி பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலும் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்திலும் கூறப்படுகிறது.

பலி சக்ரவர்த்தி: பிரஹ்லாதருடைய பேரன். வாமனராய் வந்த பகவானுக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்த பெருமையுடையவர்.

ஹனுமார்: ஹனுமார் ராம பக்தியில் தலைசிறந்தவர். “யத்ர யத்ர ரகுநாத - கீர்த்தனம், தத்ர தத்ர க்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலிம், பாஷ்பவாரி-பரி பூர்ண-லோசனம் மாருதிம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம்”

விபீஷணர்: சரணாகதி தத்துவத்தை விளக்குவதற்கு ‘விபிஷண சரணாகதி’ பிரசித்தம். பலி, வியாஸர், ஹனுமார், விபீஷணர் ஆகியோர் பக்தி தத்துவத்தை உலகில் நிலைநாட்டி என்றும் சிரஞ்ஜீவிகளாயிருப்பவர்கள்.

மேலே சொன்ன அத்தனை ரிஷிகளும் எந்த விதமான கொள்கை பேதமும் இல்லாதவர்கள். சமத்துவத்துடன் இந்த ஸாஸ்திரத்தை போதித்தவர்கள்.

ய இதம் நாரதப்ரோக்தம் ஸிவானுஸாஸனம் விஸ்வஸிதி ஸ்ரத்ததே ஸ ப்ரேஷ்டம் லபதே ஸ ப்ரேஷ்டம் லபத இதி

॥ 84 ॥

(ய:) எவன் (நாரதப்ரோக்தம்) நாரதரால் கூறப்பெற்ற (இதம்) இந்த (சிவ-அனுசாஸனம்) மங்களமான உபதேசத்தில் (விஸ்வஸிதி) நம்பிக்கை வைக்கிறானோ (ஸ்ரத்ததே) சிரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கிறானோ (ஸ:) அவன் (ப்ரேஷ்டம்) அன்பிற் சிறந்தவரான பகவானை (லபதே) அடைகிறான்; (ஸ:) அவன் (ப்ரேஷ்டம்) அன்பிற் சிறந்த பகவானை (லபதே) அடைகிறான்.

எவன் நாரதரால் கூறப்பெற்ற இந்த மங்களமான உபதேசத்தில் நம்பிக்கை வைக்கிறானோ சிரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் அன்பிற் சிறந்தவரான பகவானை அடைகிறான். அவன் அன்பிற் சிறந்த பகவானை அடைகிறான்.

ய: என்ற சொல் இந்த ஸாஸ்திரத்திற்கு எவரும் அதிகாரியே என்று குறிக்கிறது. குலத்தாலும் வயதாலும் பாலாலும் படிப்பாலும் பொருளாலும் இதில் வேற்றுமை இல்லை.

ஸிவ-அனுசாஸனம்: நமக்கு முன் வாழ்ந்த பெரியோர்கள் கூறியதை பின்பற்றிச் செய்த பரம மங்களமான உபதேசம் இது. இச்சொற்றொடரால்

நாரத பக்தி ஸூத்ரம், ஸாஸ்திரத்தின் விஷயத்தைத்தான் கூறுகிறது என்பது புலப்படுகிறது. விஸ்வஸி இதி ச்ரத்தத்தே: ப்ரீதியுடன் நம்பிக்கை வைத்து ஸ்ரத்தையுடன் அனுஷ்டிப்பது என்பது ஸாஸ்திரத்துடன் தொடர்பு அல்லது ஸம்பந்தத்தை குறிப்பிடுகிறது.

ப்ரேஷ்டம் லபதே: அப்படிப்பட்ட அதிகாரி உயர்வர உயர்நலமாயுள்ள பகவானை அடைகிறான் என்று இதைப் படிப்பதற்கான பிரயோஜனம் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதி நாரத பக்தி ஸூத்ரம் ஸம்பூர்ணம்

மாணவர்களின் கருத்து பகிர்தல்

குருஜி அவர்களின் நாரத பக்தி ஸூத்ர வகுப்பின் நிறைவு விழாவில் அவருடைய மாணவர்கள் சிலர் இந்த வகுப்பின் மூலம் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட புரிதலை பகிர்ந்துகொண்டனர். அதனுடைய தொகுப்பு பின்வருமாறு.

1) திரு. வாசுதேவன்

ஈஸ்வரஸ்யாப்யபிமான - த்வேஷித்வாத் -

தைன்யப்ரியத்வாச்ச || 27 ||

திரும்ப திரும்ப மனதில் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கும், அப்யாஸம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கும் ஒரு ஸூத்ரம். குருஜியிடம் பேசிக் கொண்டேயிருப்பேன். ஜீவ யாத்ராவின் 2 வகுப்புகள் ஆகஸ்டு மாதம் முடிந்தவுடன், அந்த 12 மணி நேரம் எப்படி போகின்றது என்று திரு ஸ்ரீதர் மின்னஞ்சலில் கேட்டபோது எனக்கு அப்போது கிடைத்த ஒரு (clarity) தெளிவு. என் ஸ்வதர்மம். நான் எந்த வர்ணத்தில் எந்த பாவத்தில் என் கர்மாவைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்? நான் அதை எந்த வித தடங்களும் இன்றி, ஏற்ற தாழ்வுகள் இன்றி சௌகர்யமாக செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று அனுப்பினேன். கடைசியில் ஸ்ரீதரா ஈஸ்வரா

மட்டும் missing என்றேன். அந்த ஒரு விஷயம் பற்றி குருஜியிடமும் பேசும் போது, அவரும் ஆமாம் அது மிக கடினமான விஷயம், ஈஸ்வர ஞானம் இன்னும் வரவில்லை என்று அர்த்தம். அதை தான் பக்தி ஸூத்திரத்தில், ஏக ரூபம், விஸ்வ ரூபம், அனேக ரூபம், அரூபம்.

அதில் ஈஸ்வரனும், ஞானியும் ஒரு விஷயத்தில் துவேஷமாக இருப்பார். அதாவது அஹம் மம என்பதை நான் வைத்திருப்பதால் எனக்கு துவேஷம் கிடைக்கும், நான் ஈஸ்வரனிடம் ஞானியிடம் இருந்து, விலகியிருப்பேன். இதை தான் குருஜியும், மாநிதவம், அமாநிதவம், பொறுமை, சம்பத் இவை பற்றி கூறி விட்டு, விஸ்மருதிஹி நான் எப்பொழுதெல்லாம் ஈஸ்வராவை நினைக்கவில்லையோ அப்போது எனக்கு துக்கமே இருக்கும். 2 விஷயங்கள் நான் வெளியில் போகும் 12 மணி நேரத்தில் 1) வ்யவகாரத்தில் இருக்கும் போது அபார ப்ரக்ருதியில் இருக்க வேண்டும், அல்லது (2) பரா ப்ரக்ருதி | பாரமார்த்திக ஸத்யத்தில் இருக்க வேண்டும். அதாவது ஒன்று நான் ஈஸ்வரனை நினைத்து கொண்டே என் கர்மாவை செய்ய வேண்டும் அல்லது என் ஸ்வரூபத்தில் இருக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கமாக கூறி நான் கண்டிப்பாக விஸ்வரூபத்திற்கு வர வேண்டும் அது தான் ஆன்மீகத்தின் வாசற்படி என்பதை

கூறினார். இது ஆணித்தரமாக என் மனதில் பதிந்துள்ளது அதற்கான அப்பியாஸம் செய்தியே. எனவே குருவருளால் மிகுந்த ஈஸ்வர ஞானத்தை ஈட்டி அதே நேரத்தில் பாவனையோடு, இந்த வ்யவஹாரத்தை செய்ய கூடிய சக்தி. இந்த ஜீவயாத்திரையில் முக்கிய கட்டம். இது என் மனதைக் கலக்கி, ஆனால் தெளிவையும் கொடுத்தது. குருவே சரணம்.

தஸ்யா: ஸாதனானி காயந்த்யாசார்யா: || 34 ||

ஒரு சாதகன் எப்படி பக்தியின் மூலம் படிப்படியாக சாதனைகள் செய்து ப்ரஹ்மத்தை உணர்கிறான் என்பதை கீர்த்தனைகள் மூலம் கொடுத்துள்ளனர். சாதனைகள் எனும் போது, கொள்ள வேண்டியவைகளை கொள்ளவும், தள்ள வேண்டியதை தள்ளவும், நாரத முனி நமக்கு வகுத்துக் கொடுத்துள்ளார். அவர் பாமரர், ஆடவர், மகளிர் என்று பாகுபாடின்றி அனைவருக்கும் இதை கொடுத்துள்ளார். அவர் பகவத்குணங்களை பாடி பரப்புவர்கள் 11 நபர்களை பற்றி இதில் கூறுகிறார். நாரதர், வியாசர்-அழகு, அம்ரீஷ்-பூஜை, பிரகலாதன்-தியானம், அனுமன்-ஸேவை, அர்ஜீனர் உத்தவர்-நட்பு. குருநாதர் சுத்திகரிப்பு என்பதை மண்டையில் அடித்தார் போல், கூவம்-சாக்கடை, தாமிரபரணி- சிறிது சாக்கடை, காவிரி-சுத்தம், கங்கா-இயற்கையான சுத்த ஜலம்.

அதாவது இயற்கையாகிய அந்த கங்கா ஜலத்தை நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சுத்திகரிப்பு முறையில் முழுமை பெற்று, அதே நேரத்தில் பகவத் குணங்களை மேலே சொன்ன ஆச்சார்யர்களை பின்பற்றி ஏக, அனேக, விஸ்வரூப, அரூபம் என்று படிப்படியாக கொண்டு வந்து, எல்லாமே ஜலம், அதனுள் இருப்பது மலம் என்று புரிந்து தீய குணங்களை மாற்றி, நற்குணங்களை பெற்று, பக்தி சாதனைகள் செய்து பரப்பிரஹ்மத்தை அறிவோம்.

2) திருமதி. மைத்ரேயி

யஜ்ஞாத்வா மத்தோ பவதி, ஸ்தப்தோ பவதி,
ஆத்மாராமோ பவதி || 6 ||

இதில் நமக்கு வாழ்க்கையில் கிடைக்க வேண்டியது குருவருள். அந்த குருவருள் மூலம் பெறுவது ஸாஸ்திரம். ஸாஸ்திரம் கொடுக்க நமக்கு நல்ல குருவை பெற்றுள்ளோம். பகவானை பிடித்து, நல்ல குணங்களையும் பண்புகளையும் கொண்டு ஞானத்தை பெறுவது நமக்கு ஒரு சவால் அதை நாம் செய்ய வேண்டும்.

3) திரு. யமுனேஷ்

உத்தரஸ்மா - துத்தரஸ்மாதுப்ரவபூர்வா
ஸ்ரேயாய பவதி || 57 ||

முதன் முதலாக விடியற்காலையில் நடக்கும் அபிஷேகத்தில் எல்லோரும் ருத்ரம் சொல்லும் போது நமோ நமோ மட்டுமே கூறிய நான், குருவின் கையில் கிடைக்கும் பஞ்சாமிருதத்துக்காகவே பூஜையில் கலந்து கொண்ட நான், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறி, கன்னியாகுமரி சென்றபோது தினமும் பூஜையில் கலந்து கொண்டு ருத்ரம் மிக நன்றாகவே கற்றுகொண்டு சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டது எனக்குள் மிகப்பெரிய ஒரு மாற்றம்.

பக்தி யோக ஷிபிரில் குருஜி 4 வித பக்தியை கூறனார். ஆர்த்த, அர்த்தார்த்தி, ஜிக்ஞாஸு, ஞானி பக்தி, இவற்றில் நாம் மூன்றாவதில் இருக்கிறோம் என்று தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆனாலும் அவ்வப்போது பகவானிடம் வேண்டும் போது, முதல் இரண்டு பக்தி வழியிலும் சென்று திரும்புவதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

இது குறித்து, ஆர்த்த பக்தியை விட அர்த்தார்த்த பக்தி மேலானது, அர்த்தார்த்த பக்தியை விட ஜிக்ஞாஸு பக்தி மேலானது என்று விளக்கினார். ஆனாலும் முமுகசூத்ரம் இல்லாத வரை நீ ஜிக்ஞாஸு என்றே சொல்லிக் கொள்ள முடியாது என்றார். கஷ்டம் வரும் போதும் ஒரு சில கர்மங்களை செய்யும் போதும் அந்த ஜிக்ஞாஸு பக்தியில் இருந்து, மறுபடி முன்புள்ள நிலை அர்த்தார்த்தி பக்திக்கு மனசு சென்று விடுவதை

என்னால் இன்னும் தடுக்க இயலவில்லை. எனக்கு முழுக்ஷுத்வம் இன்னும் வரவில்லை என்ற தெளிவு கிடைத்தது. ஜிக்குாஸு நிலைக்கு இன்னும் பண்பட வேண்டும் என்ற மலைப்பு இருந்தாலும், ஸாஸ்திரம் நம்மோடு இருப்பதால் கண்டிப்பாக அப்யாஸங்கள் செய்து மேன்மேலும் நல்ல நிலைகளை அடையலாம் என்ற நம்பிக்கையும் வந்துள்ளது.

4) திருமதி. சூர்யப்ரியா

நாரதஸ்து ததர்பிதாகிலாசாரதா தத்விஸ்மரணே
பரமவ்யாகுலதேதி || 19 ||

எவன் ஒருவன் பகவானை மறந்து விட்டானோ அவனுக்கே எல்லா துன்பமும் வந்தடையும் என்பதாக இந்த ஸுத்திரம் சொல்கிறது. எப்போதெல்லாம் துன்பப்படுகிறேனோ, ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கிறேனோ அப்போதெல்லாம் ஈஸ்வராவை நினைக்கவில்லை என்று புரிகிறது. குருஜி ஒவ்வொரு வகுப்பிலும், ஒவ்வொரு விஷயத்தை பற்றி விளக்கும் போது, ஒரு முறை கர்மயோகம் கடினம் போல தோன்றும், வேறு ஒரு முறை அதுவே மிக சுலபம் எனத் தோன்றும். ஆனால் குருஜி சொல்வது போல் யார் மனதை பண்படுத்தி வைத்துள்ளானோ அவருக்கு அது சுலபம், மற்றவருக்கு கடினம். இந்த ஸுத்திரம் மூலம் நான் எங்கேயிருக்கிறேன் எப்படி, எந்த அளவில் தயாரித்து வைத்துள்ளேன் என்பதை

தெரிந்து அதை தெளிந்து கர்ம யோகத்தை எப்படி செய்ய வேண்டும் என்ற துப்பு (clue) கிடைத்துள்ளது.

குருஜீ ஒரு ஸ்லோகமும் கூறினார். விபத் விஸ்மரணம் விஷ்ணு: சம்பத் ஸம்ஸ்மரணம் ஹரே அதாவது பகவானை மறந்து விட்டால் அது ஆபத்து | விபத்து அவரை மறவாமல் இருப்பதே நமக்கு சொத்து என்றார். என்னுடைய ஒவ்வொரு எண்ணமும் என்னுடைய குறிக்கோளை ஒட்டியே இருக்க வேண்டும். இதை பலமுறை பல இடங்களில் குருஜி கூறியிருந்தாலும் இந்த வகுப்பில் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

5) திரு. ராதாகிருஷ்ணன்

யதா வ்ரஜகோபிகாநாம் || 21 ||

ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்று பிடிக்கும், அதுபோல குருஜி ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் சின்ன சின்ன நடைமுறை உதாரணங்களும், சினிமா பாடல்களையும் வைத்து விளக்குவது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். எப்படி நம்முடைய நகைகளையும், பணத்தையும், பெட்டகத்தில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு பிறகு கவலையின்றி இருக்கிறோமோ அதுபோல நம் கவலைகள், துன்பங்கள் அனைத்தையும் அந்த பகவானிடத்தில் வைத்து சரணாகதி அடைந்து, அவரைப் பற்றியே

சிந்தனையில் இருந்து கொண்டே நம் கர்மங்களை செய்தால், நமக்குள்ளேயே பகவான் வந்து விடுகிறார் என்று கூறினார். ஒரு உதாரணம்—மஹா விஷ்ணுவுக்கு ஒரு முறை மிகுந்த தலைவலி வந்து, மருத்துவரான தன்வந்திரி, உண்மையான பக்தனின் பாத துகளை எடுத்து வந்து பத்து போட்டால் தலைவலி சரியாகி விடும் என்றாராம். நிறைய பேர் தயங்க கோபிகைகள் தங்களுடைய காலடி மண்ணை எடுத்து தந்து, பகவானுக்கு தலைவலியா? உடனேயே அது சரியாக வேண்டும் என்றனராம். பக்தி என்றால் அவ்வளவு ஆத்மார்த்தமாக, கோபிகா பக்தி போல இருக்க வேண்டும் அந்த பக்தி நமக்கெல்லாம் வர வேண்டும் என்று கூறி முடிக்கிறேன்.

6) செல்வி. ராஜேஸ்வரி

ஸாந்திரூபாத்தபரமானந்தரூபாச்ச || 60 ||

ராஜேந்திரன் ஜீ சொன்னது போல ஜலம் மூன்று வகை - கூவம், தாமிரபரணி, காவிரி இவற்றின் அதிஷ்டானமாக எப்போதுமே தூய்மையான கங்கை விளங்குகிறது. அதுவே இவை மூன்றுமாக மாறியுள்ளது. அது போலவே கூவமாக, தாமிரபரணியாக, காவிரியாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் என் மனதை தூய்மையான கங்கையை என் குறிக்கோளாக கொண்டு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாற்ற வேண்டும். இதை

எனது அடித்தளமாக கொண்டு முன்னேற வேண்டும். ஸுத்திரம் அறுபதில் என் மேல் நான் கொண்டிருக்கும் அன்பும் பகவான் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பும் நிபந்தனையற்றது. ஏனெனில் இருவருமே ஒரே ஸ்வரூபம். அநாத்மாவிடம் அதாவது என் உறவினர், மற்றவரிடம் வைத்துள்ள அன்பு நிபந்தனைக்கு உட்பட்டது. எனக்கு சுகம், ஆறுதல் அளிக்கும் போது அவை பிடிக்கின்றது. ஆனால் அவையே துன்பம் தரும் போது பிடிப்பதில்லை. எதிர்பார்ப்பு நிறைந்த அவற்றுக்கு அன்பை கொடுப்பதற்கு பதில், பகவான் மேல், விஸ்வரூபத்தின் மேல் அதாவது இந்த பிரபஞ்சத்தின் மீது அன்பு கொள்ளுதல் நல்லது அதன் மூலம் என் அந்தக்கரணம் சுகம், துக்கம் எதிர்பார்ப்பு எதுவும் இல்லாமல் சுத்தியாகிறது. என் அறிவு விரிவடைந்து தெளிவாகி என் குறிக்கோளை நோக்கி செல்ல ஏதுவாகிறது. நான் கேட்கும் வகுப்புகள் ஸ்ரவணம் மனனமாகிறது. அதனால் ஏக ரூப பக்தியில் இருந்து நான் விஸ்வரூப பக்திக்கு மாற வேண்டும்.

7) திரு. ஸ்ரீதரன்

கஸ்தரதி கஸ்தரதி மாயாம் ? ய:

ஸங்காம்ஸ்த்யஜதி, யோ மஹானுபாவம் ஸேவதே,
நிர்மமோ பவதி || 46 ||

கடக்க முடியாத மாயையை எப்படி கடப்பது? என்கிற கேள்விக்கு குருஜி அழகாக 11 விளக்கங்கள் கூறும் போது, மாயை என்பதன் தொடக்கத்தைப் பற்றி புதிய வடிவில் கூறினார் ஸ்தூல யதாஸ்தானத்தின் ஆரம்பித்து கடைசி யதாஸ்தானம் வரை அதாவது ஆத்மாவில் இருந்து அநாத்மாவாக மாறும் நாம் திரும்ப கடைசியில் ஆத்மாவில் போய் சேரவேண்டும் என்பது பற்றி கூறினார். ஒவ்வொரு நிலையிலும் நம்மை போக விடாமல் தடுப்பது இந்த மாயா. மனக்குழப்பமும், பிரச்னைகளும் வரும் போது அதை பிரதி பந்தமாக பார்க்க வேண்டும் என்றார். பிரச்னையை பிரச்னையாகப் பார்க்காமல் பிரதி பந்தமாகப் பார்த்து அதை எப்படி நீக்க வேண்டும் என்று யோசித்து செயல்பட வேண்டும் என்று கூறினார். மாயையை தாண்டுவதற்கு அந்த மாயாவியின் பாதத்தைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று சரணாகதி பாவனையைப் பற்றி கூறினார் இந்த ஸூத்ரம் அதற்குப் பிரமாணமாக விளங்குகிறது. பகவான் இதைப் பற்றி கூறும் போது நீ குருவிடம் சரணடைய வேண்டும் என்கிறார். அந்த குருநாதர் நீ மாயையை கடக்க ஜீவ யாத்ரையிடம் சரணடைய வேண்டும் என்கிறார். இந்த பொக்கிஷமான விஷயத்தை சொன்ன குருஜி மேலும், பகவான் தான் அந்த குரு குரு தான் அந்த ஈஸ்வரன் என்றார் குருஜி சென்னையில் இருந்து கிளம்பிச் சென்றபோது

குருஜி நம்மை விட்டு எங்கு சென்றாலும் நாம் அவரை பிரிவதேயில்லை அந்த ஜீவயாத்ரையில் எப்போதும் இருக்கிறார், என்ற முக்கியமான விஷயத்தை உணர்ந்தேன். குருஜி தான் அந்த ஜீவ யாத்ரா என்ற விஷயம் புதுமையாக இருந்தது. அதில் தான் ஸுட்சுமம் உள்ளது, குருஜி கொடுத்த ஜீவயாத்ரா கிடையாது. குருஜி கொடுத்த ஜீவயாத்ரா என்று நிறைய பேர் கூறுகிறார்கள். ஆனால் குருஜி ஜீவயாத்ரா இரண்டும் ஒன்று என்பது அவர் இந்த ஸூத்திரத்தை விளக்கும் போது புரிந்தது.

8) செல்வி. ஸ்வேதா

கஸ்தரதி கஸ்தரதி மாயாம்? ய:

ஸங்காம்ஸ்த்யஜதி, யோ மஹானுபாவம் ஸேவதே,
நிர்மமோ பவதி || 46 ||

யோ விவிக்தஸ்தானம் ஸேவதே, யோ
லோகபந்தன - முன்மூலயதி, நிஸ்த்ரைகுண்யோ
பவதி, யோகக்ஷேமம் த்யஜதி || 47 ||

ய: கர்மபலம் த்யஜதி, கர்மணி ஸந்யஸ்யதி, ததோ
நிர்த்வந்த்வோ பவதி || 48 ||

(யோ) வேதானபி ஸந்யஸ்யதி,
கேவலமவிச்சின்னானுராகம் லபதே || 49 ||

எனக்கும் அந்த ஸுத்ரம் மிகவும் பிடித்தது. இந்த நாரத பக்தி ஸுத்ரம் எடுக்கப்போவதைப் பற்றி குருஜீ கூறிய போது இந்த பக்தி தர்ஸனத்தில் வரக்கூடிய இந்த ஸுத்திரத்தை எப்படி வேதாந்த மார்க்கத்தில் கூறப்போகிறார் என்ற கேள்வி எழுந்தது. ஆனால் குருஜீ இந்த ஸுத்திரங்களை விளக்கும் போதுதான், இவை பக்தி தர்ஸனத்திலேயே வைத்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாது, இது முழுவதுமாக வேதாந்த விசாரம் என்று உணர முடிந்தது. எப்போதுமே சொல்லும் விஷயத்துக்கு பொருந்துமாறு உரைகளை தேர்ந்தெடுத்து சொல்லும் குருஜீ, ஜீவயாத்ரையை முழுவதுமாக தழுவியபடி செல்லும் இந்த ஸுத்திரங்களை எடுத்தது மிகப்பொருத்தமாக இருந்தது இதில் (46,47,48,49)

இவை தொடர்புடையதாக மிக முக்கியமானதாக இருந்தது. இதில் துர்சங்கத்தில் இருந்து சத்ஸங்கம் போவது. அதற்கு குருஜி பஜ கோவிந்தத்தில் இருந்து ஒரு புள்ளி விளக்கம் கொடுத்தது எனக்கு மிகவும் பயனளித்தது. இது ஜீவ யாத்ரையில் எனக்கு, 24*7 ஒவ்வொரு நிமிடமும் நான் எதில் உள்ளேன், சத்ஸங்கமா, துர்சங்கமா என்று என்னை சோதித்து அறிய உபயோகமாக உள்ளது. கர்மத்தை யோகமாக செய்கிறேனா? சத்ஸங்கத்தில் இருக்க இருக்கதான் நிர்மமோபவதி பிறகு யோக க்ஷேமம் த்யஜதி.

வேதாநபி ஸந்யாஸம் வரை வரவேண்டும் என்று வேண்டுகிறேன் குருஜீ.

9) திரு. லட்சுமணன்:

நாஸ்த்யேவ தஸ்மின்ஸ்தத்ஸுக - ஸுகித்வம்

|| 24 ||

இதில் குருஜீ சொன்ன விளக்கம் மிகவும் தெளிவு அளித்தது. நீ அறிவு பூர்வமாக பகவானை நினைக்காவிட்டால் அதில் ராகம் தான் இருக்கும், அதாவது, வேண்டுதல், ஒப்பந்தங்கள் இவை தான் இருக்கும். பக்தி இருக்காது. ராகம் இருக்கும் போது அங்கு சுக துக்கம், அத்யாஸம் தான் இருக்கும். அதன் விளைவாக சோகம், மோகம் இவையே பலனாக கிடைக்கும். எனவே எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் செலுத்தும் ஈஸ்வர பக்தியே நிஜமான பக்தியாகும். இந்த விவேகத்தோடு கூடிய பக்தியே நம்மை உள்ளுக்குள் ஆனந்தமாக வைத்திருக்கும். அதனால் பகவான் மீது வைக்கும் பக்தி, அன்பே, நம்மிடம் நாமே வைக்கும் பக்தி, அன்பு. இது எனக்கு தெளிவாக புரிந்தது. குருவே சரணம்.

10) திருமதி. லாவண்யா

லோகஹானௌ சிந்தா ந கார்யா

நிவேதிதாத்மலோக - வேதத்வாத் || 61 ||

நாம் ஜீவயாத்ரையில் அர்த்தமுள்ள ஒரு பயணத்தை மேற்கொள்ள நமக்கு நம்முடைய அறிவு எப்போதும் தெளிவை பெறக்கூடிய வகையில் இருக்க வேண்டும். இந்த அறிவு எனக்கு மற்றவர்களின் நடவடிக்கைகளாலும், வெவ்வேறு பிரச்சனைகளாலும் பாதிக்கப்படுகிறது. குருஜி இந்த ஸுத்திரத்தினை விளக்கும்போது, ஒரு நாணயத்தின் ஒரு புறம் எதிர்பார்ப்பும், மறுபுறம் அஹங்காரம், மமகாரம் இருக்கும் என்றார். எனவே எனக்கு எப்போதெல்லாம் அவ்வாறு தோன்றுகிறதோ, அப்போதெல்லாம் நான் பகவானிடமிருந்து விலகியிருக்கிறேன் என்றும், இந்த ஸ்லோகத்தின் படி நான் படும் ஸுகம், துக்கம், எதிர்பார்ப்பு, ஏமாற்றம் அனைத்துமே பகவான் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவதால், உடனேயே அந்த அறிவு தெளிவடைகிறது, ஞான யோக்யதாவை மேலும், பெற இது ஒரு சாதனையாக பயன்படுத்தி மேலும் ஜீவ யாத்ராவில் பயணிக்க உதவியாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். குருவே சரணம்.

11) திரு. மோகன சுந்தரம்

அநிர்வசனீயம் ப்ரேமஸ்வரூபம் || 51 ||

என்னுடைய எல்லா துன்பத்திற்கும் என்னுடைய நிபந்தனைக்கு உட்பட்ட அன்பு தான் காரணம். இந்த ஸுத்திரத்தில் நாம் பகவானிடத்திலும், உறவினர், நண்பர்கள் என்று எல்லாரிடத்தும்

வைக்கும் அன்பு என்பது நிபந்தனைக்கு உட்பட்டதே. அது உண்மையானது கிடையாது. எந்த எதிர்பார்ப்பும் இன்றி பகவானிடத்தில் வைக்கும் பக்தியே உண்மையான அன்பு. இதையே நான் தெரிந்து கொண்டேன். குருவே சரணம்.

12) திருமதி. மஹாலக்ஷ்மி

ஸ தரதி ஸ தரதி ஸ லோகாம்ஸ்தாரயதி || 50 ||

அவன் தாண்டுகிறான் அவன் மட்டும் தாண்டுகின்றான் என்பது நமக்கு ப்ரஹ்ம ஞானம் வர நாம் முதலில் நம் குணங்களை சரிபடுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வாறு சரிபடுத்த பல போராட்டங்களை சந்திக்க வேண்டியுள்ளது. பக்தியோக ஷிபிரில் குருஜி கூறும் போது, நம்மால், போராட முடியாமல் போகும் போது பகவான் என்னுடைய மாயை தான் உன்னை ஆட்டிப்படைக்கிறது, அதைக்கடக்க நீ என்னிடமே வந்தாக வேண்டும், என்றும், மேலும் நீ எவ்வளவு மோசமான நிலையில் இருந்தாலும் நான் உன்னை கைதூக்கி விடுவேன் என்றும், என் பக்தன் எப்போதும் நஷ்டம் அடைவதில்லை என்றும் கூறுகிறார். இவை மூன்றும் பொன் எழுத்துக்களாய் பொறிக்கப்பட வேண்டிய ஸ்லோகங்கள் எனலாம், இது எனக்கு ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. நம்மால் ஒன்றுமே செய்ய முடியாத நிலையில், பகவானை சரணடைதல் ஒன்றுதான் வழி, இதே விஷயத்தை

நாரதர் இங்கே பிரமாணமாகக் கூறுகிறார். பகவானிடம் பக்தி செலுத்தினால் மட்டுமே அந்த மாயையை கடக்க முடியும். மாயை என்பது ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் ஒவ்வொரு குணமாக க்ரோதம், பொறாமை, என்று வியாபித்து உள்ளது. அதை மாற்றப் போராட பக்தி ஒன்றே உதவுகின்றது. இது சம்மந்தமாக இன்னொரு பிரமாணம், நமண மகரிஷி கூறுகிறார், ஐம்புல கள்வர் அகத்தினில் நுழையும் போது அகத்தில் நீயில்லையோ அருணாசலா என்கிறார். அதாவது ஒருவனாம் உன்னை ஒளித்து எவர் வருவார் உன் சூதே இது நம் மனதில் ஆசை, பொறாமை, கோபம் போன்ற துர்குணங்கள் வருகிறது, என்றால் உள்ளுக்குள் அமர்ந்திருக்கும் பகவானை மீறி நாம் பகவானை சரணடைந்தால் மட்டுமே இதை கடக்க முடியும் என்பதும், மேலும் குருஜி கூறிய எது சம்பத்து எது ஆபத்து?, சம்பத்து பகவானை நினைப்பது, ஆபத்து பகவானை மறப்பது என்பதும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது.

13) திரு. ஆர்.பி.வி.எஸ். மணியன்

லோகே஽பி பகவத்குண-ஸ்ரவண - கீர்தனாத் || 37 ||

முக்யதஸ்து மஹத்க்ருபயைவ

பகவத்க்ருபாலேஸாத்வா || 38 ||

மஹத்ஸங்கஸ்து துர்லபோ஽கம்யோ஽மோகஸ்ச

|| 39 ||

லப்யதே஽பி தத்க்ருபயைவ || 40 ||

தஸ்மின்ஸ்தஜ்ஜனே பேதாபாவாத் || 41 ||

ததேவ ஸாத்யதாம் ததேவ ஸாத்யதாம் || 42 ||

குருஜி சத்சங்கத்தை பற்றி கூறியது. ஏதாவது ஒன்றை நன்றாகப் பற்றிக்கொண்டால் மற்றவை தானாக வந்து சேரும் என்றார். குருபதம் கிடைத்தால் சிவபதம் கிடைக்கும் என்பார். அது போல, சத்சங்கம் வர வேண்டும், மகான்களின் தொடர்பு வேண்டும் இவை இரண்டும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டால் ஈஸ்வர கிருபை தானாக கிடைக்கும் என்று குருஜி கூறினார். கிராமத்து மக்கள் அம்பாளை வேண்டுகையில் உனக்கு கண் இருக்கா? உன் கடைக்கண் பார்வை என் மேல் விழாதா என்றெல்லாம் கேட்பார். மனம் வெறுத்து பேசுவார். ஆனால் மேலே கூறிய இரண்டாலும் ஈஸ்வர கிருபை நிச்சயம் கிடைக்கும். அது கிடைத்தால், குருவும், ஸாஸ்திரமும் கிடைக்கிறது என்று குருஜி கூறினார். நாமும் குரு பதம் பற்றி குருவிடம் சரணாகதி அடைய வேண்டும். விபீஷணனும், திரௌபதியும் நிபந்தனையற்ற சரணாகதி அடைந்ததால் பகவான் அவ்விருவருக்கும் வேண்டியதை அருளினார். குருபதத்தை நாம் அடைந்துள்ளோம். எனவே சிவபதம் நமக்கு நிச்சயம் கிட்டும். இதைதான் 37

முதல் 42 வரையுள்ள ஸுத்திரத்திற்கான விளக்கத்தை குருஜி கூறினார். குருவே சரணம்.

14) திருமதி. பாரதி சிவஞான செல்வம்

லோகே வேதேஷு ததனுக்ஷலாசரணம்

தத்விரோதிஷுதாஸீனதா || 11 ||

நாரத பக்தி ஸுத்திரம் என்றவுடன் நானும் இது பக்தி சம்பந்தமாக இருக்கும். நாம் பக்தியை பற்றி தெரிந்து கொள்வோம் என்றே நினைத்தேன். ஆனால் இது ஒரு சுத்த வேதாந்த படிப்பு என புரிந்து கொண்டேன். நான் இப்போது ஜீவயாத்ரா மூன்றாவது பாகத்தில் ராம கீதா வகுப்பு கேட்கிறேன் அதில் ஸ்லோகம் 14-23ல் கூறியிருந்த அதே விளக்கம் இந்த ஸுத்திரம் 11ல் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது மூன்று விஷயங்கள் லோக சங்க்ரஹம், ஸாஸ்திர ரக்ஷணம், ஆத்ம ரக்ஷணம். லோக சங்க்ரஹம் என்பது மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை என்று கூறினார்கள். நர சேவையே, நாராயணன் சேவை. ராஜேஸ்வரி கூறியதுபோல ஏகரூபத்தில் பார்த்த பகவானை விஸ்வரூபத்தில் பார்க்கும் ஒரு கொடுப்பினை நமக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நிறைய மக்களுக்கு சேவை செய்யும் போது, அங்கே ராகத்வேஷங்கள் தூள் தூளாக்கப்பட்டு சமத்துவ பாவம் தோன்றுகிறது. எனவே நாம் அந்த சேவை செய்தே ஆக வேண்டும். ராம கீதாவில்

ஸ்ரவணம், மனனம் இரண்டும் விவிதிஷா ஸந்யாஸம் மேற்கொள்ள ஒரு வழியாக சொல்லப்படுகிறது. நிதித்யாஸனம் வித்வத் ஸந்யாஸம் மேற்கொள்ள வழி இந்த இரண்டுக்குமே மேற்சொன்ன மக்கள் சேவை என்பது தேவையாக உள்ளது. இந்த கருத்து எனக்கு மிகவும் பிடித்தது,

ராம கீதாவில் கேட்ட அதே கருத்தை மறுபடி இன்று இங்கே கேட்டபோது, வேதாந்தம் வேறு நம் தினசரி வாழ்க்கை முறை வேறு என்ற தவறான கருத்தில் இருந்து நாம் விடுபட இது ஒரு சாட்சியாகிறது.

(2) ஸாஸ்திரரக்ஷணம்-எல்லோரும் தினசரி ஸாஸ்திரத்தை பின்பற்றி நடக்க முயல்வது தான் நாம் அதற்கு கொடுக்கக்கூடிய மரியாதை மேலும் அந்த ஸாஸ்திரமாக நம் குருவே இருப்பதால், குருவை மதித்து நடப்பதுதான் நாம் ஒவ்வொரு படியாக முன்னேற உதவும். அதன் மூலம் ஆத்ம ரக்ஷணம் தானாக வந்து சேரும். குருஜியின் அருள் மாத்திரமே நம்மை வழி நடத்தும், அந்த கருணையினால் தான் நாம் அனைவரும் முன்னேறி உள்ளோம், மேலும் முன்னேறுவோம். நன்றி குருஜி.

15) திரு. நிர்மல்

அதாதோ பக்திம் வ்யாக்யாஸ்யாம: || 1 ||

ஸா த்வஸ்மின் பரமப்ரேமரூபா || 2 ||

இந்த பக்தி ஸூத்திரத்தில் என்னை தோலுரித்து காட்டிய விஷயங்கள் பல உள்ளன. அதில் ஸூத்ரம் ஒன்று மற்றும் இரண்டில் குருஜி விளக்குகையில் அன்பும், மரியாதையுமே பக்தி எனப்படும். மரியாதை இருந்தால் தான் செயலுக்கு வரும். நான் ஏன் உண்மையாகவே பக்தி செலுத்தவில்லை என்று யோசிக்கையில், எனக்கு ஈஸ்வராவிடத்தில் பக்தி மரியாதை கிடையாதோ? என்று கேள்வி கேட்டு யோசிக்க வைத்தது. இதற்கு பதிலாக குருஜி கூறுகையில் ஒருவனுக்கு அறிவு வரவர மரியாதை கூடும். ஈஸ்வர பக்தி கொள்வதற்கு சாஸ்திர அறிவு வேண்டும். இதை புரிந்து கொள்ள இன்னும் ஒரு உதாரணம் கூறினார். அதாவது தட்சிணாமூர்த்தி அபிஷேகத்தின்போது கீழே ஸந்த்குமாரருக்கு அபிஷேகம் செய்யும் போது நான் நாரதரின் குருவாகிய ஸந்த் குமாரருக்கு அபிஷேகம் செய்கிறேன் என்ற பாவனையோடு செய்ய வேண்டும் என்கிறார். இதை மேலும் புரிந்து கொள்ள, ஒரு காரியத்தை முதலில் செயலாகப், பிறகு அதை பாவனையோடு முடிவில் அதை அறிவில் தெளிந்து செய்யவேண்டும் என்ற

நிலைகளையும் குருஜி எடுத்துரைத்தார். இது எனக்குப் பிடித்தது.

16) செல்வி. ப்ரியா

ஸுகது: கேச்சாலாபாதி - த்யக்தே காலே
ப்ரதீக்ஷயமானே கூஷணார்தமபி வ்யர்த்தம் ந

நேயம் || 77 ||

இதில் 2 விஷயங்கள் என்னை தொட்டன. (1)
ஸுகம் - துக்கம் இல்லாத காலத்தில் தான் நான்
பக்தி பண்ணுவேன், ஈஸ்வர சமர்ப்பணம்
செய்வேன், சாஸ்திரம் படிப்பேன் என்று நாம்
நினைத்தால், அதை நம்மால் செய்யவே முடியாது.
இதை அலை ஓய்ந்த பிறகு ஸ்நானம் செய்வோம்
என்பதோடு ஒப்பிட்டு பார்க்கலாம், எனவே பக்தி
செய்வதையும், அதில் ஈஸ்வராவை கொண்டு
வருவதையும், சரிக்கு சரியாகவே செய்து
கொண்டே வர வேண்டும், இது எனக்கு பிடித்த
ஒன்று. ஒவ்வொரு வினாடியும் பயனுள்ளது
அதை வீணடிக்கக் கூடாது. மேலும் ப்ரதிபந்தம்
என்பது அர்த்த சாமத்தில் மட்டும் அல்லாது,
ஆன்மீக பாதையில் போக போக, அது
அதிகமாகும். எனவே அர்த்த, சாமத்திலிலேயே
அதிலிருந்து விடுபட்டுவிட முயற்சிக்க வேண்டும்,
என்ற குருஜியின் இந்த விளக்கமும் எனக்கு
பயனுள்ளதாகிறது.

17) திரு. கல்யாண ராமன்

பக்தி தான் பிரதானம். இந்த பக்திக்கு பிரதானம் ப்ரஹ்மாதன். பாகவதர்களின் சங்கம், சாதுக்களின் சங்கம் கிடைத்து குருவே ஹரி, ஹரியே குரு என்ற அளவில் பக்தி வளரும்படி ப்ரார்த்தனை செய்கிறேன்.

18) திரு. ரங்கராஜன்

நாரதஸ்து ததர்பிதாகிலாசாரதா தத்விஸ்மரணே
பரமவ்யாகுலதேதி || 19 ||

கர்ம யோகம் என் கை, கால்களுக்கு எப்படி வரும்? கர்மயோகத்தை எப்படி கொண்டு செல்வது என்ற போராட்டங்கள் பல எழுந்து குருஜியிடம் பேசியுள்ளேன் இந்த ஸுத்திரத்தில் பக்தி என்றால் என்ன? காலை மாலை பூஜை செய்வதா? திரவியங்களால் அபிஷேகம் செய்வதா? அல்லது ஈஸ்வர பக்தி குரு பக்தி எப்படி வரும் என்று பூர்வபக்ஷமாய் கேள்வி கேட்காமல், யோசிக்காமல், ப்ரதிக்குா ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடி அது பரம ப்ரேம ரூப அந்த இடத்தில் ஒரு கேள்வியும் சந்தேகமும் சஞ்சலமும் இருக்க முடியாது. அதை அறிவில் கொண்டு வர, அகில ஆசரதி ததர்ப்பித இதை குருஜி ஒரு ஆயிரம் முறையாவது கூறியிருப்பார். அதாவது செய்யும் அனைத்தும் குருவின் காரியம், அதில் செயல்படும் அறிவும் குருஜி கொடுத்தது. அதன் ஒவ்வொரு பலனும், அவர் நம் மூலமாக

பார்க்கும் பலன் என்னவென்றால் அது பரம ப்ரேம பக்தி, அகில ஆசரதி.

இதே ஸுத்திரத்தில் பரம வ்யாகுல இதி என்பது பற்றி தூர்யப்ரியா பேசினாள். இதற்கு நான் ஒரு முன் உதாரணம். அடிக்கடி மனசு சஞ்சலம் கொள்ளும். என்னுடைய பரிபூர்ண பற்று குருஜியிடம் தான் வைத்துள்ளேன். அவர் நான் நினைத்த படி பேசவில்லை என்றால், மனநிலை சஞ்சலம் அடைந்து விடும். என்னுடைய ஒவ்வொன்று, சிந்தனையிலும் செயலிலும் குருஜியே ஆண்டு கொண்டிருக்கிறார். அவ்வாறு ஒவ்வொன்றிலும் குருஜியே இருக்கிறார் என்ற சிந்தனையோடு நான் செயலாற்றினால் அகில ஆசரதி. அப்படி இல்லாமல் நான் தான் செய்கிறேன் என்றால் வ்யாகுல இதி. இது தான் நான் நாரத பக்தி ஸுத்திரத்தில் இருந்து எடுத்துக் கொண்ட முக்கியமான பாடம். ஸதா என் மனதில் இந்த பரமவ்யாகுலம் வராமல், ஸதா குரு ஆசரணம், இமைப் பொழுதும் என் நெஞ்சில் இந்த ஜீவயாத்திரையின் மையக் கருத்து, இவற்றை எடுத்துக்கொண்டு நான் இதில் பயணம் செய்ய குருஜியின் அருளை வேண்டுகிறேன்.

**நாரத பக்தி ஸுத்திரம் வகுப்பு,
மாணவர்களின் கருத்து பகிர்தல்
மற்றும் ஸமாரோப் நிகழ்ச்சி**

ஸ்வரத்யாய - ஸாஸ்த்ர வழிகாட்டியின் 18 படிகள்

Level	Level Name	Texts under the Level	Texts	Classes	CDs
1.	யோகம்		3	169	16
		1. அஷ்டாங்க யோகா,		41	4
		2. த்யானம்		20	2
		3. பதஞ்சலி யோக ஸூத்ரம்		108	10
2.	ஸதாசாரம்		6	53	6
		1. நற்பண்புகள்,		7	1
		2. தர்மம்,		7	1
		3. ப்ரணவம் & காயத்ரி,		8	1
		4. ஸ்தோத்ரம்,		10	1
		5. திருப்பாவை,		15	1
		6. கமலஜதயிதாஷ்டகம்		6	1
3.	இதிஹாசம் மற்றும் புராணம்		4	73	9
		1. ராமாயணம்,		9	1
		2. மஹாபாரதம்,		24	3
		3. ராம கீதை,		35	4
		4. விபீஷண கீதை		1	1

Level	Level Name	Texts under the Level	Texts	Classes	CDs
4.	குரு, ஸாஸ்த்ரம், ஈஸ்வரா		4	45	7
		1. குரு ஸ்தோத்ரம்,		2	1
		2. ஈஸ்வர நியதி,		1	1
		3. அத்வைதம்,		1	1
		4. ஸர்வ வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸார ஸங்க்ரஹ:		41	4
5.	கர்மயோகம்		2	23	3
		1. கர்மயோகம்		18	2
		2. கர்மயோகம் & Management Workshop		5	1
6.	ப்ரக்ரன க்ரந்தம் – I, ஸ்ம்ருதி		3	34	4
		1. கீதா ஸங்க்ஷேபம்,		6	1
		2. ஜீவ யாத்ரா,		10	1
		3. ஸாதனா பஞ்சகம்		10	1
		4. ஸாதனா பஞ்சகம்		8	1
7.	ப்ரக்ரன க்ரந்தம் – II, ஸ்ம்ருதி		4	79	7
		1. கீதா ஸார ஸங்க்ரஹம்,		20	2
		2. தத்த்வபோதம்,		26	2
		3. உபதேஸ ஸாரம்,		13	1
		4. தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்		20	2

Level	Level Name	Texts under the Level	Texts	Classes	CDs
8.	ப்ரக்ரண க்ரந்தம் – III, ஸ்ம்ருதி		6	29	6
		1. லகு வாக்ய வ்ருத்தி,		5	1
		2. மனீஷா பஞ்சகம்,		4	1
		3. ஏக ப்ஸ்லோகி,		1	1
		4. தச ப்ஸ்லோகி,		4	1
		5. ஹஸ்தாமலக்கீயம்,		12	1
		6. ப்ராத: ஸ்மரனம்		3	1
9.	ப்ரக்ரண க்ரந்தம் – IV, ஸ்ம்ருதி		5	157	16
		1. பகவத்கீதை ஸாரம்,		60	6
		2. ஸத் தர்ஸனம்,		25	2
		3. அத்வைத பஞ்சரத்னம்,		2	1
		4. ஆத்மபோதம்,		28	3
		5. அபரோக்ஷ அனுபூதி		42	4
10.	ப்ரக்ரண க்ரந்தம்– V	விவேக சூடாமணி	1	204	20
11.	ஸ்ம்ருதி	கீதா மூலம்	1	295	28

Level	Level Name	Texts under the Level	Texts	Classes	CDs
12.	உபநிஷத்- I	5 உபநிஷத்துக்கள்:-	5	149	14
		1. முண்டக உபநிஷத்		46	4
		2. ஈஸாவாஸ்ய உபநிஷத்		12	1
		3. கைவல்ய உபநிஷத்		18	2
		4. கேன உபநிஷத்		18	2
		5. கட உபநிஷத்		55	5
13.	உபநிஷத்- II	5 உபநிஷத்துக்கள்:-	5	210	21
		6. ம்வேதா ம்வதர உபநிஷத்		40	4
		7. ஐத்ரேய உபநிஷத்		21	2
		8. ப்ரம்ன உபநிஷத்		24	2
		9. தைத்திரீய உபநிஷத்		53	5
		10. சாந்தோக்ய உபநிஷத்		72	8

Level	Level Name	Texts under the Level	Texts	Classes	CDs
14..	மனன க்ரந்தம்- I		4	352	33
		1. மாண்டூக்ய உபநிஷத் காரிகையுடன்		95	10
		2. ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்		184	15
		3. உபநிஷத் ஸார ஸங்க்ரஹம்		30	4
		4. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் –		43	4
15.	மனன க்ரந்தம்- II		3	55	5
		1. த்ருக் த்ருப்ய விவேகம்,		25	2
		2. அத்வைத மகரந்தம்,		14	1
		3. வேதாந்த டிண்டிமா		16	2
16.	மனன க்ரந்தம்- III	பஞ்சதயீ	1	83	8
17.	மனன க்ரந்தம் - IV	பகவத்கீதை ஸங்கர பாஷ்யம்	1	238	20

Level	Level Name	Texts under the Level	Texts	Classes	CDs
18.	கில காண்டம்- I		6	58	6
		பஜ கோவிந்தம்		13	1
		வைராக்ய ஸதகம்		8	1
		நீதி ஸதகம்		5	1
		நாரத பக்தி ஸூத்ரம்		24	2
		விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம்		8	1
		ருத்ரம்		4	1
	கில காண்டம்- II		2	61	7
		மனு தர்ம ஸாஸ்த்ரம்		6	1
		ஸத்ஸங்கம் (ஜீவ யாத்ரா)		55	6
	கில காண்டம்- III				
		ஸ்வாமி விவேகானந்த ஜெயந்தி			
		ஸ்ரீ ராம வேள்வி		29	3
		ஸம்பூர்ண பாரதம் பரம்			
		வைபவ பாரதம்			
		ஸத்ஸங்கம் (பொது)			
		ஸத்ஸங்கம் (சஷ்டி வர்தந்தி)			
Grand Total			66	2,400	240

பின்வரும் 12 விஷயங்களே 18 படிசுளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன:-

- I. புராணம்
- II. இதிஹாஸம்
- III. தர்ஸனம்
- IV. ப்ரகரண க்ரந்தம்
- V. **உபநிஷத் - ஸ்ருதி**
- VI. **பகவத்கீதை - ஸ்ம்ருதி**
- VII. **ப்ரஹ்மஸூத்ரம் - சதுஸ்ஸூத்ரி**
- VIII. ஜீவ யாத்ரா
- IX. பாராயணம் - ருத்ரம், பகவத்கீதை, விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்
- X. பரம் வைபவம் - ஸ்வாமி விவேகானந்த ஜெயந்தி, ஸ்ரீ ராம வேள்வி, ஸம்பூர்ண பாரதம் பரம் வைபவ பாரதம்
- XI. ஸத்ஸங்கம் - ஜீவ யாத்ரா, சஷ்டி வர்தந்தி, பொது
- XII. தர்ம ஸாஸ்த்ரம் (மனு ஸ்ம்ருதி)

ஓம்

யோக ஸாந்தி குருகுலத்தின் புத்தக வெளியீடு பட்டியல்

1. பூஜா விதானம்
2. ராமாயண நவாஹம்
3. மஹாபாரதம் புதிய பாரதம்
4. ஸம்பூர்ண பாரத் பரம் வைபவ் பாரத் (ஆங்கிலம்)
5. ஸம்பூர்ண பாரத் பரம் வைபவ் பாரத் (ஹிந்தி)
6. ஸம்பூர்ண பாரதம் பரம வைபவ பாரதம் (ஸம்ஸ்கிருதம்)
7. ஸாஸ்த்ர மஞ்சரி பாகம் 1
8. ஸாஸ்த்ர மஞ்சரி பாகம் 2
9. ஸாஸ்த்ர மஞ்சரி பாகம் 3
10. ஸாஸ்த்ர வழிகாட்டி பாகம் 1
11. ஜீவ யாத்ரா - ஸாஸ்த்ர வழிகாட்டி பாகம் 2
12. ஜீவ யாத்ரா - ஸாஸ்த்ர வழிகாட்டி பாகம் 3
13. எங்கள் குருநாதர்
14. கீதா பாஷ்யம் - முதல் ஷட்கம்
15. கீதை கூறும் நற்பண்புகள்
16. விதியா மதியா
17. ஈஸ்வர நியதி
18. குமரி முதல் தோயாத்ரி வரை
19. சலோ அயோத்தியா
20. பரமவைபவ பாரதத்திற்காக யோக ஸாந்தி குருகுலத்தின்
ஸமர்ப்பணம்

नारदभक्तिसूत्रम्

நாரத - பக்திஸூத்ரம்

புரத்த ஐகாந்தி துரபுரபுர

New No: 25, Chakrapani Street Extn.

West Mambalam, Chennai - 600 033

Phone: 98408-32624 / 97109-31979

E Mail ID: yogashanthigurukulam@gmail.com

